

www.burmeseclassic.com

တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လှိုင် ပလ္လေ့သံ

BURMESE CLASSIC

ကျင်း - တုံ နီ ဝေ ဝေ ဝေ ဝေ ဝေ ဝေ

စတူဒီယို

www.burmeseclassic.com

စာပေပညာရေးနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၂/၂၀၀၂ (၁)

မျက်နှာပုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၂၀၂/၂၀၀၂ (၃)

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊

ဇူလိုင်လ-၄၀၀

တန်ဖိုး-၃၅၀၀/၊

ထုတ်ဝေသူ

ဦးညွန့်ဌေး၊ စိန်ပန်းမြိုင်စာပေ
၂၃(အေ) ဦးကျောင်းလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးလှသိန်း၊ လှသိန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၂၊ ဒဂုံလမ်း၊ သာယာကုန်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးချိက်

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်အေ့ဖ်ဆက်
၉၆/ခ၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်
ရန်ကုန်မြို့။

တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလ္လေသိ

စာစဉ် (၉)

နိဗ္ဗာန်အရေးကြီးပုဒ်များ

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး နှိအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး နှိအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး နှိအရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေ T ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပခံးကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ခိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

အခန်း (၁၁၃)

အရေးပျို့အေး မိန်းကလေး

ကုန်ကတော်က ဆက်၍ ရှင်းပြသည်။
 ကျွန်မက သူ့အစီအစဉ်တို့ကြိုတင်သိထားတော့ ကျန်မိမ့်နှိ
 ချဲ့ သမီးကလေးကို ကျွန်မလူယုဒတို့ပေါင်းပြီး ဝှက်ထင်းလိုက်
 တယ်။ အစစအရာရာ သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်
 တတ်တဲ့ ကုန်လုံဝမ်းဟာ ခေါင်းမီးတောက်ဆွားတာပဲ။ ဒီလို
 လုပ်နိုင်တာ အကင်းလွှဲဆိုတာသို့သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအတွင်း
 လူကို ဖော်ထုတ်လို့ မရဘူး။ ကျွန်မကိုတော့ သံသယရှိတယ်။
 ကျွန်မကခဲလျှပ်ဖြစ်နေပေမယ့် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပြလိုက်တော့

ထူတာကိုတော့ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့ရင်ထဲ မချီမဆန့်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မဟာ အဲဒီလုပ်ရပ်အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေပါတယ်။

ထန်ရွှင်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြော၏။

‘မိန်းကလေးကို ဝှက်တဲ့အခါမှာတော့ အတော်ကို သတိထားရမယ်နော်’

ကျွန်ကတော်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

ကျွန်မကလဲ ဘယ်အထုံး အဲဒါ ဟုတ်မလဲ၊ ဆူ သဲလွန်စလိုက်လို့မရအောင် ကျွန်မက ဝှက်ရတာပေါ့။ အဲဒီနေရာကို အစ်ကိုလေးသိထားရုံ သူ့ကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ အကျွပ်ကိုင်နိုင်တာပေါ့။ တကယ်လို့ အစ်ကိုလေးသာ သူ့လက်ထဲရောက်သွားရင် အဲဒီအမျက်ကိုကိုင်ပြီး အစ်ကိုလေးအသက်ကို ကယ်ထုတ်ပါ’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါပြ၏။

‘အဲဒီလိုတော့ မလွယ်ပါဘူး ညီမလေး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ ဒီကမ္ဘာမှာအသက်ချင်ဆုံးက ငါဖြစ်နေလို့ပဲ။ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုး ဆယ်ယောက်ဖမ်းမိသွားပါစေ၊ သူက ငါ့အသက်ကိုသတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားလိမ့်မယ်’

‘အာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အစ်ကိုလေးအနေနဲ့ ကျွန်မ ပြောတဲ့နေရာကိုမှတ်ထားရင် အကျိုးမယုတ်ပါဘူး’

‘ငါတော့ မှန်တယ်’

‘အဲဒီနေရာကို ကျွန်မကလဲလို့ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ကျွန်မလဲလှယ် မိန်းကလေးကြောက်သောက်ကိုတောင် အသိပေးမဆာ့ပါဘူး။ အဲဒီနေရာကတော့...’

ထန်ရွှင် လက်ကားပြလိုက်၏။

‘နေဦး ညီမလေး၊ ဆန်ကွမ်းချိုပြန်လာပါစေဦး။ သူပဲမှတ်သားထားလိမ့်မယ်’

‘ဟင်... အစ်ကိုလေး သိထားရင်လုံလောက်တာပဲ’

‘ဟင်အင်း... မတော်တဆ ငါသေသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ညီမလေးကလဲ သေဖို့နီးနေပြီ၊ ငါကလဲ ငါ့ကိုယ်ငါသိ အစိုးမရဘူး။ တို့နှစ်ယောက် သေသွားရင် ဒီမိန်းကလေးက တယ်ထုတ်ဖို့ ခက်သွားလိမ့်မယ်။ ကွန်လုံဝမ်ကတော့ အမြတ်ထွက်မှာပဲ။ ဒီတော့ ဆန်ကွမ်းချိုကိုခဏစောင့်လိုက်ပါ။ ဒီသူငယ်ဟာ ရွှေလျှောက် အားကိုးရမယ်၊ သူငယ်ပါ’

‘အင်း... အစ်ကိုလေးဟာ ဘာစာစံကွက်မှမလစ်ဟင်းအောင် စဉ်းစားတာပဲနော်’

သူတို့တွေ့စောင့်နေစဉ် ဆန်ကွမ်းချိုတစ်ယောက် ပြန်လာခဲ့ ခုန်ဝင်လာ၏။ သည်တစ်ကြိမ်တိုင်တော့ သူ့ဝတ်စုံ ပေါ်တူသွေးစက် လေးငါးစက် စွန်းထင်းပေကျ နေခဲ့လေပြီ။

၈ တက္ကသိုလ်နေထိုင်စောင့်

'မင်းပြန်ရောက်လာတာ အခက်ပဲ'

ကွန်ကတော် စကားကြောင့် ဆန်ကွမ်းချီ၏ မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွား၏။

'ဘာများပါလိမ့် ခင်ဗျာ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် နဖူးမှခွေးများကို သင်ချပြီး မေးမြန်းလိုက်၏။

'အခု ငါပြောမယ် စကားတွေကို အစ်ကိုလေး ထန်ရှင်နဲ့ အတူမင်း မှတ်သားထားပါ'

ဆန်ကွမ်းချီက ထန်ရှင်အား လှမ်းကြည့်၏။ ထန်ရှင်က ခေါင်းညိတ်ပြုစေပြင် ဆန်ကွမ်းချီလည်း ငြိမ်သက်၍နားထောင်နေရတော့၏။

'ဟောဒီနေရာကို ဗဟိုပြုပြီး အနောက်ဘက်စူးစူးကို သွားရမယ်။ ဆီးပင်တွေ အပြိုင်းအရှိုင်းပေါက်နေတဲ့ ဆီးတောတစ်ခုကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဆီးတောထဲမှာ ဥယျာဉ်များ နေတယ်။ ဥယျာဉ်များကို တွေ့တာနဲ့ ဒီဆီးတောထဲမှာ ဆီးသီးတယ်နစ်လုံး ဆီးသဲလို့ မေးလိုက်ရမယ်။ ကျွန်မရဲ့လူ စစ်မှန်ရင် အဲဒီ ဥယျာဉ်များက ခင်ဗျားတို့ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေ ထောက် ဆီးသီးတွေ သီးတယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်'

ထန်ရှင်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး.....

'စကားဝှတ်ဆိုပါတော့'

'ဟုတ်ကဲ့...စကားဝှက်ပါ။ မတော်တဆ ကွန်လုံဝမ်းက လူစားထိုးထားမှစွဲ စိုးလို့ပါ'

'ဆက်ပြောပါ ညီမလေး'

'ခုနက စကားတွေကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်ရင် အဲဒီ ဥယျာဉ်များဟာ ယုံကြည်စိတ်ချရပါပြီ။ သူခေါ်တဲ့ နောက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် လိုက်သွားနိုင်ပါပြီ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုအခါကျမှ သဘောပေါက်လာ၏။

'ဆရာကြီးကျန်စီမုန်ရဲ့ ဆမီးကလေးဆီးရောက်ဖို့ လမ်းညွှန်နေတာ' မဟုတ်လား'

ကွန်ကတော်က ခေါင်းကိုခါယမ်းသည်။

'ဒီတစ်ကြိမ်တည်းနဲ့တော့ မရောက်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီဥယျာဉ်များက ခါးကုန်းနေတဲ့ ထင်းခုတ်သမားတစ်ယောက်ဆီ ထပ်ပြီး ခေါ်သွားပါလိမ့်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ပြောပါ ကွန်ကတော်'

'ထင်းခုတ်သမားဟာ မြစ်ဆိပ်တစ်ခုကို ခေါ်ဆောင်သွားလိမ့်မယ်။ ထင်းခုတ်သမားဆီကို ဥယျာဉ်များက ပို့ပေးတာနဲ့တော့ ကျွန်မ အချိတ်အဆက်လုပ်ပေးထားတဲ့လူ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာကို ဥယျာဉ်များက သိပါတယ်။ ကိုယ့်လူမဟုတ်ရင် အဲဒီလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဟောဒီက သူငယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ပြောင်းထည့်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ညီမလေးပြောတာကို ငါတို့ သဘော ပေါက်ပါတယ် ဆက်ပြောပါ

ကုန်ကတော်က ဆက်ပြော၏။

ကမ်းစပ်ကိုနောက်ရင် အစ်ကိုလေးတို့က ငါးမယ်ချင်တယ် လို့အော်ပါ။ မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းရှိတဲ့ တံငါသည်ကြီးတစ်ဦး ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်တို့က ငါးခနစ်ကောင်ကို ငွေဘယ်လောက် ပေးမှာလဲလို့မေးလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် ဒီလူဟာ လူမှန်ပဲ။ အစ် ကိုလေးတို့အနေနဲ့ ငါးခနစ်ကောင်ကို ငွေခဏ်း သုံးပြားပေးမယ် လို့ပြောပြီး လေ့ပေါ်ခန့်တက်လိုက်တော့ သူမငြင်းတော့ဘူး။ အစ်ကိုလေးတို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းရောက်အောင် ခေါ်သွားလိမ့် မယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စိတ်ထဲ၌ တွေးနေ၏။

အတော်တို့ စေ့စပ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပဲ။ ဟာကွက်မရှိ စိစဉ်ထားတော့ နားထောင်ရတဲ့လူ့ဘောင် မျက်စိလည် နားရှုပ် သာတယ်။

ကုန်ကတော်သည် သူမ ရှည်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေရ ညည်ကို ကာကွယ်လို၍ နား၊ သို့မဟုတ် ဆန်ကွမ်းချို ဤသို့ နားနေမည်ကို ရိပ်စိ၍လားမည် ဤသို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စီမံ နားရခြင်းအတွက် ထပ်၍ ရှင်းပြပြန်လေ၏။

ကုန်လုံဝင်မှာ ဖေဖေဆီက အမူအကျင့်တွေနဲ့ စေ့စပ်မှု တွက် အတုယူထားတဲ့လူဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီလို မစိစဉ်ရင်

ကုန်လုံဝင်မှာ ချောပါသည်မိန်းကလေးကို ခဏလေးနဲ့ ရှာဖွေ တွေ့သွားနိုင်မှာ သေချာပါတယ်။

ထိုစဉ် ဆန်ကွမ်းချိုသည် တဲအပြင်သို့ ခုန်ထွက်သွားလေ၏။ ထဲအပြင်မှ တိုက်ခိုက်လဲများသည် တဲထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ဆန်ကွမ်းချို ထွက်လာခြင်းမှာ မိန်းကလေး သုံးယောက် အတွက် အားဆေးကြီးဖြစ်သွားသည်။ သူတို့တစ်တွေခြေက နံ လက်ပန်းကျနေခိုက် ဆန်ကွမ်းချို ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်း ကလေးများအား ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်သူ လူကြီး လေးယောက်က သတ်အံ့ဆဲဆဲတင် ထိုလူကြီးလေးယောက်စလုံး ဆန်ကွမ်းချို၏ ဓားဖျား၌ အသက်ပျံ့သွားခဲ့ရလေသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။

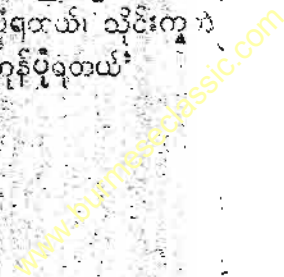
မိန်းကလေးတစ်ဦးက လှမ်းပြောသည်။ ဆန်ကွမ်းချို က လက်ကပြုပြီး တဲထဲသို့ ပြန်လည်ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ကုန်ကတော်က....

ကုန်လုံဝင်ရဲ့ ကပည့်တွေဟာ သိုင်းပညာ ထက်မြက်ကြပုံ ပါ တယ်။ အခုပ်အတိုင်းဆိုရင် ကုန်လုံဝင် ကပည့်တွေဟာ ဆန် ကွမ်းချိုရဲ့ ခြေဖျားက သူမနဲ့တွေ့တို့ဖြစ်နေပုံရတယ်။ သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်တောင် မတိုက်ရဘဲနဲ့ သေဆုံးကုန်ပုံရတယ်။

ဆန်ကွမ်းချို ငြိမ်နေလိက်၏။

ထန်ရှင်က....

၁၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'ညီမလေး ဆက်ပြောပါ'

ကုန်ကတော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

'ပြည်းပြည်းပေါ့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကုန်လုံဝမ်းမှ ရောက် မလာသေးဘဲ'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

'ညီမလေး အဲဒီလိုဆင်ရင်မှားမှားပေါ့၊ ကုန်လုံဝမ်းဟာ လူအ ခဏကဘူး၊ သူ့လူတွေ သူ့ဆီ ပြန်သတင်းမပို့နိုင်တာနဲ့ သူ့ရိပ်ဖိ ပြီးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါ့စိတ်ထင်တော့ ဟောဒီတစ်ခု ပတ်ပတ်လည် ကို ဝက်ပါဗျူဟာတွေ ချထားပြီးပြီလို့ ယူဆရတယ်'

ကုန်ကတော်က....

'အစ်ကိုလေးကို သူ့ချက်ချင်းသတ်မှာ ဟုတ်ပါဘူး'

ထန်ရွှင်က ရယ်မောခြင်း ပြောသည်။

'အဲဒါပဲ ကြောက်ရတာပေါ့ဟ၊ ဘေခြင်းတရားက ကြောက် စရာကုန်တာပဲ၊ ဘေအောင်မသတ်ဘဲနဲ့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးတာ က ကြောက်စရာ၊ သတ်တာထက် ပိုဆိုးတာပေါ့ ညီမရယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မဆက်ပြောပါမယ်၊ မျက်စိတစ်ဖက် ကန်း နေတဲ့ တံငါသည်ကြီးဟာ အစ်ကိုလေးတို့ကို တံငါရွာ တစ်ရွာ ကို ခေါ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီရွာမှာ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်ဖြူပေးနေတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို ထပ်တွေ့ရမယ်'

ထန်ရွှင်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်၏။

'ငါတို့က ဘာလျှို့ဝှက်စကားနဲ့ ထပ်မေးရမလဲ'

ကုန်ကတော်က ပြုံး၍--

'ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုလေး၊ ကျန်စီမုန့်သာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့လူ ဖြစ်သွားရင် အစ်ကိုလေးတို့ မလွယ်ဘူးနော်၊ ချိန်ခွင်လျှော် ဝတ် ဖက်စောင်းသွားလိမ့်မယ်'

'ညီမလေးရဲ့ စေ့စပ်မှုကို ငါအပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ကုန်လုံဝမ်း နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ချင်ရင် အဲဒီဆက်တောင် ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရမယ်ဆို တာ ငါနားလည်ပါတယ်'

'အဲဒီအဘွားကြီးကိုတွေ့ရင် ပိုက်ကုန်မှာ အပေါက်ပေါင်း တယ်လောက်ရှိသလိုထပ်မေးပဲ။ အဘွားကြီးက သုံးထောင် သုံးရာနဲ့ သုံးဆယ်သုံးပေါက်ရှိတယ်လို့ ဖြေရင် အဲဒီအဘွားကြီး ဟာ လူမုန့်ပဲ၊ မနာတံပြီး အဘွားကြီးက ဆံလုံးတစ်ပိုင်း ချား လိမ့်မယ်၊ ယူလိုက်ပါ။ အရှေ့စူးစူး နှစ်မိုင်လောက် ဆက်သွား ပါ၊ သိုးကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရမယ်၊ သူ့ကို ဆံလုံး တစ်ပိုင်း ထုတ်ပြလိုက်ရင် သူက ရောဂါသည် မိန်းကလေးကို ငှားထားတဲ့နေရာကို လိုက်ပြပါလိမ့်မယ်၊ အခု ကျွန်မပြောတာ အစ်ကိုလေးတို့ မှတ်မိကြရဲ့လား'

'ရှင်းပါတယ်'

ထန်ရွှင်ရော ဆန်ကုမ်းချီပါ ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြ၏။

၁၄ တက္ကသိုလ်ခန်းထင်းအောင်

ထန်ရွှင်က ဆန်ကွမ်းချီအား လှမ်းပြောသည်။

‘ဆန်ကွမ်းချီ...တကယ်လို့များ မတော်တဆ ကျုပ်သေသွားခဲ့ရစ် အင်မိန့်ကလေးကို ကယ်ထင်ပြီး ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို့ ယန်ထုံလက်ထဲ ရောက်အောင် ဖွဲ့ပေးပါနော်’

ဆန်ကွမ်းချီက...

‘ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေသမျှ ကလေးမတ်လေး ဆရာကြီးဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် သေသွားရင်တော့ ကမ်းမျိုးပေါ့လေ’

ထန်ရွှင်က တဲအပြင်သို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး....

‘ကျွန်လုံဝမ်းဗာ ငါတို့ကို ဒီစာသေးထဲမှာ အကျယ်ချုပ်ချုပ်ထားချင်ပုံရဲတယ်’

‘အစ်ကိုလေးကို ကျွန်မ ငုက္ကလေးသလို ဖြစ်သွားပြီပေါ့’

‘ဟာ...ဒါက ညီမလေးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ငါ့အစီအစဉ်နဲ့ ငါလာတာပါ။ ညီမလေးနဲ့ တွေ့ရတဲ့အတွက် ငါ လာရင်းကိစ္စအောင်မြင်သွားတာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ငါတို့လာတာ အချည်းအနီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

ကျွန်ကတော်က လက်ခုပ်သုံးချက် ထီးလိုက်၏။ အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကြီးရှစ်ယောက်သည် တဲနောက်ပေါက်မှ ဝင်လာကြ၏။ အားလုံး ခေါင်းတုံး တုံးထားကြသည်။ ခင်းကိုယ်စီ ကိုင်ဆွဲထားကြ၏။

သူတို့သည် ကျွန်ကတော်ကို ဦးညွတ် ဝါရဝပြုပြီး ရှေးတန်းစီရပ်လိုက်ကြ၏။

ထန်ရွှင်က တစ်ချက်အက်ခတ်ပြီး....

‘ညီမလေးရဲ့ လူလုံတော်တွေ မဟုတ်လား’

ကျွန်ကတော်က ထန်ရွှင်ကို လေးစားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

‘အစ်ကိုလေး တွေးကြည့်လိုက်ရင် ဘာမဆို မှန်တာပဲနော်’

‘ဒါက မဆန်းပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ဆန်ကွမ်းချီလဲ့ ဒါလောက်တော့ တွေးနိုင်ပါတယ်’

‘ဒီလူရွစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကျွန်မ ကယ်ထားတာပါ။ ကျွန်လုံစံမိက သေခက်ပေးထားတဲ့ လူတွေလေး၊ ကျွန်မက အဆိပ်ပြေစားတွေ တိုက်ကျွေးခဲ့လို့ သူတို့လဲ လူကောင်းစိတ်ကောင်းတွေ ဖြစ်နေကြပါပြီ’

ထိုလူရွစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ဦးကပြော၏။

‘သခင်မ... ဘာတာဝန် ပေးချင်ပါသလား ကျွန်တော်တို့ ခမ်းဆောင်ဖို့ အသင့်ပါပဲ’

ကျွန်ကတော်က ထန်ရွှင်အား ပြော၏။

‘အခုနေ အစ်ကိုလေးတို့ ထွက်ပေးတော့၊ သူတို့ရွေးယောက်က ခမ်းဆောင်ဖို့ကို အသက်ပေး စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်’

‘ညီမလေးက ဒီမှာနေခဲ့မှာလား?’

‘ကျွန်မက သွေးကြော ဆယ်နှစ်ကြောမှာ အဆိပ်အိပ် အစိုက်ခံထားရပြီလေ၊ အဆိပ်မမိလဲ ညီမလေးအနေနဲ့ အစ်ကိုလေးတို့နဲ့ အတူလိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။’

‘သိုင်းလောကသားတွေ အထင်လွဲမှာ စိုးလို့လား?’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ... ဒါတွေ ထားပါတော့၊ ကျွန်လို့ဝမ်းပဲ့ ဝိုက်ကွန်ထဲမမိဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ အခုနေ ထွက်ကြပေတော့’

ထန်ရှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဆရာကြီးကို ကျွန်လို့ဝမ်း သတ်တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ သိရပြီးတဲ့နောက် သူ့ကို အကြွေးဆပ်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့၊ ညီမ သဘောတူတယ်မဟုတ်လား?’

‘မေးရက်ပါပေ့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကျွန်မ တမလွန်ကနေ ကောင်းချီးပေးနေပါ့မယ်၊ အစ်ကိုလေး သွားတော့လေးကျွန်မ အသက်ကို ကယ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးပါနဲ့ဘော့၊ ကျွန်လို့ဝမ်း ကိုယ်တိုင် အသက်ကယ်ပေးချင်တယ် ဆိုရှင်တောင် ကယ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရှိတော့ပါဘူး။’

ထန်ရှင်က ခေါင်းညိတ်၏။ သူ့တွင် ဓေတနာရှိသော်လည်း ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က မရှုတော့ပါဟု ဆိုနေသဖြင့် လက်မြောက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

‘သွားကြစို့။’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထန်ရှင်၏တေးမှ ကပ်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုလေး...ခဏ’

ထန်ရှင် တန်ခနဲ ရပ်လိုက်၏။

‘ညီမလေး...ဘာပြောချင်လို့လဲ?’

‘အစ်ကိုလေးကို ပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ လူရှစ်ယောက်ကို သတိပေးချင်လို့ပေါ့’

သူမသည် လူရှစ်ယောက်ကို အသေအချာ ကြည့်ပြီး....

‘မင်းတို့ရှစ်ယောက်အနေနဲ့ အစ်ကိုလေးကို အသက်ပေးပြီး တာကွယ်ကြ၊ အသတ်ရှင်ကျန်နေတဲ့ လူအားလုံး ကျန်လှိုက်၏ထဲ ဝင်ကြ၊ နောက်တော့ ကျွန်လို့ဝမ်းကို လက်ခံပေးချေကြ။’

အားလုံးက ဦးညွတ်ကတိပေးကြ၏။

‘စိတ်ချပါ သခင်မ၊ ကျွန်တော်တို့အသက်ဟာ သခင်မပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့တာပဲ၊ အမိန့်အတိုင်း တစ်သေပေတိမ်၊ ထိုက်နာပါမယ်။’

သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်စလုံး မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေကြသည်။

သူတို့၏သခင်မ သေကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကို သူတို့ သိရှိပြီးပေပြီ။

‘အစ်ကိုလေး...ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါ’

ကွန်ကတော်သည် ထိုမျှသာ ပြောပြီး အနောက်ဘက်ရှိ အခန်းထဲသို့လှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားတော့၏။ လူအားလုံး ကျောက် ရုပ်ကြီးများလို ဝိုင်၍ကျန်ရစ်ကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှ တံတံခါးဝ၌ ဝေးကိုင်၍ရပ်နေ၏။ စတား တစ်ခွန်းမျှ မပြောပေ။

ထန်ရွှင်သည် ကြောက်ကပ်သောစလေသံဖြင့် သိုင်းသမားရှစ် ယောက်အား လှမ်းပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ခဏစောင့်ကြပါ။ ကျုပ်ချွတ်မလေး ဒီအခန်းထဲဝင်သွားတာ မရိုးဘူး။ ဆူဘဝ နိဂုံးချုပ်အတွက် တစ်ခုခုပြင်ထားပုံရတယ်။ ကျုပ် ဝင်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ပါရ စေဦး”

လူရှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူပြောကြ၏။

‘ဆရာကြီး နှုတ်ဆက်ပါ’

အမှန်စင်စစ် ဤနေရာမှ မြန်မြန်ထွက်ခွာလျှင် မြန်မြန်ဘေး ကင်းကြောင်း လူတိုင်းစိကြည်သည်။ သို့သော် မည်သူမျှ ဤနေရာ မှ မြန်မြန်ထွက်ခွာချင်စိတ် မရှိကြပေ။

ထန်ရွှင်သည် ကွန်ကတော်ဝင်သွားသည့် အခန်းသို့ ဖြည်း ညင်းစွာ လျှောက်သွားသည်။

ခေါင်းကြီးတစ်လုံး။

တစ်ခန်းလုံးပိတ်ဖြူစများ ကာရံထား၏။

အခန်း၏ခေါင်းရင်းဘက်၌ ကွန်ကတော်ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြနေသည်။ ထန်ရွှင်သည် သူ၏ကိုယ်တူညီခလေးအားကရုဏာ ဘက်စွာ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

အစာန်ကြာမှ ကွန်ကတော် လှည့်ကြည့်၏။

‘အစ်ကိုလေး...ဘာကြောင့်မသွားသေးတာလဲ’

‘ညီမလေးကို ငါ နှုတ်ဆက်ရသေးဘူးလေ’

‘ဖြောင့်...အစ်ကိုခလေးရှယ်’

ထန်ရွှင်သည် ဆာတီပညာ ကြီးမားသူ ဖြစ်၏။ သို့စဉ်လျက် နှုတ်ဆက်လုံး၌ မျက်ရည်များဝိုင်းနေသည်။

‘အစ်ကိုလေး...အစ်ကိုလေးကို ကျွန်မ မိခင်ကျောင်းမင်း ရေ နင်းမပြုချင်ပါဘူး။ တနည်းငယ် နောက်ကျခြင်းဗာ များစွာ နောက်ကျခြင်းဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားပုံဘစ်ချွပ်ပါဘယ်။ ညီမ လေးကို လာနှုတ်ဆက်တဲ့အတွက် အစ်ကိုလေးတို့ ဒီနေရာက နှုတ်ခွာခွာ ရုန်းထွက်ရလိမ့်မယ်’

ထန်ရွှင်က အေးအေးစွာ ပြော၏။

‘ကိစ္စပစ္စိဘူး။ သေမှာကြောက်ရင် ငါတို့ ဒီနေရာကိုတောင် မသွားဘူး’

‘အခု ကျွန်မထဲ သေဖို့ နာရီဝက်လောက်ပဲလိုတော့တယ်’

‘ထုတ်ရုံလား၊ မြန်လှချည်လား’

‘ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ကြာလှချည်လားလို့ပဲ အောက်မေ့နေတယ်’

မှန်သည်၊ ကွန်ကတော်၏ မျက်လုံးများ၌ အင်အားသိပ်မရှိတော့ပေ။

‘ညီမလေး၊ ခေါင်းအောက်က ဘာတွေ့လဲ’

‘ထင်းတုံးတွေ အစ်ကိုလေး’

‘ဟေး...တာလို့ မီးသင်္ဂြိုဟ်လို့လား’

‘ကျွန်မ ဘဝဟာ မဆန်ရှင်းခဲ့ဘူး၊ ဖခင်လုပ်ထွက်သတ်တဲ့ပေါင်းသင်းမိခင်တယ်၊ မိဘဖြစ်တော့ ကျေခေ့ခင်တယ်၊ မီးရိုလိုက်ရင် ကျွန်မဘဝဟာ တမလှူမှုမှာ ဆန်ရှင်းသွားလိမ့်မယ်’

သူမသည် ဖြည်းညှင်းစွာ ဆက်ပြော၏။

‘မီးရှို့တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မဟာ ပြာမုန့်ကလေးတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကွန်လုံဝမ်းမှာ ကျွန်မကို လက်ဖျားနဲ့ မထိခိုက်တော့ဘူးပေါ့၊ ကွန်လုံဝမ်း အရက်မူးလွန်ပြီး ဖေဖေကိုသတ်တဲ့ အကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောတဲ့ နေ့ကစပြီး ကျွန်မဟာ နေ့တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်၊ သေသွားရင်ဟော့ ဒီဒုက္ခက လွတ်ကင်းပြီပေါ့၊ အစ်ကိုလေးရယ်’

ထန်ရွှင်က မျက်ရည်တွေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်တာ...

‘ဝင်ပေါ့ ညီမလေးရယ်’

ထန်ရွှင် ခါမဲပြောနိုင်အော့သည်၊ သူ့ အသံများ ခြောက်ကပ်တုန်ယင်နေပေပြီ။

ကွန်ကတော်က နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်၏။

‘အစ်ကိုလေး၊ လာနှုတ်ဆက်တဲ့အတွက် ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ က...သွားတော့နေနော်၊ ကျွန်မလဲ အိပ်တော့မယ်’

သူမသည် ခေါင်းကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက် ထဲလျောင်းပြီး မျက်လုံးများ မှိတ်လိုက်တော့၏။

ထန်ရွှင် မကြည့်ရက်တော့ပါ၊ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာမိတော့သည်။

အပြင်၌ ရုတ်စောင်နေကြသော ဆန်ကုမ်းချိုနှင့် သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်တို့သည် ရွာတော့မည့် မိုးကဲ့သို့ အံ့မှိုင်းနေသော ထန်ရွှင်၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌ ဆိုသည့်စကားကြသည်။

ထန်ရွှင်က လက်ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း...

‘မိတ်ဆွေတို့ သွားကြစို့’

သူသည် ရှေ့ဆုံးမှ လှမ်းထွက်သွားသည်။ ဆန်ကုမ်းချိုနှင့် သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်တို့သည်လည်း နောက်မှ အစဉ်အတိုင်း လိုက်သွားကြသည်။

တဲရာပြင်သို့ရောက်သောအခါ ခားကိုင်မိန်းကလေး သုံးဦးကို အဆင်မခံတွေ့ရသည်။ အခြားရန်သူများကားမရှိကြတော့ပေ။

ဘေးပတ်လည် သစ်တောကြီးသည် ငြိမ်ဆုတ်နေသည်။ သို့သော် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့် အချက်များအရ ကျွန်ုပ်တို့ဝမ်းဗိုက်တော်သားများ ပုန်းခိုနေကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

ထန်ရွှင်က....

'လုံမလေးထို့၊ ကျုပ်တို့နဲ့ပဲလိုက်ခဲ့ပါ၊ ရန်သူတွေကို ကျုပ်တို့ ထိုးဖောက်ထွက်ပါမယ်'

မိန်းကလေးတစ်ဦးက မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက် မေးမြန်းနေလေသည်။

'သခင်မကြီး သွားပြီလား'

ကျန်နှစ်ယောက်မှာ မမေးသော်လည်း သူတို့အပော်အေးသည် မေးခွန်း၏အဖြေကို စောင့်ဆိုင်းနေကြကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ရဲရဲရှင်ရှင် တိုက်ခိုက်နေခဲ့သော ထိုမိန်းကလေး သုံးယောက်သည် ယခုအခါ ပိုလှပစေ့ပညက်သွား၍ နှင်းနယ်နေကြလေ၏။

ထန်ရွှင်က မပြောပေ။ သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်လည်း နှုတ်ပိတ်နေ၏။ ဆန်ကွမ်းချိုတစ်ယောက်သာ ခေါင်းညိတ်ပြောလေသည်။

ထိုအခါ မိန်းကလေးသုံးယောက်စလုံး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလေတော့သည်။

တစ်ယောက်က....

'သခင်မကြီးသွားမှတော့ ငါတို့တာလို့ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ရတော့မှာလဲ'

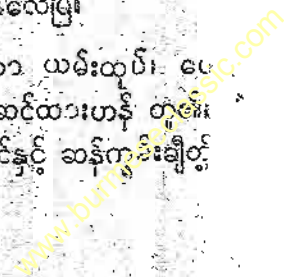
မိန်းကလေးများသည် ခားရှည်များကို လှုပ်ရှားလိုက်ရာ အလွန်လျင်မြန်သော ဆန်ကွမ်းချိုပင် ဆွဲပမ်းတားမြစ်ရန် မဖြစ်တော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုက တောက်ခေါက်ရင်းပြောသည်။

'ဓာကျယ်သတ္တိရှိတဲ့မိန်းကလေးတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ထွက်ပြီး ရန်သူတွေကိုတိုက်ရင် အနည်းဆုံး ရန်သူသုံးယောက်တော့ သေနိုင်တာပေါ့၊ ခုတော့ သက်စားမချေနိုင်ပဲနဲ့ သက်သက်သေဆုံးကြရတယ်' ဝုန်း'

ပေါက်ကွဲသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထန်ရွှင်မှအစ အားလုံး အမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်လေး၌ မီးတောက် မီးလျှံများ ဓာဖြူစဖြူ တောက်လောင်နေလေပြီ။

ကျွန်ကတော်အညီ ပေါက်ကွဲစေနိုင်သော ယမ်းထုပ်၊ ပေထုပ် စောင်စာများကို အဆင်သင့် မြင်ဆင်ထားဟန် တူ၏။ မကြာမီ မီးတောက်ကြီးလာသည်။ ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ခိုနေရာသို့ပင် အပူရှိန်ဖက်လာလေ၏။

တစ်ခေတ်တွင် တစ်ယောက် ကျော်ကြားနိုင်သော ကုန်
ကတော်မှာ ကုန်လိုဝမ်းကို ယုံမှားမိသဖြင့် တစ်ခေတ် တစ်
ယောက် မကျော်ကြားနိုင်စေရဘဲ အညတရ ယေဆုံးခြင်းမျိုး
ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့လေတော့၏။ ကြေကွဲပွယ်ရာ သူမ၏ဘဝ
နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရ၏။

ထန်ရွှင်မှာ မျက်ရည်ကျပြီး ခပ်တိုးတိုး ဆုမုန့်ကောင်း
တောင်းလေ၏။

ညီမလေး တမလွန်ဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နားနေနိုင်ပါ
စေ

သိုင်းသမားကြီးရှစ်ယောက်တို့မှာလည်း မျက်ရည်များ စီး
ကျလာသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှ မျက်ရည်မကျပေး ရန်သူများကိုဖောက်ထွက်
မည့်သူများ သောက်ဖိစီးနေသည့်အတွက် သူ့စိတ်ထဲတွင်မသက်
မှုသာဖြစ်နေသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေပါက ရန်သူတို့အားအနိုင်
တိုက်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုက လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍အော်လိုက်၏။

‘ကုန်ကထော်ကြီးအတွက် လက်စားချေမယ်၊ ဆွေးကြွေးတို
ဆွေးနဲ့ဆပ်မယ်၊ ကုန်လိုဝမ်းနဲ့သူ့လူတွေ တစ်ယောက်မှမကျန်
အောင် သတ်ပစ်မယ်၊ ကျုပ်နော်ဟိုလိုက်ခဲ့ကြ’

ဆန်ကွမ်းချို၏ မခန့်ပါပါအော်ဟစ်သံကြောင့် သိုင်းသမား
ကြီးရှစ်ဦးမှာ ချက်ချင်းပင် ခံစားချက်များ ပြောင်းသွား၏။
အေးရာမှ ပူလာကြသည်။ လက်သီးလက်မောင်း တန်းလာကြ
လေ၏။

‘သတ်တိုက် ထွက်မယ်ဟေ့.....သတ်တိုက် ထွက်မယ်’
သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်၏အော်သံမှာ နဘယ်သို့တိုင်
မြည်တည်းသွားသည်။

ထန်ရွှင်သည် မျက်ရည်များကို သိမ်းလိုက်၏။ ဆန်ကွမ်းချို
ကိုလည်း စိတ်ထဲမှချိုးကျူးမိသည်။

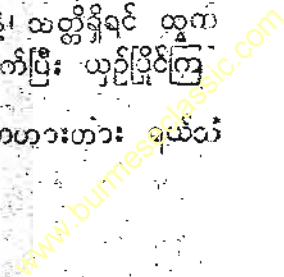
‘ဪ...ငါ့ကို ပညာရှိ...ပညာရှိနဲ့ပြောကြသယ်၊ တကယ်
သေရေးရှင်ရေးတိစ္ဆာမှာ ငါ့ဟာ နှလုံးသားခွဲခံစားမှုနောက်ကံ
လိုက်နေမိပါလား။ ဆန်ကွမ်းချိုပါပေလို့ပဲ’

ထန်ရွှင်သည် ပူဆွေးမှုကို သတိဖြင့်ထိန်းချုပ်လျက် ဆန်
ကွမ်းချိုနောက်သို့ လိုက်လေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက တောထဲသို့လှမ်း၍ အော်ဟစ်၏။

‘ကုန်လိုဝမ်းရဲ့ဟပည့်တွေ ပုန်းမနေကြနဲ့၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်
ပြီး ရင်ဆိုင်ကြ၊ အသက်လုပွဲအတွက် ထွက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြ’

ထိုအခါ အစိတ်စာချုပ်မှတ်များလွဲမှ တဟားဟား ခုယ်သံ
များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘လာပြီ...လာပြီ၊ မင်းတို့ရဲ့အသံတစ်ဖွဲ့ ငါတို့လာပါပြီ’

အသံနှင့်အတူ ဓားရှည်ကိုင်ထားသည့် လူသုံးဆယ့်ခြောက်ယောက် သစ်တော ချုံပုတ်များအတွင်းမှ ထွက်လာကြ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဓားများ ဆက်နှိပ်သည့် အကွာအဝေးအတိုင်း စီတန်းရပ်နေကြတော့သည်။

ထန်ရွှင်က အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် သတိပေး၏။

‘ဆန်ကွမ်းချို...မပေါ့ဆနဲ့၊ ဒါဟာ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်တစ်ခုပါ၊ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်မှန်သမျှ ကြောက်စရာထောင်းတာချည်းပါ၊ သတိထားပါ’

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...သတိထားပါ၊ မယ်ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ရှေ့ဆုံးက ဝင်ပြီး စမ်းယပ်ပါမယ်၊ ဆရာကြီးတို့နောက်က အခြေအနေကြည့်နေပါ’

စကားဆုံးစဉ်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုပြေးထွက်သွား၏။ သိုင်းသမားကြီးရှစ်ဦးလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြသည်။

ထန်ရွှင်က...

‘မိတ်ဆွေတို့ ခဏလောက်သည်းခါကြပါ၊ ဆန်ကွမ်းချိုထွက်တိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ရဲ့ဖျော့ကွက်ကို ကျုပ် ရှာပါရစေ’

သိုင်းသမား ရှစ်ဦး ငြိမ်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့ တိုက်ပွဲကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဓားတို့ဝှေ့ထမ်းပြီးပူးပေါင်းတိုက်ကွက်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၁၄)

ပညာရှိထန်ရှင်၏ သေတေးအရာန္တယ်

သိုင်းသမားကြီးရှစ်ယောက်သည် ငှက်တစ်ကောင် ပျံသန်း
 သွေးသလို ရန်ထွက်သွားသည့် ဆန်ကွမ်းချီ၏ ကိုယ်ဖေပညာ
 ကို အံ့ဩနေကြသည်။ ဆန်ကွမ်းချီ၏ခွေးကို ပီသစွာမမြင်ရတော့
 ပေ။ ခွေးစက်ဝိုင်းဖြစ်ကာ လူအုပ်ကြားထဲရောက်သွားသည်။
 သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက် ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်၏ ပထမ
 ဦးဆုံးရန်သူနှစ်ဦး၏ခွေးသည် ဆန်ကွမ်းချီခွေးကို လာရိုက်၏။
 ဆန်ကွမ်းချီမှာ လျင်မြန်လှသည်။ ခွေးချင်း ထိခတ်ပြီးသည်နှင့်
 ငါးရှဉ့်တစ်ကောင်က သို့ နေရာပြောင်းသွား၏။ ရန်သူများ၏
 ခွေးများသည် မျက်စိတစ်မှိတ်လျှင်တစ်ပြက်အချိန်တွင် အနည်း
 ငယ်မျှစီ နှောင့်ကျ၍ သွားလေ၏။

စတုတ္ထရန်သူ၏ခမ်းသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏နံ့ရိုးသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ထိုခမ်းချက်ကို ဆန်ကွမ်းချီ မရှောင်ပေး မတ်ကန်သည့်ခြေတစ်ချက်သာ သိုးသည်။ ရန်သူ နောက်ဆုတ်သွား၏။

မည်သည့်ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်ဖြစ်ပါစေ၊ လူအင်အား မည်မျှ များပြားပါစေ၊ ရန်သူတစ်ယောက်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည့်အခါ တစ်ကြိမ်လျှင် ဝါးယောက်တသွ ဝင်ရောက်တိုးခုတ်နိုင်သည်။

ဝါးယောက်ထစ် ပို၍ ဝင်ရောက် ထိုးခုတ်ပါက မိမိတို့အချင်းချင်းရှုပ်ပြီး ခရစ်ရာအပြင်းအသန်ရနိုင်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဆူ၏ အဘဆရာကြီးထံမှ ထူးချွန်သော သိုင်းမညာအမွေကို ရရှိခဲ့ရုံမျှမက ဟူတန်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ခမ်းသိုင်းမညာကိုပါ ရရှိလိုက်သဖြင့် ကုန်လုံဝမ်း၏တပည့်များမှာ ဆန်ကွမ်းချီ တစ်ယောက်တည်းကိုပင် အပြတ်မရှင်းနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ခမ်းချက်သည် နောက်ပြန်ငွေယမ်း၍ မခွဲမရန်သူ၏ ချီချီရှဲ့ သွေးကြောကို ထိုးသည်။ ခြေထောက်က အဋ္ဌမရန်သူဆိုသို့ သွားသည်။

ဘေးမှပန်း၍ တက်လာသော သတ္တမရန်သူအား လက်ဝဲလက်ဖြင့်တားကာ အဋ္ဌမရန်သူဆို တွန်းလှယ်သည်။ သူ တိုက်ခိုက်ပုံမှာ အကွက်ကျလှသဖြင့် ဇန်နဝါယာလှိုင်း၏ခမ်းသည် သူ့ သွေး

ကို မသေခင်ခိုင်ဘဲ အလှဲလှဲအချွန်ချော် ဖြစ်နေကြလေတော့သည်။

သိမ်းစွန့်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပျံဝဲနေသလို ဆန်ကွမ်းချီလှင့်ပျံတိုက်ခိုက်နေရာ အများနှင့် တစ်ယောက် တိုက်သည့် တိုက်ပွဲသမိုင်း၌ စံတင်လောက်သည့် တိုက်ပွဲမင် ဖြစ်တော့သည်။

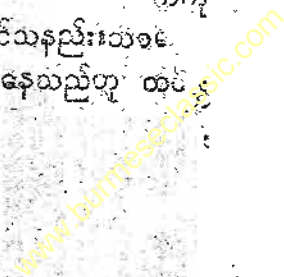
ရန်သူများသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ လက်ရွေးစင်တပ်သားဖြစ်၏။ လူတစ်ရာထဲမှ တစ်ယောက်ကျ ရွေးချယ်သားနွှားရုံပဲ ဆိုင်းသမားများ ဖြစ်သည်။ ကောင်း မရှု

တိုက်ပွဲအစောအကြို အလွန်များပြားသည်။ ရဲများချက်ဟာ ညီသော် သူတို့၏ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်သည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ ဝေခွကွေပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထန်ရှင်သည် ယပ်တောင်ကိုခတ်၍ အေးအေးအောင်ကြည့်သည်။

သူသည် သိုင်းမညာမတတ်သော်လည်း ပူးပေါင်းတိုက်ရင် ကျွန်ုပ်တို့၏ရာတွင် ကုန်လုံဝမ်းထက် အသိအမြင်ပိုသည်။ ဗုဒ္ဓကြီးအချက် သန့်ရှင်းညာတော်သဖြင့် ကုန်လုံဝမ်းတွေးသည်ထက် ပေါင်းတိုက်ကျ ကွက်ချက်တွေးတော့နိုင်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီအဘယ့်ကြောင့်အစွမ်းပြနေနိုင်သနည်းသခင်အားဖြင့်ကြည့်လျှင် ဆန်ကွမ်းချီ သိပ်တော်နေသည်ဟု ထင်စေမိပေမည်။ အမှန်မှာ ဤသို့မတတ်ပါ။

ကုန်လုံဝမ်း၏ သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက်ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်
၌ ပျော့ကွက်တက်များ ရှိနေပါသည်။ ဆန်ကုမ်းချီသည်
အမြင်သန်သူဖြစ်သည်။

ထိုပျော့ကွက်များကိုနှင်း၍ တိုက်ခိုက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။
ခါးယောက်နှင့် အများ ဖြစ်၍သာ ထိုပူးပေါင်းတိုက်ကွက်ကို
ခိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါးကြီး ရှစ်ယောက်မှာမူ လမိုင်းစင် တိုက်ပွဲကြီး
တစ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြရလေသည်။

သိုင်းတံပွင့်လျှံ ပြင်းစာန်လာသည်။ လှုပ်ရွားမှုများ ပိုများလာ
သွားသည်။ ခေါင်းထောင့်များ ခေါက်ကြွလာလေသည်။ ဆန်ကုမ်းချီအတွက်
အန္တရာယ်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် သူသည် လူသားဖြစ်
သော သိုင်းတံပွင့်လျှံကိုဖြင့်ပြုလုပ်ထားသူမဟုတ်ပေ။ သူ မည်မျှရေရှည်
မှာ ဆန်ကုမ်းချီအံ့နည်း။

ဆန်ကုမ်းချီသည် ရန်သူများကို ဖယ်ရှားပြီး ငှက်ကြီး
ပျံထွက်လာသလို ပျံထွက်လာသည်။ သူ့အကျိုးပေး
ရန်သူ၏ ခေါက်အချို့ ပေကျံလာသည်။ ရန်သူအချို့ ခက်ရာရ
ဆူငြူမှုနှင့် ဝှံ့ညံ့ကတော့ အမုန်ပင်။

ပူးပေါင်းတိုက်ကွက် ဆင်နွှဲနေကြသည့် ရန်သူများသည်
ခလုလင်ကဲ့သို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လှုပ်ရွားတိုက်ခိုက်သည် ဆန်ကုမ်းချီကို
အပြင်းပြင်းကြောက်ရွံ့လာသည်။

သုံးဆယ့်ခြောက်ဦးသောလူများက တစ်ဦးတည်းဖြစ်သော
လူငယ် တစ်ယောက်ကို မပိတ်ဆို့နိုင်ခြင်းအတွက် သူတို့ စိတ်
ခတ်ကျနေကြသည်။

ဆန်ကုမ်းချီသည် ထန်ရွင်အနီး၌ ရပ်ကာ နဖူးမှ ချွေးများ
တို့ သပ်ချလေသည်။

‘ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်၊ ယန္တရားရုပ်
တော့ထင်သွားရသလို အသက်တောင် ကောင်းကောင်း မရွှေ
နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် လည်ပင်းနား ပုတ်သွားတဲ့ ခားချွတ်ဟာ
အနည်းဆုံး ဆယ်သုံးချက်ရှိလိမ့်မယ်’

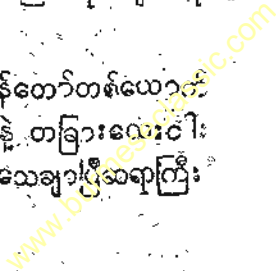
ထန်ရွင်က....

‘ထိုကော့မထိဘူး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့....မထီပါဘူး၊ ရင်ထဲ အေးခနဲ၊ အေးခနဲခံစား
တာ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်၊ သူတို့သာ ဒီထက်ပိုပြီး ပိုရီရင် ကျွန်
တော် သူတို့ကြားထဲက ထွက်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး ဆရာကြီး’

သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်မှာ ကုန်လုံဝမ်း၏ ပူးပေါင်း
တိုက်ကွက်ကို လွန်စွာ အထင်ကြီးသွားလေသည်။ ထိုအချက်ကို
ဆန်ကုမ်းချီ ရိပ်မိလိုက်၏။

‘ဟား....ဟား....ဟား....’ ဟု ပေယော် ကျွန်တော်တစ်ယောက်
အည်းဖြစ်နေတာကခက်နေတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တခြားလေးငါး
ယောက်သာဝင်တိုက်ရင် ဖရိုဖရဲဖြစ်တာ သေချာပြီဆရာကြီး’

သိုင်းသမားကြီးရှစ်ယောက်မှာ၊ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားပြန်၏၊
ထုတ်ရှိလား၊ သေးငါးခြောက်ယောက်နဲ့ ဝင်တိုက်ခင် နိုင်နိုင်
ရှိလား၊ စသည်ဖြင့် တွေးနေကြ၏။

ထန်ရွှင်သည် ဆန်ကုမ်းချီ၏ စိတ်ဓာတ် မြင့်တင်ပေးသည်
စကားကို ကြားသော် ပြုံးလိုက်၏။

‘ဆန်ကုမ်းချီတာ’ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တာ မှန်
တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မီးစင်ကြည့်ကတတ်
တဲ့ စွမ်းရည်ကသေးလဲရှိတယ်၊ ခောက်ရှာပါပေတယ်’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး....

‘မှန်တယ်၊ မောင်ရင်ပြောတာ မှန်တယ်’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ထပ်တိုက်မယ်၊ နောက်ကလေးထောင့်
တွေ လိုက်ခဲ့ပေါ့’

သိုင်းသမားကြီးရှစ်ယောက်က မြိုင်တူ ပြောလေ၏။

‘မောင်ရင်....ကျုပ်တို့ရှစ်ယောက်လုံး မောင်ရင်နောက်
လိုက်မယ်၊ ဝင်သာဝင်ပါ၊ တိုက်သာတိုက်ပါ’

‘ရှမ်း....’

ခင်းထုတ်လိုက်သည် အသံသည် ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေး
လာ၏၊ လူရှစ်ယောက် ခင်းရှစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်လိုက်ပုံ
အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တစ်ချိန်တည်းဖြစ်နေသဖြင့်
ခင်းထုတ်သံ ဤသို့မြည်ဟိန်းသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘နေကြပါဦး’

ထန်ရွှင်က တားလိုက်၏။

‘ဆရာကြီး တေးမှာချင်လို့လဲ’

‘စိတ်လိုက်မှာန်ပါ၊ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ မှားတုတ်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး၊ အမိန့်ရှိပါ’

‘ကျုပ်က သူတို့ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်တွေနဲ့ လေ့လာထား
သော ကျုပ်ညွှန်ကြားပေးသလိုတိုက်ရင် အများကြီး အဆင်
ပြေပါလိမ့်မယ်’

‘စိတ်ချပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးရဲ့ အမိန့်
ဆိုင်း တိုက်ပါမယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက် ရပ်နေတဲ့ အရှေ့
ဘက်ကိုကြည့်၊ အဲဒီကိုဝင်တိုက်၊ နောက်လူ ရှစ်ယောက်ကလဲ့
မြိုင်တည်းဝင်ကြ’

‘ဆန်ကုမ်းချီသည် စဉ်းစားမနေတော့ပေ၊

‘ကျွန်တော် နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ’

‘ဆွဲဆွဲမှန်ဝင်သွားသည့် ဆန်ကုမ်းချီနောက်သို့ သိုင်း
သမားကြီးရှစ်ယောက် ခုန်လိုက်သွားကြသည်။ ထူးထူးခြား
ခြားလှသော ဆယ့်ခြောက်ယောက် နှစ်စုကွဲသွားသည်။ ယပ်
ပိုင်ကလဲ့ဖြစ်သွားသည်။’

သိုင်း ဆန်ကွမ်းချို၊ ခြောက်ကတ်က အစုကိုတိုက်၊ ကျန်တဲ့
တစ်ယောက်က ကျန်တဲ့အစုကိုတိုက်

ထန်ရွှင်၏အော်သံအတိုင်း ဆန်ကွမ်းချိုတို့ တိုက်ကြပြန်
ရန်သူသုံးဆယ့်ခြောက်ယောက်သည် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလေ
အောင် လေးစုကွဲသွားလေသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏စားချက်ဖြင့် ရန်သူနှစ်ယောက် လဲကျ
လေသည်။ သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက်ပျံ့လာမှာ ထန်ရွှင်၏
ညှန်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အကွက်လေသည် ဖြစ်သွားသည်။

‘လူအားလုံးအလယ်ပဟိုမှာစုံ၊ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ကြုံကြ
ပျက်နှာမှုရာကိုတိုက်’

ထန်ရွှင်၏အော်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်သည် ကွန်လုံဝမ်အပေါ် အ
ရှိသူဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ အလွန်တရာခိုင်ခံ့သည်ဟု ယူဆရ
ရန်သူတို့၏ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက် ပျက်ပြယ်နေသည်ကို
တစ်ကြောင်း အားသွန်ခွန်စိုက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

အခြေပျက်သွားသော ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်သည် ပြန်
စုစည်း၍မရတော့ပေ။ သိုင်းသမားရှစ်ဦး၏ လက်ချက်ဖြင့်
ရန်သူလေးဦး လဲကျသေဆုံးသွားသည်။ ဆန်ကွမ်းချို၏စား
ကြောင့် ရန်သူနှစ်ဦး ထပ်မံ၍မတော်ရာပြန်သည်။ နောက်
သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက်၏ ပူးပေါင်း တိုက်ကွက်မှာ
ပျက်စီးသွားတော့သည်။

ကျန်သေရန်သူများသည် သစ်တောထဲသို့ဆုတ်ခွာသွား၏။
ကွန်လုံဝမ်အစ်ယောက် အထိနာသွားပြီ။

ထိုစဉ် အောင်းကင်မှ ထစ်ချုန်းသံကဲ့သို့သော အော်သံ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

သိုင်းသမားကြီးရှစ်ဦးမှာ ထိုအသံကိုကြားလျှင်
ထိနာပျက်သွားလေတော့၏။

ထန်ရွှင်က ထိုလူများ၏မျက်နှာကို အကဲခယ်၊ ခပ်စောစော
သ၏။

‘ကွန်လုံဝမ်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီလ
တစ်ဦးက ခပြေ၏။

‘ဆရာကြီးခန့်မှန်းတာ မှန်ပါဘယ်၊
သံပါပဲ’

‘လာပါခစ...လာပါစေ၊ သူလူ
ခွဲရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
ထိုစကားကို ပြောသူမှာ ထန်
ပါသည်။ သူသည် ပြောရင်းရ
ကြကဲ့စွာ ပြော၏။

‘ဆန်ကွမ်းချို...ဘာဖြစ်လို့ရယ်
ပါဘူး ခင်ဗျာ
ထန်ရွှင်က လှမ်းမေးသည်။
ဆန်ကွမ်းချိုက....

၃၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ သူ့သေကိုယ်သေ နဲ့မလိုပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တေ
ဒီအခွင့်အရေးကို စောင့်နေခဲ့တာကြာပါပြီ

ရန်သူက ခေါင်းခါ၏။
ရန်သူ အချိန်မှာ ရန်သူတွေ အထပ်ထပ်ဝိုင်းနေတယ်။ ဝိ
အောင် ပေါ်တိုက်ခိုက်သင့်တဲ့ အချိန်လဲ မဟုတ်ဘူး။
ဆန်က ကောင် ဆယ်ပုံပုံရင် ကိုးပုံလောက်သေဘေးရှိတယ်
လေသည်။ သူ့ပင်ထောင်ကိုခတ်ရင်း ဖြည်းဖြည်းစွာရှင်းပြ
ညွှန်တိုက်ခိုက်မှု

လူအားလုံး ဟောဒီက သိုင်းသမားရှစ်ယောက်ရယ်
ပျက်နာမှုရာကိုတို့ မောင်ရှင်အပေါ် အများကြီး တည်
သန်ရွှင်၏အောင် မိုက်ရွှားရဲလုပ်ရင်တော့ ကျုပ်တို့အား

သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်က ပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိတော့
ရှိသူဖြစ်၍တစ်ကြောင်း ဝမ်းချိုကို အကဲခတ်ပြီး ဆက်၍ပြော
ရန်သူတို့၏ ပူးပေါင်း တစ်ကြောင်း အားဆွန်

အခြေပျက်သွားသေ တို့ကို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေ
စုစည်း၍မရတော့ပေ။ သူ့အား အားပုံဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့
ရန်သူလေးဦး လဲကျသေး ရမယ်
ကြောင့် ရန်သူနှစ်ဦး ထပ်
သုံးဆယ်ခြောက်ယောက် ရှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သ
ပျက်စီးသွားတော့သည်။ ရှစ်ယောက်စလုံး ကျုပ်အင်
နိုင်ပါမလား

ရှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆရာကြီးရဲ့အမိန့်ကိုတစ်သေဝေမတိမ်
နာခံပါမယ်

ကောင်းတယ်၊ ကျုပ် ပြောချင်တာက ကုန်လုံဝမ်းဟာ
ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့လူ၊ ခင်ဗျားတို့ကတော့ သူ
အဆိပ်မိပြီး သူ့လက်အောက်ဝယ်သား ဖြစ်ရတဲ့လူ၊ ခင်ဗျားတို့
ဟာ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ကြောက်ရွံ့မှာ သေချာတယ်၊ အဲဒီအချိန်
ကို ကုန်လုံဝမ်းက အခွင့်ကောင်းယူနိုင်တယ်။ ခပ်စောစောက
တောင် သူ့အသံကြားလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာပျက်
သွားကြတယ်မဟုတ်လား

သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်တို့ သဘောပေါက်သွားကြသည့်
သူတို့ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာ တစ်စက်တလေးမျှ မပြသင့်
ကြောင်း နားလည်သာကြ၏။

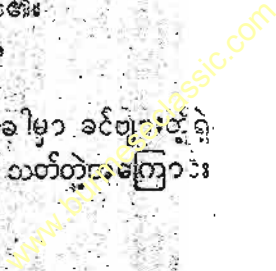
ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ဆက်ပြော၏။

ကျွန်ကတော် ဘယ်လိုသေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
နိုင်ကြလား

သိုင်းသမား ရှစ်ဦးက ကြေကွဲစွာ ပြော၏။

တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ

ကောင်းတယ်၊ ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့
ကျေးဇူးရှင် ကျွန်ကတော်ကို ကုန်လုံဝမ်း သတ်တဲ့ကြောင်း

တေးပြီး နာကြည်းမုန်းတီးပါ၊ ခင်ဗျားတို့ကို အဆိပ်ခေတ်ပြီး
စေခိုင်းတာတွေကိုတေးပြီးနာကြည်းမုန်းတီးပါ။ သူ့ကိုခေါ်သင့်
ရင်ဆိုင်တွေ့ရင် ကွန်လုံဝမ်ဟာ သိပ်အံ့သြသွားလိမ့်မယ်'

'စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအတိုင်း ရင်ဆိုင်နိုင်အောင်
ကြိုးစားပါမယ်'

'ဒါဆိုရင် ကျုပ်နောက်က ရပ်ပြီးနေကြပါ။ ကွန်လုံဝမ်နဲ့
တွေ့ရင် ကြောက်ရွံ့ဟန် လုံးဝမပြကြပါနဲ့။ သဘောပေါက်
ကြရဲ့လား'

'ပေါက်ပါတယ်'

ထန်ရွှင်က ဆန်ကွမ်းချိုဇာ၊ တီးတိုးပြော၏။

'ဆန်ကွမ်းချို...ကျုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သိုင်းသမားတွေ
အများကြီး ဝိုင်းရံထားပြီးပြီလို့ ယုံကြည်ရတယ်။ ထိုးဖောက်
သူကမို့ တော်တော်ကြိုးစားရမယ်။ ခုနေအခါမှာ ကွန်လုံဝမ်ကို
ဆိုင်စောင့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ မောင်ရင်ခေထိုင်ပြီး အနား
ယူရင် ကောင်းလိမ့်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့...နားပါမယ်။ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ပြောချင်
ပါတယ်'

'ဘာများလဲ'

'ရေကန်နားကနေ ခုခံရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်'

ထန်ရွှင်က ရယ်၏။

'ရေကန်နားက ခုခံရင် ဆုတ်ဖို့ ခက်တာပေါ့။ ဒီနေရာက
ဒီအန္တရာယ်ကင်းပါတယ်။ တစ်ခုတော့စွန့်တယ်။ ကွန်လုံဝမ်လာရင်
အားလုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိဖို့ပဲလိုတယ်။ ကျုပ်တို့ တည်ငြိမ်
အေးအေးလေ ကွန်လုံဝမ် ကြောက်လေပဲ'

ထန်ရွှင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်၍
နားတော့၏။

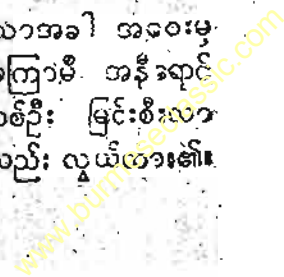
ထန်ရွှင်က သိုင်းသမားရှစ်ဦးကို လှမ်းပြော၏။

'နောင်ကြီးတို့...အနားယူကြပါ။ ရန်သူတွေ လာရင် ခုခံ
နိုင်အောင် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားကြပါ'

'ဟုတ်ကဲ့'

ထန်ရွှင် အပါအဝင် ဆယ်ယောက်စလုံး တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ
ငြိမ်သက်သွားကြတော့၏။ ထန်ရွှင်တစ်ယောက်သာ အတွင်း
အားပညာ မတတ်မြောက်သဖြင့် ရိုးရိုးထိုင်သည်။ ကျန်လူများ
မှာ အတွင်းအား လေ့ကျင့်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက်ခန့် ကြာမြင့်သောအခါ အခင်းမှ
မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ကြရသည်။ မကြာမီ အနီးရောင်
တစ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦး မြင်းစီးလာ
ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဓားတစ်ချောင်းကိုလည်း လွယ်ထား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မြင်းခွာသံ ကြားသည်နှင့် မျက်လုံးများ ပွင့်ကြည့်ပြီး ဖြစ်၏။ ထန်ရှောင် မိန်းကလေး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချ လိုက်သည်အခါ သူသည် ထန်ရှောင်၏ ရွှေ့၌ ကာဆီးထားပြီး ဖြစ်နေပေသည်။

ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့က တခုတလဲ၊ ကျွန်မက ရန် ဖြစ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးရှင်။

ရန်သူ မဟုတ်ဘူး ပြောတိုင်း ကျုပ်တို့က မယုံနိုင်ဘူး၊ ဒီပတ်ပတ်လည်မှာ ရန်သူချည်းပဲ။

ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ဆီ လာတာပါ။

ဆယ်သူလဲ။

ပညာရှိထန်ရှင်ပါ။

ထိုစဉ် ဆန်ကွမ်းချို၏နောက်မှ ထန်ရှောင်၏အသံ ပေါ်လာ၏။

ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ထန်ရှင်ဆိုတာ ကျုပ်မဲ့။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဘေးသို့ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

ထန်ရှောင် မိန်းကလေးက ခူးထောက်ဦးညွတ်လျက် ဂါရဝ ပြုသည်။

ဦးလေးတော်ကို ဂါရဝ ပြုပါအယ်။

ထန်ရှင်က ထိုမိန်းကလေးကို စူးစိုတ်ကြည့်လိုက်၏။

ညည်းက ကျွန်လုံဝမ်းရဲသမီးလား၊ နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ။

‘ဓာတ်ယခြောက် သမီးပါရှင်’

‘နာမည်က...’

‘မေကျင့်ထိုက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျင့်ထိုက်လို့ခေါ်ရင်ရပါကယ် ဦးလေး’

‘ညည်းအဖေက လွတ်လိုက်တာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးလေးတော်ဆီသွားလို့ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်’

‘ဂေါ့ကို ဘယ်လိုသုံးနှုန်းလိုက်သလဲ’

‘ဦးလေးတော်လို့ သုံးနှုန်းပါတယ်’

‘ဟား...ဟား...ဟား...သူ့ညီလို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ၊ ရယ် စရာပဲ’

‘ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အမှာစကားတစ်ခုပိုခိုင်းလို့ ကျွန်မ လာခဲ့ရတာပါ’

‘ဘာအမှာစကားလဲ’

‘ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဦးလေးတော်နဲ့ ဆွေးနွေးခွင့်ပဲ သတဲ့’

‘အင်း...ညည်းအဖေ ဘာတွေ့ဉာဏ်များပြန်ပြီလဲ မသိဘူး၊ လူလာချင်လား၊ သွားချင်သွား လုပ်နေနိုင်ရက်နဲ့ အခုလိုလူ ပွတ် အကြောင်းကြားခိုင်းတာ အံ့သြစရာပဲ’

ဦးလေး ချစ်ပြုမယ်ဆိုရင်...

ငါက ဘာခွင့်မပြုစရာရှိမှာလဲ၊ ပြန်သွားပါ၊ ငါက ချေး
နှေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲလို့ သတင်းပြန်ပို့လိုက်

အနီရောင်မိန်းကလေးသည် ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုပြီး သူမ၏
မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်၏။ ထို့နောက် နောက်ခံကြောင်းပြန်
မြင်းစီး ထွက်ခွာ သွားလေတော့၏။ ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထို
မိန်းကလေး၏ကျောပြင်ကို ဝေးကြည့်နေခဲ့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက...

ဆရာကြီး ကုန်လုံဝမ်း လာတော့မလား?

သေချာတယ်

ကုန်လုံဝမ်း ဘယ်လိုကောက်ကွပ်ဘယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးက
ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုသိမှာပါပဲ

သိပါတယ်

ကျွန်တော် ဘေးက သတိထားပြီးစောင့်ကြပ်ပေးပါမယ်

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့
စောင့်ကြပ်ပါ၊ သူ့ကို သိပ်ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးနော်ပါ

ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီးအမှာစကားအတိုင်း သတိထားပါမယ်

ဆန်ကွမ်းချိုဆက်မပြောတော့ပေ။ ကုန်လုံဝမ်းရောက်ရှိလာ
လျှင် မျက်ခြည်မပြတ် ဂရုစိုက်ရမည်ဟုသာ နှလုံးသွင်းသည်။

ကွမ်းတစ်ယာဉာဏ်ခန့်ကြာသောအခါ မြင်းနှစ်စီး
နောက်ဆင့်ပြေးလာကြ၏။ ရှေ့ကမြင်းပေါ်တွင် မေကျင်
ပါရှိပြီး နောက်ကမြင်းပေါ်တွင် အစ်မိန်းရောင် ဝတ်ခုံရှင်
ခြုံထားသည့် ကုန်လုံဝမ်း ပါလာ၏။

ထန်ရွှင်တို့နှင့် ကိုကိုငါးဆယ်ခန့်အကွာတွင် မြန်နှစ်
သွားပြီး မေကျင်တိုက်က မြင်းပေါ်မှခုန်ချလေ၏။ ထို
ကုန်လုံဝမ်း ဆင်းသည်။ နှစ်ခယောက်သား ခပ်ဖြည်းဖြည်း
လျှောက်လာသည်။

ထန်ရွှင်သည် ယပ်တောင်ကိုဖြန့်၍ ရင်ဝ၌ ကစခမ်းထ
အလွန်တရာတည်ငြိမ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမူ သားကောင်ကို ချောင်းခနသည့်
တစ်ကောင်ကဲ့သို့ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သူ့မျက်လုံး
အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေ၏။ ထန်ရွှင်ကသာ
တားဆီးတားခြင်းမပြုလျှင် သူသည် ကုန်လုံဝမ်းကို ဝင်
တိုက်ခိုက်ပြီး ဖြစ်နေပေမိမ့်မည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရပ်၏။

ငါတို့ညီနောင်တွေ ပြန်တွေ့ကြပြန်ပြီ

ထန်ရွှင် အံ့ဩသွား၏။

ဘယ်သူလဲညီနောင်၊ ကျေးဇူးရှင် ဆရာဘခင်ကိုသ
လူဆီမှာ ဘယ်က ညီတော်ရှိရမလဲ

'မင်းက ဒီလောက် ခိုဖိနားဒေသလား'

ကုန်လုံဝမ်းသည့် ထန်ရွှင်၏ နောက်နား၌ ရပ်နေသည့် သိုင်းသမားရှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်၏။

'ဒီရှစ်ယောက်က ဘယ်နှယ် မင်းဆီရောက်နေတာလို့'

'သူတို့က ကျန်လှဂိုဏ်းထဲဝင်မယ်လို့တွေ့ပဲ၊ ကျုပ်ဆီရောက်တာ ဘာဆန်းသလို့'

ကုန်လုံဝမ်းက ထိုရှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြော၏။

'မင်းတို့ ငါ့လက်အောက်ပြန်ဝင်မလား၊ မင်းတို့ရဲ့ အပြစ်တွေကို ငါ ခွင့်လွှတ်မယ်'

'မဝင်ဘူး'

ရှစ်ယောက်စလုံး ထစ်ပြိုင်တည်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ထိုအထိသည် ဖတ်ဝန်းကျင် တောအုပ်တစ်ခုလုံးသို့ ပျံလွင့်သွားသည်။

ကုန်လုံဝမ်းက အေးစက်စက် ရယ်လိုက်လေ၏။

'ကြော်...မင်းတို့က အမှီရလို့ ငါ့ကို တော်လှန်ပုန်ကန်ကြပြီလား...'

ထန်ရွှင်က....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်း ခင်ဗျားကျုပ်ဆီလာတာ ဒီကိစ္စပဲလား'

'အခြားကိစ္စ ရှိပါသေးသယ်'

'မင်းဟာ သိပ်အသက်ရှည်ချည်မနေရဘူးဟူ။ မင်း ရေဝါကို ငါ ကုသပေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ'

'ဟား...ဟား...ဟား... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်းက တကယ်များ ကုသနိုင်လို့လား'

'မင်းက ငါ့ကိုအထင်သေးသလား၊ ငါ့ဆီမှာ နှစ်တစ်ထောင့် သက်တမ်းရှည်တဲ့ စိတ်ဗဟိုက ဂျင်ဇင်းဆေးခြစ်ရှိတယ်၊ နောက်ပြုံးအလွန်ရှားပါးတဲ့ ငှက်သိုက် ဆေးတစ်မျိုးလဲရှိတယ်၊ ငါ့ဆေးနဲ့ ကုရင် မင်းဟာ နောက်ထပ် အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် လူ့ပြည်မှာ နေခွင့်ရနိုင်တယ်'

'ရှိပါစေတော့ဗျာ၊ ကျုပ်က လူ့ပြည်မှာ နေထင်တဲ့ သက်တမ်းထက် ပိုမနေချင်ပါဘူး'

'ငါက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြော၏။

'သည်းခံပါဗျာ၊ ကျုပ် မကုချင်ပါဘူး'

'ဒါဆိုရင်လဲ မြီးတာပဲ'

ကုန်လုံဝမ်းက မေ့ကျင်ထိုက်အား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

၄၈ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

'ကျင့်ထိုက်၊ မင်းရဲ့ ဦးလေးတော်ကို ဂါရဝပြုချေ၊ ငါ့ဆွေးနွေးပွဲပြီးသွားပြီ'

ကုန်လုံဝမ်း နောက်ဆုတ်သွား၏။ မေကျင့်ထိုက် ရွှေ့သွားတိုးလာသည်။ ထန်ရွှင်၏ရှေ့ သုံးတိုက်အကွာ၌ ခူးထောက်ထိုင်သည်။

ဆန်ကုမ်းချီသည် ထန်ရွှင်၏ဘေးသို့ လှုပ်တစ်မြတ် ခုန်ဝလာသည်။ သူ့လက်ထဲ၌ ဓားရောစံနေပေပြီ။

မေကျင့်ထိုက်သည် ဆန်ကုမ်းချီကို ဂရုစိုက်ပေး ထန်ရွှင်မော်ကြည့်၏။

ထန်ရွှင်သည် ယပ်တောင်ကို သူ့ရှင်ဝ၌ပြန်၍ ကာထား၏။ မေကျင့်ထိုက်ကို အယုံအကြည်မရှိကြောင်း သူ့အမူအရာက ပြနေသည်။

'ဦးလေးတော်ကို ဂါရဝပြုပါတယ်' ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

မေကျင့်ထိုက် မော်ကြည့်သောအခါ သူမအား စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ထန်ရွှင်၏မျက်လုံးများကို တွေ့ရသည်။ သူမမျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။ နှုတ်ခမ်းလွှာမှလည်း တုန်နေသည်။

'မိခင် ကုန်ကတော်ကြီးက မိန့်ကြားခဲ့ပါတယ်ရှင်၊ ပညာထန်ရွှင်ကို သတ်ဖို့ အခွင့်ကြုံလာရင် မသတ်ရဘူးတဲ့'

မေကျင့်ထိုက်က တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ ထိုအသံကို ထန်ရွှင်တစ်ယောက်သာ ကြားနိုင်ပေသည်။ ထိုစကားကိုကြားလိုက်သည်နှင့် မေကျင့်ထိုက်၌ မည်သည့်တာဝန် ရှိနေကြောင်း ထန်ရွှင် သတိပြုမိသွား၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ သတိဝီရိယ ထားတော့သည်။

'မိခင် ကုန်ကတော်ကြီးက ကျွန်မကို အချစ်ဆုံးပါ။ ဦးလေးတော် ထန်ရွှင်ကို အလေးစားဆုံး ဆက်ဆံရမယ်လို့ မိန့်ကြားခဲ့ပါတယ်။ မိခင် ကုန်ကတော်ကြီးရဲ့ မိန့်ကြားချက်ကို ဖာမိဆဲချည်လေးတောင် မသွေဖည်ရပါဘူးရှင်'

ကုန်လုံဝမ်းသည် ကုန်းငါးဆယ်ခန့်အကွာရှိ မြင်းရုံရာ၌ ရင်နေသဖြင့် မေကျင့်ထိုက်၏ကောင်းများကို မကြားခြင်းဖြစ်သည်။

'ကျွန်မလက်ထဲမှာ အင်မတန်သေးငယ်တဲ့အဆိပ်အမိက်ကလေးများ ဆွေးချောင်းကို ကိုင်ထားပါတယ်။ ကျွန်မ လှုပ်မိလိုက်ပါ့မယ်။ ဦးလေးတော်ထန်ရွှင် ရွှောင်ရွှားနိုင်ဖို့ ကျွန်မ ကြိုတင်အသိပေးပါရစေရှင်'

ကုန်လုံဝမ်း၏အကြံကား သိမိဖြင်းလှချေ၏။

အခန်း (၁၁၅)

မီးပေါက်ခွံကျည်

ဦးလေးတော်ထန်ရွှင် သိုင်ပညာ့ မတတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိထားပါတယ်၊ အခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဦးလေးတော်ကို ရှိခိုး တန်တော့ဟန်ဆောင်ရင်း အဆိပ်အပိနဲ့ ပစ်ခွဲရမယ်လို့ ကမိန့် ပေးခဲ့ပါဘယ်၊ ခါပေမယ့် ကျွန်မဟာ မိခင် ကွန်ကတော်ကြီးရဲ့ နှာကြားချက်ကိုပဲ လိုက်နာပါမယ်'

ခါဆိုရင် မင်းဒုက္ခရောက်မှာပေါ့'

ရောက်ပါစေလေး၊ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး'

ထန်ရွှင်သည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်းတိုးလာပြီး ယစ် တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်၏၊ မေကျင့်ထိုက်သည် ရုတ် တရက် ထရုန်ကြိုးစား၏၊ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဝန်းနေလဲ့ကျ သွားတော့သည်။

‘ဟေ့...မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ’

ကုန်လုံဝမ်းအသံသည် ဟိန်း၍ ထွက်လာလေ၏။
ထန်ရှင်က သူ့ဖပ်ထောင်ကို ဖြန့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်ပြီး
ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။

‘ပိုက်ချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်း ဒီဒီနဲ့ကလေးကို ကျုပ် ခေတ္တ
ကော ခေါ်သွားပါမယ်။ ကျုပ်တို့ မလွတ်မြောက်သေးခင်မှာ
သူက ဓားစာခံပေါ့ဗျာ’

‘ဟား...ဟား...ဟား။ ဒီဟစ်ကြိမ်မှာတော့ ခင်ဗျား ခန့်
မှန်းတာ လွဲခန့်ပြီ’

ကုန်လုံဝမ်း၏အသုံးအနှုန်းများ ပြောင်းလဲသွား၏။ ထို့ပြင်
လှည့်လည် သူ့မျက်နှာကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။ ကုန်လုံဝမ်းအစစ်
မဟုတ်ချေကတား။

ကုန်လုံဝမ်း၏ မျက်နှာပုံးကို စွပ်လာသည့် ကုန်လုံဝမ်းအတူ
အယောင်သဘာဝည်း။ ကုန်လုံဝမ်းအတူ မည် ရှေ့သို့ခန့်ဝင်လာ
၏။ သူ့နည်းတူ ဆန်ကွမ်းချီလည်း ရှေ့သို့ ခန့်ထွက်လာသည်။

ကုန်လုံဝမ်းအတူသည် ထန်ရှင်အားဆတ်ရန် ကြံစည်သည်။
သို့သော် မပြစ်မြောက်ချေ။ ဆန်ကွမ်းချီ၏ဓားရောင်တဝင်းဝင်း
လက်သွားသည်နှင့်အတူ တထန်းထန်းမြည်ဆံများ ကြားလိုက်
ကြရသည်။ ကုန်လုံဝမ်းအတူ၏ အသိပ်အပ်များတို့ ရွက်ထုတ်ပစ်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ဟင်...မင်းက သိပ်စွမ်းနေပါလား’

ကုန်လုံဝမ်းအတူက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ခါးကြားမှ ကျော
နံရိုးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ဆန်ကွမ်းချီအား ကျောပုတ်နှင့် တိုက်
ခတ်တော့သည်။

ကုန်လုံဝမ်းအတူ၏ ကျောပုတ်ရိုက်ပညာမှာ ကုန်လုံဝမ်းအစစ်
ထို မမီသည့်တိုင်အောင် အတော်ကလေး အဆင့်မြင့်သည်။

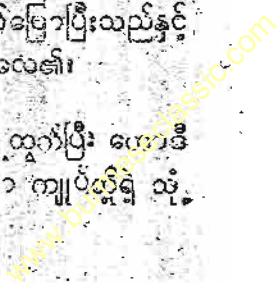
သို့သော် ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ ကုန်လုံဝမ်း
အတူ၏ ကျောပုတ်ပညာမှာ ကလေးကစားစရာ ပညာဖြစ်သွား
တော့သည်။

မကြာမီပင် ဆန်ကွမ်းချီ၏ ဓားချက်မိတာ သွေးများ၊
နှုတ်ခနဲ ဆင်းလာ၏။

‘ဆန်ကွမ်းချီ...အသေမလုပ်နဲ့။ အရှင်သာ ရအောင်ဖမ်း။
ခါမှ ကျုပ်တို့အတွက် အသုံးဝင်မှာ’

ထန်ရှင်သည် ဆန်ကွမ်းချီအား လှမ်းအော်ပြောပြီးသည်နှင့်
ဆိုင်းသမား ရှစ်ယောက်တို့အား လှည့်ပြောလေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ရှေ့ထွက်ပြီး ဟောဒီ
နီးကလေးကို ပေ့ချီယူလိုက်စမ်းပါ။ သူမဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ သို့
နီး ဖြစ်သွားပါပြီ’

၅၄ **တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်**

ကွန်လုံဝမ်းအတုသည် ခဏ်ရာရသွားသည်တိုင် အပြင်းအထန် ခခဲသေးသည်။ သို့သော် မကြာမှီ ဆန်ကွမ်းချို၏အကြော စိုးပိတ်ခြင်းကို ခံရပြီး ဝန်းခနဲ ပြုလဲကျသွား၏။

‘ဆရာကြီး၊ သူ့ကိုဖမ်းမိပါပြီ၊ ဘယ်လို စီရင်လိုက်ရမလဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုက လှည့်မေးလေ၏။

ထန်ရွှင်က ချီးကျူးသည်။

‘မင်းပညာသိပ်ကောင်းတယ်၊ သူ့ သွေးကြောတွေထုပ်ပိတ် လိုက်ပါဦးလား’

‘ဆရာကြီး... ကျွန်တော် ပိတ်ပြီးပြီ၊ ထပ်ပိတ်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ သူ ထွက်ပြေးနိုင်ဘူး’

ကျုပ်တို့ စောင့်ရုံပဲ၊ အမှူးတိုင်တစ်တိုင် ကွန်လောတ်ထဲ အချိန်မှာ ကွန်လုံဝမ်း ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူတစ်ယောက် တည်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သူ့ အဖွဲ့ခွဲအတူ ပြန်ရောက်လာ လိမ့်မယ်’

‘လာပါစေ၊ ကွန်လုံဝမ်းကို ကျွန်တော် အသေတိုက်မယ်၊ သေရင် သူ့အဖွဲ့လဲ ပျက်မှာပဲ’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

‘ရာချီ တက်လာမယ်၊ လူတွေကို ကျုပ်တို့ အနိုင် တိုက်နိုင် ဆိုတာမလွယ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့တတ်နိုင်သမျှ ပဉ္စလတ်နည်း’

‘တွေ့ကို သုံးရမယ်၊ ကဲ...အားလုံး နားနားနေနေ နေကြပါ၊ ရန်သူတွေတက်လာရင် ဒါမှ ခုခံနိုင်မှာ’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ညည်းထွားလိုက်သည်။ သူသည် ကွန်လုံဝမ်း နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး အပြတ်ရှင်းချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။

ထန်ရွှင်က....

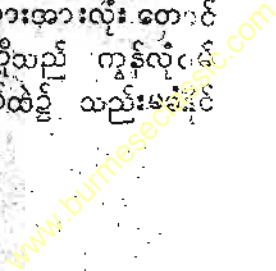
‘ညအမှောင်ကိုစောင့်ရမယ်၊ အခွင့်အရေးကိုချောင်းရမယ်၊ ခဏတော့ သည်းခံကြပါ’

လူအားလုံး မြတ်ခင်းပြင်ပေါ်ထိုင်၍ အနားယူကြလေ၏။ နေဝင်စပြုပြီဖြစ်၍ ကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံး ပုစွန်ဆီရောင် တောက်ပလျက် ရှိနေသည်။

အမှန်စင်စစ် ထိုအချိန်၌ အတွင်းအား ကျင့်စဉ်များ ကျင့် နေသင့်သည်။ ထန်ရွှင်သည် သိုင်းပညာမတတ်သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို နှင့် သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်တို့ကို အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့် ရန် မတိုက်တွန်းမိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချိုမှအစ သိုင်းသမားအားလုံး တောင် တွေးခြောက်တွေး တွေးနေကြ၏။ သူတို့သည် ကွန်လုံဝမ်း လာတိုက်မည့်အချိန်ကို စောင့်စားရင်း စိတ်ထဲ၌ သည်းမခံနိုင် သလို ဖြစ်လာကြ၏။

အတန်ကြာသော်....

'ဘူး...အား'

'ဟူး...ဟူး...ဟေး'

သိုင်းထမ်းကြီး ရှစ်ယောက်သည် သံသေးသံကြောင်ဖြူ ဖတ်အောင်ပြီး ရှုတ်တရက်တရက်ကြွ၏။ သူတို့၏ လက်နက်များကို ဆွဲထုတ်ပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထိုးခုတ်ကြသည်။

ဆန်ကုမ်းချီ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

'ကာလုပ်ကြတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ရူးကျွန်ကြပြီလား'

ထန်ရှင်၏ ရယ်ခမာပြီး ဝမ်းပြောသည်။

'သူတို့ကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့'

'ဆရာကြီး... သူတို့ကို သေဘေးချာချာကြည့်ဦး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တတယ် ထိုးခုတ်နေကြတာ'

'သူတို့ ငြိးငွေ့နေကြတာပါ၊ လွတ်ထားလိုက်ပါ'

'ဆရာကြီး... ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး'

'သူတို့တစ်ဆူ ရန်သူကိုစောင်ရတာ မိတ်မရှည်ဘဲ ဖြစ်နေကြတယ်၊ အဲဒီစိတ်မရှည်မှုဟာ အတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးသွားတော့ ပေါက်ကွဲသွားတာပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခက်ရာရအောင် ထိုးခုတ်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ထိုးခုတ်ပြီးရင် သူတို့ နေသားထိုင်သားကျသွားလိမ့်မယ်'

'ဆရာကြီးကျတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါလား'

'မောင်ရင်ကော ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ဆန်ကုမ်းချီ ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူသည်းစောစောက အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်ချင်စိတ် ပေါ်နေသည် မဟုတ်ပါလား၊ သူ့သိုင်းထမ်းများရှစ်ယောက် ထ၍တိုက်ခိုက်ကြမယ့်သူ ဝုန်းပေါက်ကွဲချင်စိတ်များ ပပျောက်သွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ တော်တော် စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ကုန်လုံးစိစိုနဲ့ ခုယ တိုက်ချင်ခိုက်ချင်ဖြစ်နေတာ'

'သူတို့လဲ မောင်ရင်လိုပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က မောင်ရင်လို ထိန်းသိမ်းနိုင်ဘူး၊ စိတ်ချရတဲ့ ခိုင်ကြည်ဖိုလိုတယ်၊ အချိန်မစောင့်ဆိုင်းနေဖို့လိုတယ်၊ တောထိက်မုဆိုးတွေဟာ အာဇာနည်သည်းခံစောင့်ဆိုင်းတဲ့ အခလ အကျင့်ရှိရတယ်၊ သည်းခံနိုင်တဲ့ မုဆိုးဟာ သားရဲရဲပါးစပ်ထဲ ရောက်သွားတာပဲ'

'ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ အခု ဒီရှုပ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်လေးရမလဲ'

'ဟင့်အင်း... ဘာမှ လုပ်မလေးရပါဘူး၊ သူတို့ဘာသာ စိတ်ကြိုက် တိုက်ခိုက်ပါစေ၊ သူတို့နဲ့ ငြိးငွေ့မှု ပြောပျောက်သွားတဲ့ အခါ အလိုလို ရပ်ဆိုင်းသွားပါလိမ့်မယ်'

နေလုံးကြီးကွယ်ပျောက်သွားပေပြီ၊ အလင်းရောင် အနည်းငယ် ကျန်နေသေး၏။ သိုင်းထမ်း ရှစ်ယောက်၏ တော်တော်တိုက်ခိုက်သံသည် ဆူညံနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ဘဲ ငေးမြဲကြည့်နေမိတော့၏။ ထမင်းအိုး၊ တစ်လုံးကျက်ခန်း အချိန်အထိ အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်တို့တိုက်ပွဲသည် အလိုလို ရပ်ဆိုင်းသွားလေ၏။

သူတို့အားလုံး မောပန်းနေကြသည်။ ချွေများ စိ၍နေကြသည်။ သူတို့အား ငေးကြည့်နေသော ဆန်ကွမ်းချိုအား တွေ့ရသည်အခါ အားလုံး ရှုတ်မြူးမြူး၍ သွားမိကြလေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ တော်ထော် ပင်ပန်းသွားကြပြီလား’

ဆန်ကွမ်းချိုက ထိုသူများနေသာထိုင်သာရှိအောင် ထေ့ထဲမေး မေးလိုက်၏။

ရှစ်ယောက်စလုံး ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး...

ကျုပ်တို့လုပ်တာ ဆရာဆို နှစ်ယောက်အတူတော့ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့ဗျာ’

ထန်ရွှင်သည် ခေါက်ယပ်တောင်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ ယပ်ခတ်ရှင်း....

‘ရယ်စရာ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ အခုလို လုပ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ နောက်တစ်ပွဲကို စိတ်လက်ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ တိုက်ခိုက်နိုင်တာပေါ့ဗျာ’

ထိုအချိန်၌ ဣအမှောင်ပုံးလာမေမြို့ ထန်ရွှင်က....

‘ကဲ...ဇိတ်ဆွေတို့၊ အမောပြေရင် အနောက်တက်ကို နည်းနည်းလောက် ခရီးဆက်ချင်တယ်’

သိုင်းသမားတစ်ဦးက ပြော၏။

‘ဆရာကြီးအမိန့်အတိုင်း နာခံဖို့ အသင့်ပါပဲ၊ ခုပဲ ခရီးဆက်လော့’

‘ခုပဲဆက်မယ်၊ ဟောခီမိန်းကလေးနဲ့ ကွန်လုံဝမ်အတူတူပေါ့ခင်ဗျားတို့ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြပါ’

သိုင်းသမားနှစ်ဦးသည် မိန်းကလေးနှင့် ကွန်လုံဝမ်အတူတူထမ်းပိုးချီလိုက်ကြ၏။ သူတို့ခရီးထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်မှပင် သူတို့ရှေ့၌ တစ်စုံတစ်ခုကျလာပြီး ပုန်းခနဲပေါက်ကွဲသွားသည်။ ထိုနောက် မီးများ ထတောက်လာ၏။

‘ဟ...တာတွေလဲဟ’

ဆန်ကွမ်းချိုက အော်လိုက်၏။

ထန်ရွှင်က မျတ်မှောင်ကြာ့ထံ၏။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဲဒီမီးကိုသာ သတ်လိုက်၊ သူတို့နောက် ဘင်ခါမျိုးနဲ့ ပစ်လိမ့်ဦးမယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုက တအံ့တကြ မေးလေ၏။

‘ဆရာကြီး...ဒါက ဘာလတ်နက်လဲ’

၆၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'မီးပေါက်စူးကျည်လို့ ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆရာကြီးဟာ ဒီလိုလက်နက်မျိုးလဲ ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်ပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ကွန်လုံစစ်ဗဟာ ဒီပညာကို ဆရာကြီးရဲ့ဆရာဆီက ရလိုက်ပြီပေါ့'

'သိပ်သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ ဖိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒီမီးက လောင်စာမရှိရင် ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး'

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် သိုင်းသမားများသည် မီးပေါက်စူးကျည်၏ မီးတောက်များကို ဝိုင်းဝန်း ငြိမ်းသတ်လိုက်ကြ၏။

ထန်ရွှင်က....

'ဆန်ကွမ်းချို... မောင်ရင်ကရှေ့ဆုံးကလမ်းခွင်းပါ၊ ကျုပ်တို့ နောက်က လိုက်မယ်'

'ဘယ်ဘက်ကို သွားရမှလဲ ဆရာကြီး'

'အနောက်စူးစူးကိုပါ၊ နေဝင်တဲ့ဘက်ကိုပေါ့'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မားဆွဲ၍ ရှေ့မှ ထွက်သွား၏။ ဤသို့ ထွက်ခွာလာရာ မကြာမီ လထွက်လာ၏။ လ၏ အဆင်းရောင် ကြောင့် ကျောက်ထူးကျောက်ခဲများရှိသည် နေရာတစ်နေရာကို တွေ့ရသည်။

ထန်ရွှင်က ရှေ့မှသွားနေသော ဆန်ကွမ်းချိုကို လှမ်းအော်၍ တားလိုက်၏။

'ဆန်ကွမ်းချို... ဒီမှာနားကြမယ်၊ ဒီနေရာဟာ ရွှေကျပ်စခန်း ကောင်းပဲ'

သိုင်းသမားကြီး နှစ်ယောက်သည် သူတို့ထမ်းပိုးလာသည့် ကွန်လုံစစ်အတူနှင့် မေကျင့်ထိုက်ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်၏။

ထန်ရွှင်သည် ဖတ်ခန်းကျင် မြေအနေအထားကို ဧကသုခါး ခေါင်းတညိုတည်တံ့ဖြင့် ပြန်လေ့သည်။ ထို့နောက် သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်အား အမိန့်ပေးသည်။

'မိတ်ဆွေတို့... ဟောဒီ ငန်းဥလောက်ရှိတဲ့ ကျောက်ခဲတွေကို ကျုပ်ပြုထားတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ တစ်ပုံစီ ပုံထားပေးပါ'

သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်သည် ထန်ရွှင်၏ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြ၏။ လက်ညှိသဖြင့် တစ်ခဏချင်းပင်စုပုံပြီးစီးသည်။ ကျောက်ခဲပုံ တစ်ပုံစီ၌ လူတစ်ယောက် ဝပ်ခို၍ရပေသည်။

ထန်ရွှင်က....

'ဒီကျောက်ခဲတွေကို လက်နက်ပုန်းအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ မားတစ်ချောင်းစီကလွဲလို့ ဘာလက်နက်မှ မပါဘူး။ ကျုပ်ပြောတာကို အားလုံး နားလည်သဘောပေါက်ကြတယ်မဟုတ်လား'

အားလုံးက ဆဘော့ပေါက်ကြောင်း ဝန်ခံကြ၏။

ထန်ရွှင်က....

'ခင်ဗျားတို့ သဘောမပေါက်တဲ့ အချက် တစ်ချက်တေ့
နဲ့သေးသဗျ၊ အခု ကျောက်ပုံတွေ ပုံထားတာကို ကြည့်၊ ဘာ
ထူးခြားသလဲ'

အားလုံး ခေါင်းခါ၏၊ သူတို့အမြင်တွင် ထူးခြားမှုမရှိချေ၊
ထန်ရွှင်က....

'အခုပုံထားတဲ့ကျော့တစ်ပုံတွေဟာရှစ်ကွက်ဗျူဟာဝ ကိုပါပဲ၊
ဒီရှစ်ကွက်ဗျူဟာဝကို တရုတ်ပညာရှိကြီး ကျူးကတ်က
တီထွင်ခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး အခြေအနေမဟန်ရင် ဒီဝကိုပါ
ထလယ်ထဲဝင်ပြီး ခုခံရမှာပဲ'

သိုင်းသမားတစ်ဦးက မေး၏၊

'တကယ်လို့ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ မြင်းသည်တော်တွေ လာရင်
ဒီဗျူဟာနဲ့ ခုခံနိုင်ပါ့မလား'

'ဟာ.... သိပ်ခုခံနိုင်တာပေါ့၊ မြင်းသည် တော် အားလုံး
ဒီဗျူဟာထဲကို တစ်ပြိုင်နက် ဝင်မလာနိုင်ပါဘူး၊ တစ်ခုမှာထား
ဦးမယ်၊ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဝက်မါအပြင်ကို ထွက်မတိုက်ချာ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်အတိုင်းပါပဲ'

'တကယ်လို့ မခုခံနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဝက်မါရဲ့ အနောက်
တံကို ဆုတ်နိုင်ပါတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျ လိုက်နာပါ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့
အသက်နဲ့ခန္ဓာ မြဲအောင် ထိန်းသိမ်းစားနိုင်ပါလိမ့်မယ်'

ထိုစဉ် အဝေးဆီမှ အော်သံ ဖစ်သံများကို မပ်သဲ့သဲ့
ကြားရ၏၊

'ရန်သူတွေ လာနေပြီ'

ထန်ရွှင်က သတ်ပြင်းချ၍ ပြော၏၊

ဆန်ကွမ်းချီသည် အသံကြားရာအရပ်သို့ တောက်ပလော
ဇာန်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလေ၏၊

'လာပါစေ၊ သူတို့မြန်မြန်လာလေ ကောင်းလေပါပဲ၊ ဂျွန်
တော်ကတော့ သူတို့တိုပဲ မျှော်နေတယ်'

'သို့သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကျောက်တုံးများရှေ့သို့ သွား
ပေါ်ပြီး ရန်သူများရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်နေ၏၊ သိုင်းသမားကြီး
နှစ်ယောက်လည်း ဆန်ကွမ်းချီ၏နောက်နား၌ သွားရပ်ကာ
ဆန်ကွမ်းချီနည်းတူ မျှော်ကြည့်ကြသည်၊

ထိုအချိန်၌ ထန်ရွှင်၏နောက်နား၌ လဲကျနေသည့် မေဂျင်
ဆိုက်သည် လူးလွန်လှုပ်ရှားပြီး ထထိုင်လဲသွားသည်၊

'ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘယ်မှာလဲ'

ထန်ရွှင်စိတ်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏၊ သို့သော် အမူအရာ
တော့ မပျက်ချေ၊ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ကုန်လုံဝမ်းအတူ
သွား ညွှန်ပြလိုက်၏၊

‘ဟိုမှာလေ၊ သူက မင်းရဲ့ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်အစစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟန်ဆောင်လာတဲ့လူပါ။ သူ့မျက်နှာတူကို ငါတို့ဆွဲဖြုတ်ပြီး အကြောပိတ်ထားပါတယ်’

‘ဪ...’

ဗုဒ္ဓမာဏ် ကုန်လုံဝမ်းအတူကိုသွားရောက်လေ့လာ၏။ ထိုနောက် ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

‘ကျွန်မရဲ့ မွေးစားဖခင်ကြီးဟာ အင်မတန်ညာဏ်ရည် ထက်မြက်ပါတယ်။ သူဟာ အစစ အရာရာ ကြိုတင် စဉ်းစားပြီးမှ အလုပ်လုပ်တတ်ပါတယ်’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ငါနဲ့သူဟာ ရန်ဘက်ကြီးဖြစ်နေတာပေါ့’

‘ဪ... ဦးလေးတော်ကို ကျွန်မမိခင်ကြီးအကြောင်းမခံမေးမိသေးဘူး၊ ကျွန်မရဲ့မိခင်ကြီးကို တွေ့ဖူးပါရဲ့လား ဟင်’

‘ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ’

‘ဒီလိုပါ၊ မိခင်ကြီး ကုန်ကတော်ဟာ ကျွန်မကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အတွင်းရေး အတော်များများကို ပွင့်ပြောခဲ့ပါတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ဘာအကြောင်းထူးတွေကို ညည်း သိခွင့်ရခဲ့သလဲ’

‘ကျွန်မကြားခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေကတော့ ဦးလေးတော်နဲ့ နိုင်တာချည်းပါပဲ’

‘ဟေ... ဆိုစမ်းပါဦးကွယ်’

‘ဟုတ်ကယ်၊ ပထမနှစ်ပိုင်းမှတော့ ကျွန်မရဲ့ မိခင်ကြီးဟာ ဦးလေးတော်ထံနဲ့အတူပေါ် သိပ် နာကျည်းနေပုံ ရပါထပ်ပါး သတ်မယ်... သတ်မယ်နဲ့ တဖန်တောက်တောက် ညည်းနေတာပဲ။ ဦးလေးတော်ဟာတိရစ္ဆာန်စိတ်ပေါက်နေတယ်လို့လဲပြောတာပဲ။ နေ့လယ်လုပ်ပါနော်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပြောသွားပြောပါ’

‘နောက်ပြီး ကျွန်မကိုလဲ အရေးတကြီး မှာခဲ့ပါတယ်’
ထန်ရွှင်က စိတ်ပါဝင်စားစွာ မေးမြန်းလေ၏။

‘ဘာတွေလဲ ဆိုစမ်းပါဦးကွယ်’

‘ဪ... ကျွန်မကို မိခင်ကြီးက သေသေချာချာ မှာခဲ့တဲ့ အစားကတော့ ဦးလေးတော်ကို ရင်ဆိုင်တွေ့တာနဲ့ တစ်ခါ ညည်း သတ်ပစ်ဖို့ပါပဲ’

‘ဟင်’

ထန်ရွှင်က မေကျင့်ထိုက်တို အသေအချာကြည့်၏။

‘ညည်း စောစောကပြောခဲ့တုန်းက တစ်မျိုးပါလား၊ အခု သိသိနယ်အခြေအနေ ပြောင်းသွားတာလဲ’

မေကျင့်ထိုက် ခေါင်းညိတ်၏။

ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုပြောပြနေတာက ပထမပိုင်းတွေမှာပဲ နောက်ပိုင်းနှစ်တွေကျတော့ သူ့ဟာ အလိမ်ခံရတဲ့ အကြောင်း ဦးလေးတော် ထန်ရွှင်ဟာ လူမှုနဲ့လူကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောလာပါတယ်။

သူမက သတ်ပြင်းချရင်း....

ဒါကြောင့်မို့ ဦးလေးတော်နဲ့ တွေ့ရင် ဦးလေးတော်က မသတ်ရတူး၊ မဖြစ်မနေ သတ်ရမယ်ဆိုရင်လဲ ကြံဖန်ပြီး မသတ် ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ မှာကြားခဲ့ပါတယ်။

ထန်ရွှင်၏မျက်နှာ၌ ညို့မိုင်းသော အရိပ်အယေခင်များ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် မေကျင့်ထိုက်အား ခပ်တိုးတိုး ပြော မေးလေ၏။

ခုနောက်ပိုင်းမှာ ညည်းရဲ့မိခင်ကြီးကို တွေ့သေးသလား။

ကျွန်မနဲ့မတွေ့တာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိနေပြီ၊ ဦးလေးတော် များ တွေ့မိသေးသလား။

ထန်ရွှင်က ဆိုနှစ်စွာ ပြောလေ၏။

အခုဆို ညည်းရဲ့မိခင်ကြီးဟာ ပြာဖြစ်နေပြီ။

ရှင်....

ထန်ရွှင်က အကြောင်းအရာ အပြည့်အစုံကို ဖြန့်လည်ရှင်းပြ လိုက်လေ၏။

ငါက ကယ်ချင်ပါဘယ်၊ သူက အကယ်မခံဘူး၊ သူ့ဒဏ်ရာ တို့ထောင်မပြဘူး၊ ကုန်လုံဝမ်းကိုယ်တိုင်က ကယ်ချင်တာပေါ့။ ကယ်နိုင်တော့ဘူးလို့ပြောပြီး သူ့ကိုယ်သူ မီးသင်္ဂြိုဟ်သွားတာ ပဲ။

ကျွန်မ....ကျွန်မရဲ့ မိခင်ကြီး။

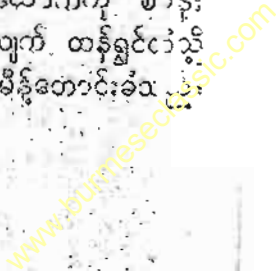
မေကျင့်ထိုက်သည် စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးလေတော့၏။

လုံမလေး စိတ်ကို ထိန်းမပေါ့ကွယ်၊ သိုင်းလောကဆိုတာ သိပ်ရှုပ်ထွေးတယ်၊ ကိုယ့်ကိုးကံ၊ ကိုယ့်အဖွဲ့အစည်းထဲမှာတောင် ဒီလိုရှုပ်ထွေးနေတဲ့နောက် တခြားကိုးကံ၊ တခြားအဖွဲ့အစည်းတွေ နဲ့ ရှုပ်ထွေးတာ တပြောစရာရှိတော့မလို့။

ထိုအချိန်၌ ထန်ရွှင်တို့၏ ရှစ်ကွက်ဗျူဟာ ဒဏ်ပါအနီ သို့ မီးခေါက်ဖူး ကျည်များ တဖုန်းဖုန်းကျလာ၏။ ကျောက်သား မြေဖြစ်နေ၍ မီးမလောင်ပေ၊ မီးတောက်များ ထွက်ပေါ်လာ သော်လည်း မကြာမီငြိမ်းလွှားသည်။

ထိုမီးတောက်များ တဖုန်းဖုန်းကျနေခြင်းကြောင့် ထန်ရွှင် တို့၏ခြေကုပ်စခန်းလေးများကောင်းစွာအလင်းရောင်ရနေသည်။

ဆန်ကုမ်းချိုသည် သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်ကို စားနပ်ပတ်လည်၌ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ကင်းချလျက် ထန်ရွှင်တို့ ချည်းကပ်လာပြီး တာဆက်လုပ်ရမည်ကို အမိန့်တောင်းခံသည့် ထန်ရွှင်က ခပ်အေးအေးပင်....

‘သုတ္တံ့ရဲ့မီးပေါက်ခွံး ကျည်တွေဟာ လောင်စာရှိတဲ့နေရာမှာ ဆိုရင်တော့ ဘကယ် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လက်နက်ပါပဲ။ သို့သော်လဲ ကျုပ်တို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာကတော့ မီးပေါက် ခွံးကျည်ကို မမူပါဘူး။ အင်း...တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ ကွန် လုံဝမိရဲ့လက်ချက်ထက် ပိုက်ီးတူဦးလေးရဲ့ လက်ချက်ဆိုရင် ပို မှန်ပါလိမ့်မယ်’

‘ဆရာကြီးရဲ့ညီတော်ကို ပြောတာလား?’

‘ဟုတ်ဟယ်၊ ကျုပ်ဆရာရဲ့ ညီတော်မှာ ကျုပ်ရဲ့ ပိုက်ီးတူ ဦးလေးပေါ့’

‘သုတ ဆရာကြီးရဲ့ ဆရာကိုသတ်တဲ့ ကွန်လုံဝမိကို ဘာဖြစ်လို့ အကူအညီပေးနေတာလဲ’

‘ကျုပ်လဲ အဲဒါ သဘောမပေါက်ဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အဲဒီအချက်ကို သူ ဆယ်လို့လဲရှိရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့မှာတခြား အကြောင်းရှိလို့ သိလျက်သားနဲ့ ကူညီနေတာလဲ ဖြစ်ရမယ် ထစီခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုက သက်ပြင်းချရင်း ပြော၏။

‘ဆရာကြီးလို့ ပညာရှိမျိုးစောင် မတွေးတတ်ဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော် ဆို လူမျိုးကတော့ မလွယ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ ကြီးရဲ့ ပိုက်ီးတူဦးလေးတစ်ယောက် ကွန်လုံဝမိထက် ရောက်နေ တာတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အတော်ကို ဒုက္ခကြီးစေ တာပဲ’

‘ဆိပ်သေချာတာပေါ့ မောင်ရင်ရယ်၊ ကွန်လုံဝမိဟာ အဲဒီ အားကိုးနဲ့ ပိုပြီး မိုက်ရိုင်းနေတာပေါ့။ အင်းလေ...ဦးလေးပရို ရင်လဲ သူကတော့ မိုက်ရိုင်းမယ့်လူပါပဲ။ အဲ...တစ်ခုတော့ရှိတာ ပေါ့လေ။ ကျုပ်ရဲ့ ပိုက်ီးတူ ဦးလေးကိုယ်တိုင် ကြမ္မာငင်နေ သလားတော့ မပြောတတ်ဘူး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ချက်ချင်း သဘောပေါက်လေ၏။

‘ဆရာကြီးရဲ့ ဆရာလို အသတ်ခံရနိုင်တယ် ဆိုပါတော့’

‘ဆိုပါပြီ အသတ်ခံရနိုင်တာပေါ့’

‘အစွယ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါဟာ အစွယ်နဲ့ ငတ်ချင်တဲ့ သူ့ရဲ့ပီစ သဘာဝကို မစီပြောင်းထိုင်သလို၊ ဦးချိုရှိတဲ့ သတ္တဝါဟာလဲ သူ့ဦးချိုနဲ့ ခု့ ကော်ချက်တဲ့ သူ့ရဲ့ပီစသဘာဝကို မပြောင်းသ ထိုင်ဘူး။ ယုတ်စားကောက်ကျပ်တဲ့အကြံတက်နဲ့အခြားခိုးယူစား မှာ ပိုကြံစည်နေတဲ့ ကွန်လုံဝမိဟာလဲ သူ့ပီစ သဘာဝကိုအယမှ မပြောင်းလဲနိုင်မှလဲ၊ ပိုက်ီးတူဦးလေးဟာ တကယ်တော့ မြေပွေး တို့ ခါးပိုက်ပိုက်ထားတာပါ။ အင်းလေ...ကျုပ် အချ်ပြားစာ သွားဘယ် ထင်ပါ’

ထန်ရှင်က စကားစကို ဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် မေကျင် သိုက်ကိုကြည့်ပြီး...

‘မိန်းကလေး...ညည်းရဲ့ဖခင်ကွန်လုံဝမိဟာ သူ့ရဲ့ပီစမကေ တိုက်ပွဲကြီးဆင်နွှဲဖို့ လာပြန်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့တကရုစိုက်

ပြီး ကာကွယ်ရမှာပဲ။ ညည်းဖခင်တာ ညည်းအသက်ကို တန်ဖိုး
မထားတာကတော့ အသေအချာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ထဲဆိုတော့....

မေကျင့်ထိုက်မှာ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

‘ဦးလေးတော်၊ ပြောသလိုတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဖခင်ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးဟာ သူ့မွေးစားသမီးတွေထဲမှာ ကျွန်မကို အချစ်ဆုံး
ပါပဲ’

‘ဟား...ဟား...ဟား... မိန်းကလေးက ထင်နေတာပါ။
ယုတ်မာကော့ကိုကုန်တဲ့လူဟာ ဒီလိုပဲ ဟန်ဆောင်ကုတ်တယ်။
ငါ့အဖေ ညည်းကိုမသက်ညှာရင် စေခစေတတည်းက ညည်း
သေတယ်။ ငါ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ညည်း သဘောပေါက်တယ်
မဟုတ်လား’

မေကျင့်ထိုက်သည် ထန်ရွှင်၏ ခေါက်သပ်တောင်ကိုတစ်ချက်
မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ ထန်ရွှင်က ဆက်ပြော၏။
‘ညည်းလုက်ထဲမှာ အဆိပ်အပ်ပါလို့ ငါကမကားကွယ်နိုင်ဘူး
ထင်သလား။ ညည်းကို ဂါရဝပြုခိုင်းကတည်းက မရိုးသားဘူး
ဆိုတာ ငါသိတာပေါ့။ ကုန်လုံဝမိနဲ့ ငါ့ဟာ ကမ္ဘာ့ရန်ပုံလေး
နောက်ပြီး ဆန်ကွမ်းချိုဟာ ငါ့ဘေးမှာ ရှိနေတယ်။ ထူဟာ
လေလို့ပဲလျှင်မြန်တယ်။ သူ့အကြောင်းကို ညည်း မသိသေးလို့
ပါ။ မကြာခင်တော့ ညည်းတွေ့လာမှာပေါ့’

မေကျင့်ထိုက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုကို အထင်သေးသောမျက်
လုံးများဖြင့် ဖြင့် ဖြမ်းကြည့်၏။ ဆန်ကွမ်းချိုက လူမအားမကြည့်ပေ။

မီးပေါက်ခွံးကျည်များ ထွက်ပေါ်လာသည်အရပ်သို့ ဝေးမျှော်
နေသည်။ တကယ်တော့ သူ့စိတ်များသည် ထိုအရပ်၌ ရှိနေ
သည် မတုတ်ပေ။

‘ကျွန်မကိုမသတ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဦးလေး
တော်ကိုတော့ ကျွန်မ ရှိသေလေးစားပါတယ်။ ကျွန်တို့လူတွေ
ထိုတော့...’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ငါကတော့ ညည်းသဘောပါ။ ငါ့ ပြောချင်တာကတော့
ညည်းအဖေဟာ ညည်းထိုက်သလို သံယောဇဉ် မရှိဘူးဆိုတာ
နဲ့ပဲ ပြောချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ထန်ရွှင်ဆိုတဲ့လူဟာ သူထင်
သလို ဆိုးယုတ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့နားလည်သွားခေချင်
တယ်။ ညည်းလဲနားလည်စေချင်တယ်။ ငါ့အသက်ကို မဆက်လို့
ညည်းကို သတ်မေ့ရှက်လေးတင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ညည်း
ထဲ နားလည်ထားပါကုန်’

မေကျင့်ထိုက်သည် ငြိမ်၍နားထောင်နေလေ၏။ မီးပေါက်
ခွံးကျည်များကား တဖွဲဖွဲကျနေဆဲ။

အခန်း (၁၁၆)

ကွန်လုံဝမ်း၏ မြင်းသည်အော်များ

မေကျင့်ဆိုက်က မြိုးရယ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။
‘ဦးလေးထန်ရွှင်ဟာ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံဝမ်း ဟို
သလို ဆိုးယုတ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဖခင်
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်မအပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ
ကော ဦးလေးတွေခု မသိပါဘူး။’

ထန်ရွှင်က ရယ်သည်။

‘ကောင်းပြီ...ညည်းကိုတကယ်ချစ်ရိုးမှန်ရင် ညည်းကို
ခေ့ချင်မလား?’

‘ဟင်အင်း...သေခေ့ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။’

ကြည့်နေ...အခု မီးပေါက်ခွံကျည်တွေနဲ့ ပစ်နေတယ်၊
တော်တော်ကြာ ဒီထက်နီးလစွာတဲ့အချိန်မှာ မြားမိုး ရွာလိမ့်
ဦးမယ်၊ ညည်းရှိနေမှန်းသိလျက်နဲ့ အဲဒီလိုပစ်ရင် ညည်း ဘယ်
လို သဘောပေါက်မလဲ'

'အဲဒါဆိုရင်တော့ တစ်မျိုး စဉ်းစားရမှာပေါ့'

'ကွန်လုံဝမ်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အယုံအကြည်ရှိတဲ့လူစားမျိုး
မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကကျူးရင် ကိုယ့်ခွားတောင် မယူနိုင်ဘူးဆိုတဲ့
လူစားမျိုးဖြစ်တယ်၊ ညည်းရဲ့ မိခင်ကြီးက လျှို့ဝှက်ချက်တွေ
အားလုံး ညည်းကိုပြောပြလိုက်ပြီလို့ သူ ယူဆနေလိမ့်မယ်၊ ဒါ
ကြောင့် ညည်းကို သေတုင်းထဲ ပို့တာပဲ'

'သိပ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်'

'ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ မိန်းကလေးရဲ့၊ ညည်းနောက်
မှာ ပါလာတဲ့ ကွန်လုံဝမ်ဟာ ဘာကြောင့် အတုကြီးဖြစ်နေရ
တာလဲ၊ သူဟာ ကွန်လုံဝမ်အတုဆိုတာ ညည်း ကြိုတင်သိထား
လို့လား'

'မသိပါဘူး၊ ကျွန်မကတော့ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အစစ်ပဲ
ထင်မှတ်နေတာပါ'

'အေး...ငါ့သိပ်မျှားများပြောရင် ငါကကွန်လုံဝမ်အပေါ်
မှန်းတီးလို့၊ ရန်ငြိုးရှိလို့၊ စကားတွေပြောနေတာလို့ ညည်းက

ထင်လိမ့်မယ်၊ ငါက ကွန်လုံဝမ်နဲ့ ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုပဲ၊ တစ်ခရာ
တည်းတပည့်ပဲ၊ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ဝမ်းထဲမှ အာဘယ်နှစ်ခွေ ရှိတယ်
ဆိုတာ ငါက ညည်းထက်ပိုသိပါတယ်'

ထန်ရွှင်က တေးအကိုဖြတ်လိုက်ပြီး...

'အေးလေ...ညည်းဘာသာစဉ်းစားပေါ့၊ ငါကတော့ ဒါပဲ
ပြောချင်ပါတယ်'

မေကျင့်ထိုက်သည် ကွန်လုံဝမ်အတုအား လှမ်းကြည့်လိုက်
ပြီး...

'ဦးလေးတော်...ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါတော့၊ ကျွန်မ ငြန်ပဲ
တော့မယ်'

'ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ'

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီကိုပေါ့'

'တင်...စဉ်းစားဦးလေ'

'မစဉ်းစားပါဘူး၊ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဆေးဝေချာချာ
ပြန်မေးဖို့ ပြန်တာပါ'

'ဘာမေးမှာလဲ'

'မိခင်ကြီး ကွန်ကတော်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ထားလာလဲလို့
နောက်ပြီး ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ သေတုင်းထဲကို ပို့ရတာလဲ
လို့...'

ထန်ရွှင်မှာ ခေါင်းတဖမ်းယမ်း ပြန်သွားလေ၏။

'ဟင်း... ညည်းဇာ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးတာပေါ့၊ အကယ်တော့ ညည်းပြန်တာနဲ့ သေမှခဲပဲ၊ ညည်းမိခင်အကြောင်း ကို သွားမေးရင် သူ့က ညည်းကို အမြန်ဆုံးသတ်မှ ယေချာ တယ်'

မေကျင့်ထိုက်က ခေါင်းမာစွာ ပြောသည်။

'ကျွန်မကတော့ ကိုယ်တွေ့ မကြုံသေးလို့ ဦးလေးတော်ရဲ့ စကားကို မယုံသေးဘူး၊ ကျွန်မပြန်မယ်'

သူမသည် စကားဆုံးသည့်နှင့် ရှစ်ကွက်ဗျူဟာဝင်္ဂီပါစီ ပြင်ပသို့ တွက်ခွာသွားတော့သည်။

'ကျွန်တော် လိုက်ပြီးတားမြစ်ပေးရမလား ခင်ဗျာ'

ဆန်ကွမ်းချီ ထန်ရွှင်အား လှမ်းပြောသည်။

ထန်ရွှင်က ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပြ၏။

'နေပါစေ၊ သူ့စိတ် သူ့သဘောအတိုင်း သွားပါစေ'

'ဆရာကြီး၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ ခြေကုပ်စခန်းရဲ့ အခြေအနေတွေကို အားလုံး သိသွားပြီပဲ၊ ရှစ်ကွက်ဗျူဟာ ဝင်္ဂီပါကိုလဲ သိမယ်၊ ကျောက်ဆောင်ကြားက ကျောက်ပုံတွေ ကြားမှာ အကာအကွယ် ရနေတာကိုလဲ သိသွားမယ်၊ အဲဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်ရောက်သွားမှာပေါ့'

'ဟင်း... ဒီလိုတော့လဲ သူ့ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကတော့ ပေါ့ဆလို့ မရဘူးပေါ့လေ'

ထိုစဉ် သူတို့ ခြေကုပ်စခန်း ရှေ့ဘက်ဆီမှ မြင်းခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်း ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့စခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ သွားသော မေကျင့်ထိုက်သည် ပေါ့ပါးစွာ ပြန်ပြေးလာသည်။

ထန်ရွှင်က ထွမ်း၍ပေးလေ၏။

'မိန်းကလေး... တာမြစ်လို့ ပြန်ပြေးလာတာလဲ'

'ဦးလေးတော်ပြောတဲ့စကားကို ကျွန်မယုံလို့ ပြန်ပြေးလာ တာပေါ့'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

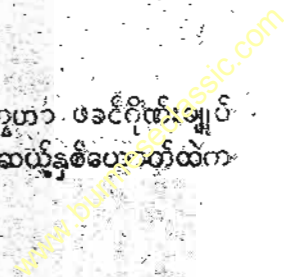
'ညည်း လအောပေါက်ဖို့ လိုတာပါပဲလေ၊ ငါတို့ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အချည်းအနှီး မသေစေချင်ပါဘူး'

ထန်ရွှင်သည် စကားကိုစေတ္တရပ်နားပြီး မြင်းခွာသံကြားရာ ရပ်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

'မိန်းကလေး... မြင်းခွာသံတွေ တယ်ပြင်းပါလား၊ ဒါ ကုန် ခွဲဝမ် တပည့်တွေပဲလား'

မေကျင့်ထိုက်က ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးတော်၊ ဒီလူတွေဟာ ဖခင်ကိုင်းဖျုပ် ပြီး ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ မြင်းသည်တော် ခုနစ်ဆယ်နှစ်ပေးတတ်ထဲက

ပါ။ ဒီလူတွေဟာ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရံတော်ဆယ်နှစ်ဦး
တန်းတူအဆင့်ရှိတဲ့ လူတွေဖြစ်ပါတယ်'

ထန်ရွှင်က ခေတ္တစဉ်းစားသည်။

'မြင်းသည်တော် ခုနစ်ဆယ်နှစ်ယောက်တဲ့လား၊ သူတို့
ဘဝများထူးခြားလို့လဲ၊ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက်ကိုယ်ရံတော်ဆယ်နှစ်
ယောက်နဲ့ တန်းတူအဆင့်အချင်းရှိရင် သူတို့ကိုယ် ကိုယ်ကျပ်
အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရံတော်တွေထဲထည့်လိုက်ပေါ့၊ တစ်တန်းတစ်စား
တည်း ထားလိုက်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ခွဲခြားနေရသေးသလဲ'

မေကျင့်ထိုက်က သေချာစွာ ရှင်းပြလေ၏။

'ဒီလူခုနစ်ဆယ်နှစ်ယောက်ကို ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်း
ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်ခဲ့တာပေါ့၊ သူတို့ဟာ အထူးသဖြင့်
လှူရှည်တွေကို ဆွဲကိုင်လေ့ရှိပါတယ်၊ သံမဏိကြီး အသေးလေး
တွေနဲ့ ယတ်လုပ်ထားတဲ့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကိုလဲ ဝတ်ဆင်ကြပ
တယ်၊ သူတို့က သိုင်းသမားတွေလို တိုက်ခိုက်ကြတယ်မဟုတ်ဘူး
ဘုရင့်အဖွဲ့သားတွေလို တိုက်ခိုက်တတ်ကြပါတယ်'

ထန်ရွှင်က ရယ်ပြီး...

'ကျွန်လုံဝမ်းကတော့ တကယ်လူပဲ၊ သူကသိုင်းဂိုဏ်းကြီးတစ်
ကို ဦးစီးနေပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ ဘုရင်ခံတစ်ပါးလို ထင်မှတ်နေ
တာကိုး၊ သူ့ အဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံတွေက သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ဖွဲ့စည်းပုံနဲ့မတူ
ဘူး၊ ဘုရင်ကို တော်လှန်ပုန်ကန်မယ့်အဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံနဲ့ တူနေတယ်

မေကျင့်ထိုက်က....

'ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ဦးလိုက်တဲ့ အဖွဲ့တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ဆယ်ယောက်ထက်ဘော
ခနည်းဘူး'

'အဲဒါကို ပြောတာပေါ့၊ ကဲ... သူ့ အဖွဲ့တွေမှာ တာဝန်ခံ
ကတော့ ကွဲကွဲပြားပြားရှိမှာပေါ့၊ ညည်းသိသလောက် ပြောပြ
ပါလား၊ ဒါမှ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အစီအမံကလေးတွေကို နည်းနည်း
ပါးပါး ခန့်မှန်းနိုင်မှာပေါ့'

'ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရံတော်ဆယ်နှစ်ဦးကတော့ ဖခင်
ကြီးရဲ့အသက်ကို လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ကြတဲ့ တာဝန်ကိုယူကြ
ပါတယ်၊ အဲဒီလူတွေကို ဘယ်အချိန် ဘယ်ကလေးက ရွေးချယ်
ခန့်ဆောင်ခဲ့သလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်မလဲ မသိပါဘူး'

မေကျင့်ထိုက်သည် စကားကို ခေတ္တရပ်၍ ဟင်းခနဲ ဆက်ပြော
ချသည်။

'ကျွန်မသိတဲ့ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဝမ်းဂိုဏ်းသားကိုင်
တာ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စကားကို တစ်သေဝေတိမ်း နာ
ထောင်ကြခြင်းပေါ့'

ထန်ရွှင်သည် မေကျင့်ထိုက်ကို အကဲခတ်ပြီး ခုပိတ်တို
ပြော၏။

၈၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'အင်း...ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ မွေးစားသမီးတွေ အားလုံးထဲမှာ ညည်းဟာ စိတ်ရင်းအကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ငါ့တွေ့ဖူးတဲ့ သမီးတွေဟာ စိတ်ဝတ်ခတ်ထန်ကြလို့ပဲ'

မေကျင့်ထိုက်က ရယ်လိုက်၏။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအစ်မတွေ၊ ညီမတွေကတော့ ကျွန်မ အပေါ် အားလုံးကောင်းကြတာပဲ။ ကျွန်မကို အားလုံးချစ်ကြ တာပဲ။ ခြောက်... ဦးလေးထော်ခွဲစကားအရ ကျွန်မထစ်ခုလောက် မေးပါရစေ'

'ဘာမေးချင်လို့လဲ၊ မေးပါ'

'မမကြီးနိုင်ချစ်နော်တို့များတွေ့မိပါ့သလား ဦးလေးထော်'

'မင်းနဲ့ တော်တော်ကလေး ချစ်ခင်ရင်းနှီးသလား'

'အဲဒီ မမကြီးနဲ့တော့ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ သူကစော့ ကျွန်မအပေါ် ချစ်တယ်လို့ မဟုတ်၊ မုန်းတယ်လို့ မဟုတ်ဘူး'

'အိမ်... သူနဲ့ညည်း မခင်မင်တာကတော့ အတော်ကို ဆိုး တာပဲ'

'ရှင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်'

'အဲဒီမမကြီးအပေါ် ညည်းတို့ပခင် ကုန်လုံဝမ်းဟာ အတော် ရက်စက်စက် ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ညည်းဆီရင် ညည်း

ခင်ရဲ့ အကျင့်စရိတ် တယ်လို့ဆိုတာကို စောစောကတည်းက သိခင်ကြုံစားပဲ'

နိုင်ချစ်နော်နှင့် မေကျင့်ထိုက်တို့နှစ်ဦးသည် အတော်ကလေး ဘွားခြားကြည့်ပြီး နိုင်ချစ်နော်ကပါးနပ်သလေးဖတ် ရဲရင့်သည်။ မေကျင့်ထိုက်က ရိုးသားသလောက် ရဲရင့်သည်။ နိုင်ချစ်နော်က သူ့လောက၏ ဆိုးညစ်ကောက်ကျစ်မှုများကို သိရှိထားသူဖြစ်၍ အရာရာကို သံသယမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်တတ်သည်။ မေကျင့်ထိုက်ကမူ အရာရာကို သံသယမျက်လုံးများဖြင့် မကြည့်တတ်ပေ။ ညည်းမိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ စရိုက်မှာ အတော်ကလေး ကွာခြား ကြသည်။

ထိုစဉ် ဆန်ကွမ်းချိုက ဝင်ပြောလေ၏။

'ကုန်လုံဝမ်းဆိုတဲ့လူကတော့ တကယ်ကို ရက်စက်တဲ့လူပါ။ မင်းနဲ့မမကြီး နိုင်ချစ်နော်ကို သေကြောင်း ကြံစည်လိုက်တာပဲ။ သူ့မျှောအတော်ကလေးကိုခံစားလိုက်ရရှာတယ်။ ကံကောင်းလို့ သေတာဘဲ'

မေကျင့်ထိုက်က ခါးသီးစွာ ငြင်းဆိုလေ၏။

'ပခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ မမကြီး နိုင်ချစ်နော်ကို သေကြောင်း ကြံစည်ရမှလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာ'

ဆန်ကွမ်းချိုက တက်တက်ပတ်ပတ်ရယ်ရင်း.....

ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ မွေးစားဆင်းတုထဲမှာ မင်းလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရှိနေတာ ထိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ကုန်လုံက ကို ဝမ်းဝမ်းကလေးအားလုံးက ရှိကြောက်ဆက်ဆံကြတယ်။ မင်းကတော့ ချစ်ကြောက်ပဲ။

ထိုသို့စကားပြောနေစဉ် ကျောက်တုံးများ ခင်းကျင်းထားသည့် အဝင်ဝင် လှံတံရှည်ကိုင်ဆွဲထားသည့် လူနှစ်ယောက်ပြောလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထူးထူးဆန်းဆန်းချီသည် လှုပ်တစ်ပြက် ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ထန်ရွှင်ကမူ စိုးရွံ့ပူပန်ဟန်မရှိဘဲ ခပ်အေးအေးမေးလေ၏။
'မိန်းကလေး၊ မြင်းသည်ကော်ဆိုတဲ့ လူတွေပဲလား။'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆူတိုရွဲထူးခြားချက်ကတော့ မြင်းစီးတယ် လှံတံရှည်ကိုင်ဆွဲတာရယ်ပါပဲ။'

'အခုတော့ ဘာမြင်းမှမပါပါကလား။'

'မြင်းတွေကို တစ်နေရာရာမှာ ထားခဲ့ဟန်တူတယ်။ ဦးထောင့်ဆီ စခန်းချထားတဲ့နေရာမှာ ကျောက်ဆောင်တွေ ကျောက်တုံးတွေ ရှိနေမယ်လို့သိထားရင် မြင်းတွေကို ဒီအထိ ဘယ်လို လာတော့မလဲ။ သူ့အဘွား မြင်းတွေကိုက အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်ပြီ မဟုတ်လား။'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ် သဘောတူလိုက်၏။
ထို့ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချီအား လှမ်း၍ သတိပေးရသည်။

ဆန်ကွမ်းချီအရမ်းမတိုက်နဲ့၊ ရှစ်ကွက်ဗျူဟာ ဝက်ပါ ဆင်ဘယ်ဆိုတာ သူတို့ရိပ်မိရင် ချက်ချင်း ဝင်လာမှာမဟုတ် စောင့်ကြည့်ပါလား။

ဆန်ကွမ်းချီ အပြေးရပ်သွား၏။ ထန်ရွှင်ရှိရာသို့ ပြန်ပြေးသည်။

ထန်ရွှင်၏စကား မှန်သည်။ ထိုရှည်ကိုင်ထားသည့် သိုင်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ကျောက်တုံးများ အကြားသို့ တိုးဝင်ခြင်း မရှိပေ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ရန်သူနှစ်ဦးကို အကဲခတ်ပြီးနောက် ထန်ကား ခုပ်တိုးတိုးပြောလေ၏။

ဆရာကြီး၊ ဒီမိန်းကလေးကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားတော့မှာ

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူ့ကို ဝရုစိုက်မနေပါနဲ့ ထားလိုက်ပါ။ ထိုအခါ သူ့လို နေပါစေ။

အရေးကောင်းမှ ဆရာကြီးကို ဖမ်းစုက္ခပေးနေရင် ဘယ်လိုလဲ။

ထိုစကားကို ရှေ့မကျင့်ထိုက် ကြားသွား၏။ သူမ၏ ချက်နာခြင်း ဝေါသအချိပ်အယောင်များ ထွက်သန်းလာသည်။

ရုဏ်က ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ဒီကိုမိမိက ဖခင်ကုန်လိုဝမ်းဗာ မိခင်ကြီးကို ပညာရှိထန်ရှင်သတ်လိမ့်မယ်၊ ကြီးအတွက် ပညာရှိထန်ရှင်ကို အဆိပ်အပ်နဲ့ ပစ်ပေါက် စားချေလို့ မှာကြားခဲ့ပဲတယ်၊ မိခင်ကြီးကလဲ ပညာရှိထန်ဟာ လူချွန်လူကောင်းဖြစ်တယ်၊ သူ့ကိုမသတ်ရဘူးလို့မှာပြောခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ ဒီအကြောင်းတွေကို ဖွင့်ပြောခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါတော့ဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မယုံသလိုဖြစ်နေရတာလဲ။

ဟ...ငါက လူတိုင်းကို ယုံစိတ်လွန်းလို့ ဒုက္ခတွေ ခံစားခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့်ပဲ မင်းကိုမယုံတာပေါ့၊ မင်းအထဲမှာနဲ့အမှန် အပြုအမူအမည်တွေကို ခွဲခြားသင့်ပြီ၊ ကျွန်လုပ်လို့ ယုံစိတ်စားဖြစ်တယ်လို့ သဘောပေါက်ရင် ငါတို့ဘက်က ကူသင့်တာပေါ့။

မေကျင့်ထိုက်က ခေါင်းခါ၏။

‘ခါတော့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ ခပ်လှမ်းလှမ်းကလဲ ကြည့်တော့မယ်’

စကားဆုံးသည်နှင့် မေကျင့်ထိုက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ထိုင်နေတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ ဆန်ကုမ်းချီအနေဖြင့် လှတ်လှတ် ထိုင်စကားပြောခွင့်ရတော့သည်။

‘ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမိန်းကလေးကို လုံးဝ မချဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ရန်သူ့ကိုတို့ကိစ္စနေတုန်း သူ့ဘာ

ကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးနိုင်တယ်၊ အခုဟာက သူ့အယုံအနားတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရန်သူတွေများများစားစားရောက်လာရင် သူ့သွေးကြောတွေကို ပိတ်ထား လိုက် ချင် တယ်၊ ကောင်းဘူးလား?’

သန်ရှင် ခေါင်းခါ၏။

‘တော်ချ၊ ကျုပ်ကို သူ့အန္တရာယ်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး’

ဆရာကြီးက သူ့ကိုအတော်ကလေးယုံတာပဲကိုး၊ ကျွန်တော်က သူ့ပြောစွဲပြန်ဖြစ်နေပြီ’

သူ့မျက်လုံးတွေက ရိုးသားနေလို့ပါ’

‘ကဲ...ခါပြင် ကျွန်တော်သွားတိုက်မယ်၊ သိုင်းသမားရဲ့ ချေးသူ့ ကျွန်ကလေးပဲ’

‘ကောင်းပြီ၊ လိုအပ်ရင် ကျုပ် ဒီကအတိအပြာလိုက်ပဲ’

သန်ရှင်သည် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး ပြေးထွက်သွားရ တက်ကော်

ဆိုစဉ် လှံရှည် တစ်ချောင်းသည် လေထုကို ထိုးခွင်တက်သို့

တက်တိုးများအကြားသို့ တစ်စိတီးဝင်လာ၏၊ ဆန်ကုမ်း

ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ကောက်ယူပြီး လှမ်းပစ်လိုက်

‘ဝိုး’

‘ပြောင်း’

လှံရှည်သည် လေထဲ၌ပင် ထက်ပိုင်းကျိုးသွား၏။

မကြာမီ ကျောက်တုံးများ၏ပြင်ပ၌ မြင်းခွာသံ တဖြောင့်ဖြောင်း ထွက်ပေါ်လာပြီး လှည့်ပတ်စီးနင်းနေကြသည်။ ထိုသည် ဆန်ကွမ်းချီအား ကောင်းစွာ တွေ့မြင်ကြ၏။ မတွေ့မရပေ။

မီးပေါက်စူးကျည်များ တဖွဲဖွဲကျနေသဖြင့် ထိုမီးတေမျှား၏အလင်းရောင်က ရန်သူနှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့အား ကျားပြား မြင်တွေ့နေစေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထန်ရွှင်၏အမိန့်ကို မချိုးဖောက်ချေ။ ကျောက်တုံးများပြင်ပသို့မထွက်ဘဲ ကျောက်တုံးများကြား၌ အရွယ်ရှိသော ကျောက်ခဲများဖြင့် ပစ်ပေါက်ခဲသံများက လှံတံရှည်များဖြင့် ထိုကျောက်ခဲများကိုရိုက်ထု

တော့။ ဆန်ကွမ်းချီသည် ကျောက်တုံးများအပိတ်၌ ရင်ထဲ၌ ရှိသည်။ သူ့အား ဝင်တိုး ချိရသည်။ ရန်သူများက သံပြင်သာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ညှိသို့ အထစ်စမ်းနေကြပြန်သည်။

သို့သော် ဤအခြေအနေသည် မကြာမီပင်ကုန်ဆုံးသွားလှံရှည်ကိုးသုလေးယောက်သည် မြင်းများပေါ်မှ ခုန်ဆင်းဆန်ကွမ်းချီအား ဝိုင်းတိုက်သည်။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချီ၏ သေကွင်းသို့တစ်ချက်မှ မထိုးနှက်နိုင်သောအခါ ရန်သူများ ဟံ့သြလာကြလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ဘေးရှည်သည် ရန်သူတစ်ယောက်၏ကျော့ပြင်အား ရွှံ့ခနဲခုတ်မိ၏။ ထိုရန်သူသည် လိမ့်ဆင်းသွားရုံမှသာ ပယ်သည့်ခဏ်ရာမျှ မရလိုက်ပေ။

‘ဪ... ဝါနွယ် မေ့နေလိုက်တာ။ သူတို့ကိုယ်မှာ သံဏေနှင့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတွေ ဝတ်ဆင်ထားတာပဲ။’

ဆန်ကွမ်းချီသည် တိုက်ရင်း တိုက်ရင်း တဖြည်းဖြည်းပေးသည့်ထွက်သွား၏။ သို့သော် သူ၏သိုင်းပညာစွမ်းပကားကြီးများက သူ့အပြင် ရန်သူနှစ်ဦးမှာ လည်မျို ထိုးဖောက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထိုသို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသောအချိန်၌ ရန်သူ စစ်ကုန်ဦး ထပ်မံဝင်ရောက်လာသည်။ ဆန်ကွမ်းချီ၏ တက်ဖတ်အား သိုင်းသမားရွှစ်ဦးလည်း ကျောက်တုံးများအပြင်တက်သို့ ခုန်ထွက်လာကြပြီး ဆန်ကွမ်းချီအား ဝင်ကူတော့၏။

သူတို့သည် ခမ်းကမ်းမှ လွတ်မြောက်လာသူများဖြစ်ရာ ဝမ်းကွဲ၏ ပြန်လည်ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပါကမည်သို့အဖြစ်ဆိုးမည်ကောင်းစွာသိရှိပြီး ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အသားတိုတ်ခိုက်ကြရာ ရန်သူများမှာ အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်သည်။

ထန်ရွှင်နှင့် မေကျင့်ထိုက်တို့သည် ဆန်ကုမ်းချိုတို့၏တိုက်ပွဲကို အကဲခတ်နေကြသည်။ မေကျင့်ထိုက်သည် ဆန်ကုမ်းချို၏ပညာစွမ်းကို ယခုမှ မြင်တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

သူမက သက်ပြင်းချသည်။

‘ဟင်း...မြင်းသည်တော်တွေ့ ဘယ်လောက်ပဲအစွမ်းကောင်းကောင်း ဒီလူနဲ့တိုက်ရင်တော့ သေကုန်မှာပဲ၊ သူ့ပညာက ကောင်းသလောက် သူ့ဘေးက လူ့ရှစ်ယောက်ထဲလဲ ရဲဝံ့လှမယ်’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘မုန့်တယ်၊ ဒီသူငယ်တာ သိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်လုပ်ကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်းရှိမိဇာယ်’

‘ခါဖြင့်ရင် သူဟာ အန္တရာယ်ပဲပေါ့!’

ထန်ရွှင် သဘောမပေါက်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘မိန်းကလေးက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ?’

‘ကျွန်မရဲ့မိခင် ကွန်ကတော်ကြီးရဲ့ မိန့်ကြားချက်ကိုနာခံတဲ့ အနေနဲ့ ဦးလေးတော်ကို ကျွန်မ မသတ်ပါဘူး၊ ဖခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကျွန်မရဲ့ကျွေးဖခင်ကြီးဖြစ်ပါတယ်၊ သိုင်းပညာကိုလဲ သူပဲသင်စေးပါတယ်၊ သူ့ကျွေးဇူးတွေ ကျွန်မအပေါ် တင်ရှိနေပါတယ်၊ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ တပ်သားတွေ အတုံးအရုံး’

ဖြစ်နေတာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေရင် ကျွန်မ ဘယ်ကောင်းထောင့်မလဲ’

ထန်ရွှင်က ယပ်တောင်ကို ဖြန့်လိုက်၏။ မေကျင့်ထိုက်က ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

‘ဦးလေးတော်၊ ယပ်တောင်ကိုမခတ်နဲ့နော်၊ နောက်တော့မှ ကျွန်မအဆိုးမဆိုနဲ့’

ထန်ရွှင်က ယပ်တောင်ကို ပြန်လည်စုသိမ်းလိုက်၏။

‘မိန်းကလေး၊ ဆန်ကုမ်းချိုကို မင်းယှဉ်နိုင်မယ်လို့ထင်သလား၊ ဘေးသွားလိမ့်မယ်’

ထိုစဉ် ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်သည့် အသံများကိုကြားသိုက်ရပြီး ဆန်ကုမ်းချို၏လက်ချက်ဖြင့် လူတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။

မေကျင့်ထိုက်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ပြောသည်။

‘သူ့ ခားကွက်တွေ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ရဲလဲရဲဝံ့တယ်၊ ခါသူ့ပညာကျန် ဟုတ်မယ်မထင်သေးဘူး’

ထန်ရွှင်က အေးအေးအေးအေးပင် ပြောသည်။

‘မိန်းကလေး... ငါ့ထိုအင်အား ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိဘယ်ဆိုတာကို ဆတိပြုမိသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သတိပြုမိပါတယ်’

ငါတို့က စုစုပေါင်း လူဆယ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ငါတို့ကို
ဘယ်နှစ်ခယောက် ဝိုင်းထားတယ်ဆိုတာတော့ ငါတို့ တိတိကျကျ
မသိဘူး။ ငါတို့အနေနဲ့ ထိုးဖောက်ထွက်ဖို့ဆိုတာလဲ ဆီမလွယ်
ပါဘူး။ ညည်းဖခင်ရဲ့အင်အားနဲ့ ငါတို့အင်အားကို ညည်းအနေနဲ့
နှိုင်းယှဉ်နိုင်ပါတယ်။ ညည်းဖခင်ဘက်က ညည်းကူမယ်ဆိုတာလဲ
လုပ်သင့်လုပ်ထိုက် ထိုက်စွဲပဲ။ ငါကတော့ ဝင်မကူပါနဲ့လို့ မတား
မြစ်ပါဘူး။

ထန်ရွှင်က ချည်ချည်ဝေးဝေး ရှင်းပြသည်။ သို့သော် မကျင့်
ထိုက်ကို တားမြစ်ခြင်း မရှိပေ။

မကျင့်ထိုက်မှာ မတ်တတ်ရပ်၍ ငေးမော တွေးတောနေ
သည်။

- ထန်ရွှင်က....
- 'မိန်းကလေး ဘာတော့ ငေးနေတာလဲ၊ ပျားကူလေ'
- မကျင့်ထိုက်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။
- 'ကျွန်မမှာ မေးစရာလေးစာစီခု ရှိနေလို့ရှင်၊ အဲဒါ....'
- 'အေးပါ၊ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်' မေးပါ'
- 'ဦးလေးတော်တာ ကျွန်မဖခင်ကြီးနဲ့ သိုင်းပညာ အတူတူ
ဆင်ယူခဲ့ဖူးပါသလား'
- ထန်ရွှင်က ရယ်ပြုံး....

'မသင်ဗူးဘူး။ ဒါဖေဖေယ့် ဘယ်သူဟာ သိုင်းပညာကို ဘာ
လောက် ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် တတ်မြောက်ထားဘူး
ဆိုတာတော့ ငါ့ကြည့်တတ်ပါတယ်'

'ဒါဖြင့် ကျွန်မဖခင်ကြီးရဲ့ သိုင်းပညာက ဘယ်လိုနေသလဲ
'သိုင်းလောကမှာ သူ့ကို ခုခံနိုင်သူ အင်မတန် ရှားပဲ တယ်
ဦးလေးတော်ကကော ဘာကြောင့် သိုင်းပညာ မသင်
တာလဲ'

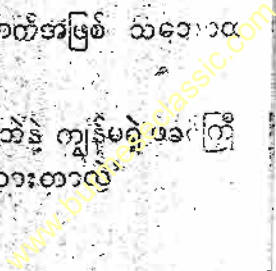
'ငါက သိုင်းပညာသင်နိုင်တဲ့ ပီဇပါရမီ မရှိဘူး'
'ဒါဖြင့် ဘာတော့ သင်လူသလဲ'

'ငါက တိုက်ခိုက်နည်းဗျူတာ၊ ဝက်ပါပညာ ငာစန့်
ပရိယာယ် ပညာရပ်တွေကို သင်ယူထားတယ်'

'ကျွန်မကတော့ သိပ်အံ့ဩတာပဲ။ သိုင်းပညာ မတတ်
လူတစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောကမှာ လေးစားကြောင့်ခြံ
ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ လုံးဝ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဒီကြ
ထဲမှာ ဖခင်ကြီးက ပြောသေးတယ်။ ဒီလောကမှာ သူ အင်
ထား ယှဉ်ပြိုင်နေရတဲ့ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲရှိသတဲ့'

'အင်း....သူက ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ဘတ်အဖြစ် သဘောထား
တခုကို ငါ့ကျေနပ်ပါတယ်'

'ဦးလေးတော် သိုင်းပညာမတတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ကြီး
ဘာဖြစ်လို့ ပြိုင်ဘက်အဖြစ် သဘောထားတာလဲ'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ ရှင်းပြ၏။

'ငါ့ကို ညည်းဖခင်က လက်ညှိုးလေးနဲ့ တောက်စားနဲ့ ငါ
သေနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပရိယာယ်သုံးတဲ့နေရာမှာတော့ ညည်း
ဖခင်က ငါ့ကို မယှဉ်နိုင်ဘူး။ ငါက ဆူထက် နည်းနည်းလေး
သက်တမ်းလို့ ပြောရမှာပေါ့။ ဒါလဲ မဆိုးစလောက်ကလေး။

'ကျွန်မဖခင်ကြီးရဲ့ လက်အောက်မှာ သိုင်းပညာရှင်တွေ
အများကြီး ရှိတာပါ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို နီးလေးတော်ရဲ့
လက်အောက် အယုံသွင်းပို့ပြီး သတ်ခိုင်းလဲ ဖြစ်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့
အဲဒီလို မလုပ်တာလဲ မသိဘူး။'

'ဟား...ဟား...ဟား။ အဲဒီလူယုံက သူ့ကို ပြန်အယုံသွင်း
သွားမှာ စိုးလို့ပေါ့။'

တိုစဉ် အော်သံများ ကြားရပြန်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
ကျွန်လုပ်ငန်း၏ တက်တော်သား လေးယောက်သာ ကျန်ရှိတော့
ကြောင်း တွေ့ရှိရတော့သည်။

မေကျင့်ထိုက်မှာ မကြည့်ရက်တော့သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုအား
တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ရတော့သည်။

'ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ဖခင်ကြီးရဲ့ အဓိကရန်သူ ဖြစ်လာ
နိုင်တဲ့လူကို ကျွန်မ ကြိုတင်ရှင်းပစ်တော့မယ်။'

ထန်ရွှင်က ရယ်၍...

'ညည်းဖခင်က ငါ့ကိုသံစဉ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုစား
တယ်။ ငါ့ဟာ ခုထက်ထိ အသက်ရှင်နေသေးတယ်။ ညည်း ရှု
ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာလဲ ညည်းဖခင်နဲ့တန်း
လောက်မှာရှိတယ်။ ညည်းက ညည်းဖခင်ထက် ပိုစွမ်းနေသလား။

မေကျင့်ထိုက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ထို နောက် မည်သို့
စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ဆန်ကွမ်းချိုရာသို့ ခုန်ထွက်သွား
၏။

ထိုသို့ ခုန်ပျံထွက်သွားရာမှ မြေကြီးပေါ်ရှိ ကျွေးခေ
ခားတစ်ချောင်းကိုပါ ကောက်ယူသွားသည်။

သူမသည် အသံမပေးဘဲ ဆန်ကွမ်းချိုအား နောက်မှ သစ်ခု
ခြင်းဖြစ်သည်။ အပိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်
ကျွမ်းချိုသည် ရှေ့မှရန်သူများကို တိုက်ခိုက်နေသည့်တိုင်အောင်
နောက်မှ လေဆီးသံကို ကြားလို့ရသဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်
ထွက် ရွှောင်တိမ်းသွား၏။

'ဟား...ဟား...ဟား။ ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်။ မင်း
သံ သံချင်း ထိခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်
ကျင့်ထိုက်၏ လက်ထဲမှစားသည် လွင့်စဉ်ကျမတတ် ဖြစ်
စေ၏။'

ထိုစဉ် အတွင်းအားက ကြောက်ရွံ့ပါလား။

မေကျင့်ထိုက်သည် ပေါ့ဆရဲတော့ပေ။ ထန်ရွှင်၏ကား
အသိအမှတ် ပြုလိုက်ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း အသက်ရှင် ကျွန်နေသည့် သိုင်းသမား
လေးခယောက်ကို သေချာပြန် သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်နှင့်
လှပေးလိုက်ပြီး သူက မေကျင့်ထိုက်နှင့် တိုက်ခိုက်တော့၏။

‘ဟေ...မင်းကိုင်ထားတဲ့ ဓားက ဓားမောက်ကြီးပဲ၊ ဓား
ရှည်နဲ့ လဲလှယ်ပြီး ကိုင်လိုက်ပါလား’

‘ရှင်ဓားကွက်တွေက တင်းကျပ်လွန်းတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ
လဲလှယ်ကိုင်ဖို့ အချိန်မရှိဘဲဖြစ်နေတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ၏ဓားကွက်များကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း
လိုက်၏။

‘ကာလွဲ၊ ရှင်က ကျွန်မနဲ့ အရှုံးအနိုင် ကျွဲပြားအောင် တိုက်
ချင်သလား’

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ ငါက မင်းကို လာတိုက်တာ မဟုတ်
ပါဘူး၊ မင်းက ငါ့ကိုလာတိုက်တာပါ၊ အဲဒီစကားက ငါ့ပြော
ရမယ့် စကားပါ’

‘ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဓားရှည်နဲ့ လဲကိုင်ခိုင်းတာလဲ’

‘မင်းရှဲ့ ဓားကွက်တွေထဲက မင်းဖခင် ကွန်လုံဝမ်းရွဲဓားကွက်
တွေကို ဖော်ထုတ်ကြည့်ချင်လို့ပါ’

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ ကျွန်မဖခင်ကြီးရှဲ့ သိုင်းပညာက
ကျွန်မထက် အဆပေါင်းများစွာ သာတယ်ရှင်၊ နူးခြေရာခွက်

ထဲကနေပဲ ပင်ပယ်လိုကွာခြားတယ်၊ ကျွန်မပညာကို ဖမ်းသပ်
ခိုနဲ့ ကျွန်မဖခင်ကြီးရှဲ့ပညာကို တယ်မြင်နိုင်မလဲ’

‘ကဲ...စကားမပြောနဲ့ဧတော့၊ နှစ်ခပ်တော့’

ဆန်ကွမ်းချို၏ဓားသည် ရှမ်းခနဲဝင်လာ၏။ မေကျင့်ထိုက်
သည် သူ့လဲလှယ်တားသည့် ဓားရှည်ဖြင့် ခုခံလိုက်ရတော့သည်။

ထန်ရှင်သည် အဝေးမှ အကဲခတ်နေသေး၏။

အခန်း (၁၁၇)

ထိုးမောက်ထွက်ရန် အကြံဉာဏ်

မေကျင့်ထိုက်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ တိုက်ခိုက်နေစဉ် ကွန်လုံ
မေ၏ စစ်ကူများ ရောက်ရှိလာပြန်၏။ သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ဦး
က အသေအလဲ တိုက်ခိုက်နေကြရတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရန်သူ၏ စစ်ကူအင်အား များပြားလာ
သည်ကို တွေ့ရှိရသည်နှင့် သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ဦးအား အော်ဟစ်
သတိပေးသည်။

'မိတ်ဆွေတို့ နောက်ဆုတ်ပြီး ခုခံကြပါ။ ကျောက်တုံး
ကျောက်ဆောင်တွေထဲဝင်ပြီး ခုခံကြပါ'

သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ အမိန့်ကို
နာခံပြီး ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များအကြားသို့ ဆုတ်

သွားသည်၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ဆောင်များ ခံနေသဖြင့် ရန်သူများအနေနှင့် စိတ်ထင်တိုင်း မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ပေ။

ထန်ရွှင်ကမူ ယပ်တောင်ကိုကိုင်ပြီး ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်နေ၏။

‘ဒီစစ်ပွဲကတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆန္ဒတော်အတိုင်းပါပဲ’

သူ့ တီးတိုးရေရွက်နေစဉ်မှပင် လူရိပ်တစ်ခု ပြေးဝင်လာလေ၏။ သိုင်းသမားကြီးရှစ်ဦးမှာ မနိုင်မနင်း ခုခံနေကြရသဖြင့် ထိုလူရိပ်ကို မတားဆီးနိုင်ကြပါ။

‘ဘယ်သူလဲ’

ထန်ရွှင်က အေးစက်စက် မေးလိုက်၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်....တုထန်ဟိုပါ’

တုထန်ဟိုသည် ကျောက်တုံးများအကွယ်မှ ထွက်လာ၏။

‘ဟာ....မိတ်ဆွေကြီးပါလား၊ လာ....လာ....လာ၊ ကြပါ....ကြပါ’

တုထန်ဟိုသည် ထန်ရွှင်အနီးသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ထန်ရွှင်က....

‘ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေကြီး၊ ပျောက်ချက်သားနုကောင်းသွားတလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ပထမတော့ နောင်ကြီးထွန်း ပြန်တွေ့ဖို့ကို နှိပ်စားပြီးထားတဲ့ အနောက်ဘက်ကို သွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကော်စရာ အရိပ်အယောင်တွေ ဧည့်နေရတာနဲ့ နောင်ကြီးထွန်း ဝင်တော့ဘဲ ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ ဆက်တော်သားတွေနဲ့ ဝင်ရောကတော့ပါ။ အဲဒီလို ဝင်ရောလိုက်လို့လဲ နောင်ကြီးဆီကို ဆင်းပို့နိုင်တာပေါ့’

‘ဆိုခမ်းပါဦးဗျာ၊ တာသတင်းတွေများလဲ’

‘သတင်းတွေကတော့ အနုပဲ၊ မီးပေါက်ခွဲကျည်ဆိုဘာလဲ၊ သံမဏိမြင်းစီးစစ်သည်ဆိုလား၊ မြင်းသည်တော်ဆိုလား၊ ဒေါတွေလဲပါရဲ့၊ အချုပ်တော့ ကုန်လုံဝမ်ဟာ နောင်ကြီးထွန်းထံမှ ကပ်ထောင်တာဖိုလ်ထုနဲ့ ဝိုင်းထားပြီ ဆိုတာပဲ’

‘မြတ်စိုင်းလွင်ပြင်မှာတုန်းကလဲ အဲဒီလို ဝိုင်းထားတခုပဲ ဟုတ်လား’

‘အခြေအနေချင်း မတူဘူးဆိုတာ နောင်ကြီးထန်ရွှင် သိပ်သိပါ။ အခုဟာကခြေမဲ့လက်မဲ့ ညီလေးဆန်ကုမ်းရို့တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ သူ့လို တန်ခိုးရှင်မဟုတ်တော့ ရာချီရှိနေတဲ့ သိပ္ပံနားအားလုံးကို မနိုင်နိုင်ပါဘူး’

‘အင်း....မိတ်ဆွေကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်’

‘ဆုတို့ဟာ ပျားအိုထဲက ပျားတွေလို ဒီနေရာကို တို့
လာဖို့ စာစုနေကြပါတယ်၊ ‘နောင်ကြီးတို့အနေနဲ့ ဒီနေရာ
ဆုတို့ခွာမယ်ဆိုရင် အချိန်ရှိပါ့မယ်’

ထန်ရွှင်က ရယ်သည်။

‘ကုန်လုံဝမ်းက ဒီနေရာကို အထပ်ထပ် ဝိုင်းရံပြီးပြီ
လား၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုဖောက်ထွက်နိုင်မှာလဲ’

တုထန်ဟိုက်....

‘ဟာ... ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ ကျုပ် ထွက်ပေါ့
လေ့လာပြီးပါပြီ’

‘ဆိုခမ်းပါဦးဗျ’

‘အနောက်ဘက် သိပ်ခဝေးသွားတဲ့ တစ်နေရာမှာ မြစ်တစ်
ရွှိတယ်ဗျ၊ လှေတော့ထမ္မာနဲ့တော့ ရွှေလွင့်သွားလာနေကြတဲ့
အဲဒီနေရာကုန်ရောက်ရင် ထွက်ပေါက်ရပါပြီ’

‘မြစ်က ဘယ်နှစ်မိုင်လောက် ဝေးမလဲ’

‘မိတနောဆိုရင် နှစ်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးမယ်လို့ ခန့်မှန်း
ပါတယ်၊ ညဘက်ဆိုရင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး သွားထ
ခက်ပါတယ်’

‘ဒီထွက်လမ်းကို မိတ်ဆွေကြီး သိထားသလို ကုန်လုံဝမ်း
သိထားမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ကျွန်တော်ကတော့ သတင်းရရချင်း ထွက်လာတာပဲ၊ အခု
အင်ကြီးတို့က ဒီအတိုင်း အသေခံကြတော့မလို့လား’

‘ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့လူတွေကို မျှော်စားနေတာဗျ၊ ဒါကြောင့်မို့
ကျုပ်ခခနဲ့ကောင်းကောင်းကို ရွာထားတာပါ’

‘နောင်ကြီးရဲ့လူတွေ လာဖို့လဲသိပ်မလွယ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
တော့ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် လေးယောက်စာ
အတကျ ဝိုင်းဝန်း ပိတ်ဆို့ထားကြလို့ပါပဲ၊ တိုက်ရင်တောင်
အော်တိုက်ယူရလိမ့်မယ်’

တုထန်ဟိုသည် ဒေတ္တိရုပ်နားပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အဲဒီယန်ထုံရဲ့ လေး
ခြင်ကော် ခံရပါတယ်၊ နောင်ကြီးသာ ကျဆုံးသွားခဲ့ရင်
ဒီလေးကကြီးတစ်ခုလုံး အင်မတန် နှစ်နာသွားပါလိမ့်မယ်၊
အင်ကြီး ထွက်သွားလို့ရအောင် ကျုပ်တစ်ခုတော့ စဉ်းစား
ထားပါတယ်’

‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ အဝတ်အစားချင်း လှဲဝတ်ပြီး
ပိတ်က ခင်ဗျားဟန်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားဖို့လား’

တုထန်ဟိုမှာ အံ့အားကြီးသင့်သွား၏။

‘နောင်ကြီးက ဘာမဆို ကြိုသိနေတာပါပဲလား’

သူသည် တအံ့တခြံ ရှေ့စစ်ပြီးနောက် ဆက်၍ပြောလေ၏။

ကျွန်က နောင်ကြီး အစတ်တွေ ဝတ်မယ်၊ နောင်ကြီး ကျုပ်အဝတ်တွေဝတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားရင် နောင်ကြီး ငါ့ မြောက်နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ သာမန် လူတွေပဲ ဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်လို့ရပါတယ်'

ဇမ္ဗူသည် သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...

'အဲဒီ တိုက်နေခိုက်နေတဲ့ လူတွေကကော ယုံကြည်စိတ်ချရလား နောင်ကြီးရဲ့'

ထန်ရွှင်က ထိုသိုင်းသမား ရှစ်ယောက်အကြောင်း အတချုပ် ပြောပြလိုက်၏။

'ဟာ...ဒါဆိုရင် စိတ်ချရတာပေါ့၊ ကျုပ်က လေးယောက်ကို ခေါ်ထားပြီး ခုခံမယ်၊ နောင်ကြီးက လေးယောက်ခေါ်ပြီး ဖောက်ထွက်သွားပါ၊ ဆန်ကွမ်းချိုကတော့ ကျုပ်ကနေခဲ့ပါစေ၊ ဒါမှ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ တိုက်စစ်ကို တားဆီးနိုင်မှာပေါ့'

ထန်ရွှင်က တိုက်ခိုက်နေကြသည့် သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကို ခေါ်ကြည့်ပြီး...

'ခင်ဗျားရဲ့ ထန်ရွှင်အတုအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထူထပ်မယ့် အညာဏ်ကတော့ အထောက်အကောင်းတယ်ဗျို့'

'ကောင်းရင် ဒီအတိုင်းလုပ်ဗျာ'

'ဒါပေမယ့် ကုန်လုံဝမ်းဟာ ကျုပ်နဲ့ မတိုင်းမယိုမ်း အညာဏ်ရှိတဲ့လူဗျ၊ ကျုပ်တို့အတွက် မတောင်းဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး'

ယုတ်မာတောက်ကျစ်တဲ့ အကြံဉာဏ်ကို တွေးတဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်ထက်တောင် ပိုတော်သေးတယ်'

ထန်ရွှင်က ဆက်ပြော၏။

'ခုကိစ္စမှာ သူက လောဘကြီးလို့ပဲ၊ တကယ် ထိပ်သီး သိုင်းသမား ဆယ်ယောက်လောက်နဲ့ ကျုပ်တို့ဆီဝင်လာ ပြီး ဆန်ကွမ်းချိုတိုက်တဲ့လူကတိုက် ကျုပ်ကို ဖမ်းတဲ့လူကဖမ်းဆိုရင် ခဏကလေးနဲ့ ကျုပ်ဟာ သူ့အကျဉ်းသားဖြစ်နေပြီ၊ သူက ကျုပ်ကို ဖမ်းရုံတင်မကဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကပါ ငြိချင်သေးတော့ ကျုပ်အဖို့ ဆက်ပြီး ကံကောင်းနေတော့တာပေါ့'

တုထန်ဟိုက ခေါင်းညှိတ်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ သူ့တပည့်တွေထဲမှာ သိုင်းပညာ အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းသမားတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်'

ထန်ရွှင်က ဆက်၍ ရှင်းပြ၏။

'သူ့တပည့်တွေထဲမှာ လူတော်တွေရှိနေမှန်း ကျုပ်ရိပ်ကပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့် ကစ်အာဏာ ပြင်းထန်လွန်းတော့ သူ့တပည့်တွေဟာ အခွင့်အရေးပေါ်လာပေမယ့် ခေါ်မိန့်မရမချင်း အဲဒီအခွင့်အရေးကို အသုံးမချင့်ဘူး၊ အဲဒါတွေဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အရေးအတတ်ထဲအထဲအလတ်တွေပဲ'

ထိုစဉ် အဝေးသစ်ကောထဲမှ မြင်းဟိသံများ၊ ရှာပေါင်းများ စွာသော မီးပွင့်ကလေးများကို တော့ရလေ၏။

မီးပွင့်ကလေးများမှာ ကွန်လုံဝမ်တပ်သားများ ကိုင်ဆွဲထားသည့် မီးတုတ်၏အလင်းရောင်ကလေးများ ဖြစ်ပေသည်။ အဝေးမှ ကြည့်သောအခါ ပိုစုန်းကြူကလေး ရှာပေါင်းများစွာလင်းလက်နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ပေသည်။

တုထန်ဟိုက အရေးကြီး ပြောလေ၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်...အချိန်ကို ရွှေ့ဆက်ဝယ်ရသလို အရေးကြီးလာနေပါပြီ။ ဟိုတစ်ခါ မြက်ခွင်းလွင်ပြင်မှာ တိုက်သလို အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ အဝတ်အစား လဲမယ်ဆိုရင် မြန်မြန်ပဲ လဲကြမယ်ဗျာ’

‘ကောင်ပြီ၊ ခင်ဗျားအင်္ကျီကို မြန်မြန်ချွတ်ပေတော့’

ထန်ရွှင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရင်ခွင်ထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ အပြာရောင် အင်္ကျီတစ်ထည် ဖြစ်နေပြီး ထန်ရွှင်၏ချက်နှာတုပါ သို့အင်္ကျီခွဲ၌ထည့်၍ ထုပ်ထား၏။

‘ဟာ’

တုထန်ဟိုမှာ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွား၏။

‘ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ နောင်ကြီးက ဒီအခြေအနေကို တစ်ခါ ထည်း ကြိုတင်တွက်ထားတာပါပဲလား’

ထန်ရွှင်က ရယ်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား။ ကွန်လုံဝမ်က သိပ်ပြီး ရုပ်ပြောင်းရပ်လို့လှုပ်တတ်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်က သူ့ဆီက နည်းသူတာပဲဗျ’

တုထန်ဟိုသည် အပြာရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ ထန်ရွှင်၏ ချက်နှာတုကို ရင်ခွင်ထဲသိမ်းထားလိုက်၏။ ထန်ရွှင်က အင်္ကျီဆောင်လာသည် ခေါက်ယပ်စောင်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ပေးသည်။ တုထန်ဟိုသည် ထန်ရွှင်၏ စေ့စပ်သေချာမှုကို အံ့ဩသြ ဖြစ်နေပြီး ယပ်စောင်ကို ထမ်းယူလိုက်၏။

‘ဒီအပိုဝတ်စုံတစ်ခုကကောဗျာ၊ ဘယ်သူ့အတွက်များလဲ၊ အိမ်နိမ့်ပါဦး’

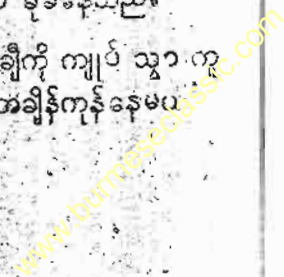
‘ဆန်ကွမ်းချို ဝတ်ဖို့ပေ’

‘အင်း...လေးစားသောကံတဲ့ ကြိုတင်စီမံမှုပါပဲ’

တုထန်ဟိုသည် မေကျင်ထိုက်နှင့် သိုင်းပညာယုတ်ပြိုင်နံ့သည့် ဆန်ကွမ်းချိုအား ထမ်းကြည့်၏။ သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်က ထည်း အခြားရန်သူများကို အကြိတ်အနယ် ခုခံနေသည်။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ညီလေး ဆန်ကွမ်းချိုကို ကျုပ် သွာ ကူထိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ တော်ကြာ အလကားအချိန်ကုန်နေမယ်’

ထန်ရွှင်က ရယ်၍...

‘ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ မိန်းကလေးဟာ သိုင်းပညာကော၊ ပေမယ့် ဆန်ကွမ်းချိုရဲ့ ပြိုင်ဘက်တော့ မတုတ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျာ၊ ခဏလောက် စောင့်ကြည့်ပါ’

တို့စဉ် အော်ငေါက်သံများ ကြားလိုက်ရပြီး မေကျင့်ထိုက်၏ခားသည် လက်ထဲမှ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေ၏။ တစ်ပြိုင်တည်း မှာပင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် လျှပ်ပြက်သလို ခုန် ထွက်သွားပြီး မေကျင့်ထိုက်အား အကြောလှမ်းပိတ်လိုက်ကြောင်း တွေ့ရစေသည်။ မေကျင့်ထိုက်ကို ပေ့ချီလှမ်းပြီး ထန်ရွှင်ရှိရာသို့ ပြန်ပြေးလေ၏။

‘ဟာ...အစ်ကိုကြီးပါသား’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တုထန်ဟိုအား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဝမ်းသာ အားရ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ဆန်ကွမ်းချိုမျက်နှာမှာ ကြည်လင်နေသည်။ ချွေးသီးချွေးပေါက် ထွက်ခြင်းမရှိပေ။ မေကျင့်ထိုက်နှင့် တိုက်ခိုက်ရခြင်းမှာ သူ့အတွက် သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းရဲမှုဖြစ်ပုံရသည်။

သူသည် မေကျင့်ထိုက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် တုထန်ထံ ဝင်ရောက်လာသည်ကို သတိမပြုမိခဲ့ပေ။ ဆန်ကွမ်းချိုက ဆက်ပြော၏။

‘ဘယ်လိုကနေ ဒီကိုရောက်လာတာလဲ’

‘မင်းတို့ ရေအိုင်ဘေးကတဲလဲ ဝင်သွားတော့ ဝါက အဲဒီထဲရဲ့ နောက်ဘက် ချုံတော့ထဲမှာ ရှိနေသေးတယ်၊ ရန်သူတွေနဲ့’

သို့လျှင်မူ တွေ့တာနဲ့ ဝါလဲ ကဲထဲမဝင်ဘဲ လျှိုနေလိုက်ဘယ် ကွန်လုံဝမ်း တပည့်တွေနဲ့ ဝင်ရောလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခုလိုက်လာနိုင်ခဲ့တာ’

‘ဒါဖြင့် သဘင်းထူးတော့ ရခဲ့ပြီပေါ့၊ ကျွန်တော် အဖိအတော့ ဆရာကြီးကို လုံးဝအသေမခံနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အဖခံပြီး ခုခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်’

ထန်ရွှင်က....

‘ဒီလောက်လဲ ပူမနေပါနဲ့လေ၊ ကဲ...ကဲ...အဲဒီဝတ်လဲ...’

ထန်ရွှင်၏ စကားမဆုံးမီ ဆန်ကွမ်းချို ပြန်လည်ထွက်ပြေးသွား၏။

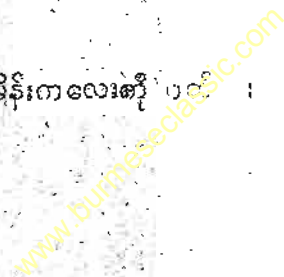
မြင်းသည်တော်လေးဦးဟု ဗုဒ္ဓဆရာသော ရန်သူလေးဦးသည် လုံရှည်များကို ကိုင်ဆောင်လာပြီး သိုင်းသမားရှစ်ဦးကို တိုက်ခိုက်လာသောကြောင့်တည်း။

ရှစ်ယောက်နှင့် လေးယောက်ဖြစ်သော်လည်း လေးယောက်အုပ်စုက အထက်စီးမှ တိုက်ခိုက်နေသည်။

တုထန်ဟိုက ရယ်ပြီး....

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်...ဒီဝတ်စုံကို ဒီမိန်းကလေးကို ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးလား’

‘ပြန်ပါတယ်’

၁၀၀ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

'ဒါဖြင့် ကျုပ်ပဲ ဝတ်ပေးလိုက်ပါတော့မယ်'

တုထန်ဟိုက ခက်ခဲစွာ ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ခဲ့တော့၏။

ဆန်ကွမ်းချို ဝင်ရောက်လာသဖြင့် မြင်းသည်တော်လေးဦး၏ လှံရှည် ထိုက်ကုတ်များ ပျက်ပြားသွားပြီး နောက်ဆုံးသေဆုံး သွားခဲ့ရလေ၏။

သူတို့ စောစောက တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် မီးပွင့်သေးသေးလေး များသည် ဝမ်းဖြည်းဖြည်း ကြီးလာ၏။ ရန်သူများ နီးလာသည် လက္ခဏာပေးတည်း။ ထို့ပြင်...

'ထန်ရွှင်ကို ဖမ်းခယ်'

'ထန်ရွှင်ကို အရှင်ဖမ်း'ဟု အော်ခေကြသည့် အသံများကို လည်း ကြားလာရ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တုထန်ဟိုအား တီးတီးပြော၏။

'အစ်ကိုကြီး...ဆရာကြီးကို ဧခွင့်ရောက်လိုက်ပါဗျာ'

'ညီလေး...ခင်းက ဘယ်သွားမလို့တုန်း'

'ကျွန်တော် ကွန်လုံဝမ်း အဖွဲ့ခေ တွေ မျက်စိလည်ကုန်ဆောင် သွားမွေ့မယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားနိုင် အောင်ပေါ့'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လဲကျနေသည့် မေကျင့်ထိုက်ကို ပေ့ချီ ဤ ခုန်ထွက်သွားတော့၏။

တုထန်ဟိုက အရေးတကြီး အော်ပြော၏။

'ညီလေး ငါ့တို့ ဒီမှာ စီစဉ်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါဒါ

ဆန်ကွမ်းချို၏ အော်သံက လွင့်ပြန်လာ၏။

'အစ်ကိုကြီး...ဆရာကြီးကိုသာ လွတ်အောင် ကယ်ထုတ် သွားပါ။ ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ အဖွဲ့သားတွေကို ကျွန်တော် ကောင် ကောင် ခုက္ခပေးလိုက်ပါ့မယ်'

ထန်ရွှင်က တည်ကြည်စွာဖြော၏။

'ဘဇာယ် ရဲရင့်တဲ့ သူငယ်ပါပဲဗျာ၊ သူ့ဟာ ကွန်လုံဝမ်းကို နိုင်တဲ့ လူပါပဲ'

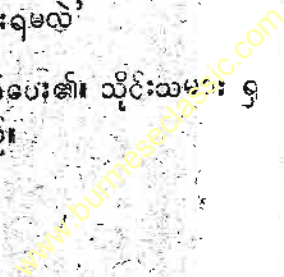
တုထန်ဟိုက...

'နောင်ကြီး ကျုပ်တို့ ဆုတ်ကြမယ်ဗျာ၊ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့ စိုက်လိုက်ကြရအောင်'

သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ဦးသည် ထန်ရွှင်ရှိရာသို့ ပြန်ပြေးလ ကြပြီး အမိန့်နာခံကြသည်။

'ဆရာကြီး၊ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ'

ထန်ရွှင်က တုထန်ဟိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ သိုင်းသမား ၅ ယေရောက် ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုကြသည်။

ခုအချိန်မှာတော့ ကျုပ်တို့အားလုံး သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်
ခိုက်ကြရတော့မှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကော တိုက်ချင်ခိုက်ချင်တဲ့စိတ်
ရှိကြရဲ့လား။

သိုင်းသမားရှစ်ဦးက တစ်ပြိုင်တည်း ပြောကြသည်။

'ကျုပ်တို့အသေခံပြီးတိုက်ပါမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ သေပျော်
နေပါပြီ။ တစ်သက်မှာ နှစ်ဆယ့်နှစ်ခွဲပြီးတဲ့နောက် ဘာဖြစ်လို့
ဆရာကြီးထန်ရွှင်ကို အသက်ပေးပြီး မကောကွယ်နိုင်ရမှာလဲ'

'ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ'

တုထန်ဟိုသည် သူ့ဘေး၌ ထဲကျနေသည့် ကွန်လုံခမ်အတူ
ကို တွေ့သွား၏။

'ဟာ... နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ သူက ဘယ်သူလို့ဗျ'

'သူက ကွန်လုံခမ်အတူလေ'

ထန်ရွှင်က မေကျင့်ထိုက်နှင့် ကွန်လုံခမ်အတူတို့ရောက်ရှိလာ
ပုံကို ရှင်းပြ၏။

တုထန်ဟိုက....

'ဟာ... ဒါဖြင့် သူက အန္တရာယ်ကောင်ပဲဗျာ၊ ဒီကောင်မြန်မြန်
သေရင် မြန်မြန်အေးတယ်။ ကျုပ်တို့ ရှေ့မဲနေတုန်းသူက သွေး
ကြောမုင့်ပြီး နောက်ကအော်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့အားလုံး သေ
နိုင်တယ်။'

သူသည် ကွန်လုံခမ်အတူကို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲအောင်
တိုက်အပြင်သို့ ကမ်းထုတ်သွားပြီး သုတ်သင် ပစ်လိုက်သည့်
တုထန်ဟိုသည် ပြတ်သားသော သိုင်းသမားဖြစ်သည်။

ထန်ရွှင်ကမူ တုထန်ဟို၏အပြုအမူကို တားမြစ်ခြင်းမပြုဘဲ
တုထန်ဟိုက သိုင်းသမားရှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး....

'ကျန်လူဂိုဏ်းရဲ့ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီးကွမ်းစန်စင်ဟာ ပျော်
ဆူးဆယ်ရှစ် တပ်ဖွဲ့ကို ခေအပြီး ကွန်လုံခမ် တပ်သား
နောက်ကျောက် ရောက်ကေ့ဝင်းရောက်နေလိမ့်မယ်။ ဒီရွှေ
ဘာတော့ သူ့ရဲ့ကောင်း ဆန်ကွမ်းချိုက ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်
အောင် လုပ်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျုပ်တို့
သုတ်အောင် ဖောက်ထွက်ကြမယ်။'

သိုင်းသမားကြီးရှစ်ယောက်က လက်သီးလက်မောင်းတန်း
အော်ဟစ်ကြ၏။

'စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်တို့ အသေခံပြီးတိုက်ကြမှာပဲ။ ကျုပ်တို့
အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့'

တုထန်ဟိုက ထန်ရွှင်အား ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

'ဟောဒီတိုက်ပဲဟာ ကျန်လူဂိုဏ်းရဲ့ တည်တံ့မှုနဲ့ ပျက်သုဉ်
ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့်တိုက်ပွဲပဲဖြစ်တယ်။ ဒါတင်မလာဘူး
ဆိုလောကကြီး ဖင်ကြယ်မှုအတွက်လဲ ဒီတိုက်ပွဲက အဆုံး
အဖြတ် ပေးလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကလဲ နောင်ကြီး

ထန်ရွှင်အတွက်ရော သိုင်းလောကကြီးအတွက်ပါ အသစ်စွန့်
နိဂ္ဂခံတိုက်ခိုက်ပါတော့မယ်

ရီဝဲ ထန်ရွှင်မှာ စိတ်ထိခိုက်သွား၏။

ကျွပ်ရဲ့ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စ မှန်သမျှကို ကျန်လှူရိုက်နဲ့ သို
လောကကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် အသုံးချပါမယ်လို့ အာမဝ
ပါတယ်ဗျာ
ဆရာ

ကောသန်ဟိုသည် ရင်ခွင်ထဲမှမျက်နှာဖုံးကို ဆွဲထုတ်ယူပြီး တ
င်လိုက်၏။

နောင်ကြီးထန်ရွှင်ခိုအချိန်တစ်ပြီး ကိုယ်ရောင်ပျောက်သ
ပါပြု၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရန်သူတွေ နီးလာလို့ပါ။
အချိန်မှာ လောလောဆယ် ဆုတ်ခွာလို့ မဖြစ်နိုင်သေးတော
အားခဲပြီးခခဲကြပါမယ်။နောင်ကြီးမတ်တတ်ရပ်နေရှင် ထန်ရွ
နှစ်ယောက်ဖြစ်နေဦးမယ်

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညှိ၏။

ကျွပ် လဲလျောင်းအနားယူဖို့ အကြံပေးနေတလားဗျာ
ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီသဘောပါပဲ

ထန်ရွှင်သည် သူ့အား စေတနာဖြင့် အကြံပေးသည်အချ
ကို မပြင်းပယ်ချေ။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ အကြား

အိပ်လိုက်သေးအခါ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျောက်တုံး
ကျောက်ဆောင်၏အကွယ်၌ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

တော်ရုံတန်ရုံ ဓားလှိုင်းလေးမြားတို့သည် သူ့ထံသို့ မရောက်
အောင်ပေး။

ထိုအချိန်မှာပင် ကုန်လုံဝမ်း၏ လူများသည် ကျောက်တုံး
အောက်ပါရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။ တုထန်ဟိုသည်
သူ့ထွက်သွားပြီး သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်အား ကိုလို
ရာရပ်၍ တာဝန်ယူရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

လူလုပ် ကျောက်တုံး ကျောက်မြား၊ သသာဝ ကျောက်
ဆောင်များကို အသုံးပြုလျက် ဝက်ပါအဖြစ် ဖန်တီးထားခြင်း
အရာ ကုန်လုံဝမ်း၏တပ်များသည် ကော်ပါထဲသို့ ရုတ်တရက်
ဝင်လာရုံကြာပေ။ သူတို့လူများ အတုံးအရုံး ကျဆုံးနေသဖြင့်
တို့ပါရှေ့၌သာ ရပ်နေကြသည်။

သူတို့လုပ်နိုင်သည့်အလုပ်တို့တော့ တေအင်းကျောင်းကြီးလုပ်
ခြင်း၊ လှိုရွည်ကြီးများ ပစ်သွင်းခြင်းနှင့် မီးတုတ်များကို ပစ်
သွင်းသည့်အလုပ်ပေတည်း။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ၏
အကွယ်၊ လက်ထဲမှစားများ၏ အကွယ်အကွယ်ကြောင့်
ရွည်ကြီးများသည် တုထန်ဟိုတို့လူစုအား ခုကုမပေးနိုင်ချေ

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကုမ်းချီအား လှမ်းကြည့် သော်လည်း
ခြင်မတွေ့ရတော့ပေ။ သူ့တင် ဆန်ကုမ်းချီအတွက် စိတ်ပူနေ

ဆက် ခန့်သူများကို လောလောဆယ်ခန့်ရမည့် အပူက ပိုကြ
နေသဖြင့် မကြာမီ ဆန်ကွမ်းချိုကိုလည်း မေ့သွားလေတော့
ထန်ရွှင်သည် ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ရွှေ့သို့ထ
လာ၏။

ကုန်လုံဝမ်း၏ စာညှိများသည် ကျောက်တုံးများဖြင့် ခပ်
ကျင်း စီရင်ထားသည့် ရှစ်ကွက်ဗျူဟာ ဝက်ပါအတွင်းသို့ထ
ဖောက် ဝင်ရောက်စ ပြုလာကြ၏။ သူတို့၏ မျက်လုံးများသည်
ထန်ရွှင်၏ မျက်နှာဖုံးကို တပ်ဆင်ထားသော တုထန်ဟိုထိုသ
တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်ရှုနေကြ၏။

ကုန်လုံဝမ်းက ထန်ရွှင်အားမဖမ်းနိုင်လျှင် မညီသို့စီရင်မည်
ဟူသော ဧဝါသကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဖမ်းနိုင်မိက မည်
သည့်အဆင့်သို့ တိုးပေးမည်ဟူသော လော့တကြောင့် လည်း
ကောင်း၊ တစ်သွေး၊ တစ်သံ၊ တစ်မိန့် အခဏာကြောင့် လည်း
ကောင်း သူတို့သည် ရွှေ့သို့တိုးဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာဗျူဟာလဲ၊ ဘယ်သူ ဗျူဟာကိုမှ ဝရမစိုတ်ဘူးက
အဲဒီဗျူဟာကို ငါဖျက်ဆီးပြီမယ်

မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံ တစ်သံသည်
ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံရှင်သည် ဝေ
ရောင်တောက်ပနေသည့်ကောင်ငွေကြီးကို ဝေ့ယမ်း၍ရွှေ့ဆုံး
မှ ဝင်လာနေသည်။

တုထန်ဟိုက သိုင်းသမားရှစ်ယောက်ကို အော်ဟစ် သင်္က
န်း၏။

မိတ်ဆွေတို့ သတိထားကြ

အဲဒီလူဟာ အောင်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အစိုးကြီး က
ချီခွဲ လက်ထောက်ဖြစ်တဲ့ ကျင့်ရွယ်ခေါင်ပဲ၊ သူ့အင်အား
ပိုကြီးမားတယ်

ကျင့်ရွယ်ခေါင်သည် လူ၏တောင်ဝေးဖြင့် ဟိုရိုက်သည်နှင့်
တော်တော်၏။ သိုင်းသမားကြီး နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ ခုခံကြရ
မည်။ သို့သော် တောင်စွန်းခက် မခံနိုင်သဖြင့် ဘေးသို့ ရှောင်
မတ်ပေးရပြန်သည်။

သူသည် ကျောက်ဆောင်နှင့် ကျောက်တုံးကြီးများကိုကြည့်
ပြီး ဧဝါသထက်လာ၏။ အချို့သော လူလုပ်ကျောက်ပုံများကို
ဝေ့ရောင်တောင်ဝေးကြီးဖြင့် ဝှန်းခနဲရိုက်ချသည်။ ကျောက်ခဲ
များလွင့်စဉ်ကုန်၏။

ထိုလူကြီး၏စွမ်းရည်ကိုတွေ့ရသောအခါ အလွန်တရာ တည်
ငြိမ်အေးဆေးသောတုထန်ဟိုပင် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ ကျင့်
ရွယ်ခေါင်သည် ရှစ်ကွက်ဗျူဟာဝက်ပါကို စတင် ဖျက်ဆီးနေ
သေးပြီ။

တုထန်ဟိုသည် ရွှေ့သို့ခန့်တက်ပြီးကာကွယ်ရန် စိတ်ကူ နေ
၏။

ထိုစဉ် ထန်ရွှင်၏တီထိုးပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။

‘နောင်ကြီးတုထန်ဟို၊ ဒီလူကိုခရှု ထွက်မတိုက်ခွဲ၊ ကျောရ
ထိုးဖျားပေးတဲ့ ထပြည်းပြည်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဝင်ပါ
အထဲရောက်အောင် လွတ်ပေးလိုက်၊ သူ့နောက်က လူတွေ
သာ မသိမသာ တားထားခိုင်းလိုက်ပါ’

ထုထန်ဟိုက စိုးရိမ်စွာ ပြန်ပြော၏။

‘ဒီ ကျင်ရွယ်ပေါင်ဆိုတဲ့လူက သိပ် အင်အားကြီးမားအထ
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလဲ လူ့ဘီလူးကြီးလိုပဲ၊ ပြစ်ဖါးမလား’

ထန်ရွှင်က...

‘လွတ်သာလွတ်ပေးလိုက်ပါ၊ မိတ်ဆွေကြီး အမိန့်ပေးလိုက်
မှ သိုင်းသမားရုတ်ယောက်က ဒီလူ့ကို ရှောင်ပေးမှာ’

ထုထန်ဟိုက လှမ်းအော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘မိတ်ဆွေတို့၊ အရှေ့က လူ့ဘီလူးကြီးကိုမခုခံကြနဲ့၊ သူ့က
ကျွန်ုပ်ရင်ဆိုင်မယ်၊ သူ့နောက်ကလူတွေကိုသာ ခုခံကြပါ’

ထုထန်ဟို၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် သိုင်းသမားကြီး ရှစ်
ယောက်တို့သည် လူ့ဘီလူးကြီး ကျင်ရွယ်ပေါင်ကို လွတ်ပေး
လိုက်ကြသည်။

ကျင်ရွယ်ပေါင်နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသူများကိုမူ အပြင်း
ထန်တားဆီးကြ၏။ ထို့ကြောင့် ခုတ်ထံ၊ ထုတ်ထံ၊ အော်ထံ၊
ခေါက်သံများ ဆူညံသွားတော့သည်။ သိုင်းသမားကြီး ရှစ်
ယောက်တို့သည် သူတို့၏ အသက်ကို ပခာနမထားဘဲ ခုခံကြ
ဖြင့် ကျန်လုံးဝမရှိတော့ပေ။ ထင်သလိုမဝင်နိုင်ဘဲ မှီနေ
ကြလေ၏။

အခန်း (၁၁၀)

တစ်ကျော့ပြန် ပီးပိုင်လယ်

ကုန်လုံဝမ်း၏ တက်တော်သားများသည် ထန်ရွှင်စီစဉ်ထားသည့် ရှစ်ကွက်ဗျူဟာ ဝေပီထဲ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ ခြေထောက်များကို ယခင်ကလို သွက်သွတ်လက်လက်မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။

ထန်ရွှင်သည် ကျောက်တုံးများ၊ ကျောက်ခဲများကို ရှစ်ကွက်ဗျူဟာ စီစဉ်ဆည်းနည်းအတိုင်း စီစဉ်ထားသဖြင့် ရန်သူများအနေဖြင့် လှုပ်ရှားရန်ခက်ခဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် နေသုအင်အား များသော်လည်း သိုင်းသမားကြီးရှစ်ယောက်အဖို့ ခုသာခံသာ ပြစ်နေရသည်။

သို့သော် ကျင့်ရွယ်ပေါင်ကမူ တစ်လွမ်းပြီးတစ်လွမ်း ရေ
တိုးဝင်လာနိုင်၏။ သူသည် အင်အားကြီးမားရုံသာမက သို
ပညာလည်း ထက်မြက်သည်။ အချို့သော ဝက်ပါးကျောက်
များကို သူ၏ ဝှေးရောင်အောင်ဝှေးကြီးဖြင့်ပင် ရိုက်၍ဖျက်ဆီး
ပစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ၏အကား
အကွယ်အောက်၌ အိပ်စက်နေသည့် ထန်ရွှင်လည်း လရပ်လာ
တော့သည်။

သူသည် ရုပ်ခွင်ထဲမှ အထုပ်ကားပေးတစ်ထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်
ပြီး ကျင့်ရွယ်ပေါင်၏ခွေ့သို့ လွှမ်းပစ်လိုက်၏။

‘ဝုန်း’

ကျယ်လာသော မြည့်တည်းသံနှင့်အတူ မီးခိုးများပျံ့အုပ်
သွား၏။ ကျင့်ရွယ်ပေါင်သည် မီးခိုးထဲ၌ ပျောက်နေသည်။

ထန်ရွှင်သည် သူ၏ ခေါက်ယပ်ဘောင်းကို ထိုးဖြန့်လိုက်ပြီး
ခလုတ်ကလေးတစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ အဖြူခွေ့တန်း တစ်ထန်း
သည် မီးခိုးများကြားသို့ ထရှူးရှူးမြည်လျက် တိုးဝင်သွား
ပြန်သည်။

မကြာမီ မီးခိုးများ ပြယ်သွားကာ အလွန်တရာ အင်အား
ကြီးမားသော လူ့ဘီလူးကြီး ကျင့်ရွယ်ပေါင်သည် အောင်ဝှေး
တခြား လူတခြား ထိုကျောက်ရွှံ၏။

ကျင့်ရွယ်ပေါင်၏ ထိပ်ဆီးစာပည့်များတွင် တစ်ယောက် အပါ
အဝင်ဖြစ်သော လူ့ဘီလူးကြီး ကျင့်ရွယ်ပေါင်သည် စာပေ
သမား ထန်ရွှင်၏လက်ချက်ဖြင့် လဲကျနေခဲ့ရရှာသေးပြီ။

တတန်ဟိုသည် ရှေးသို့ခွန်ထွက်လာပြီး အသေကချာဝမ်းအေး
၏ ကျင့်ရွယ်ပေါင်တစ်ယောက် ပရိယာယ်ဆင်နေခြင်း မဟုတ်
ပါ။ သတိလစ်မေ့နေခဲ့လေပြီ။

‘ဟင်း... သိုင်းပညာဟာ ဘာစွမ်းသလဲ’

‘ကျင့်ရွယ်ပေါင်ဟာ သိုင်းပညာမှာ အတော်ကလေး ထက်
မြတ်တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆည်းပူးခဲ့တယ်။ ဉာဏ်စွမ်း
ကြယ်ဝသွန်း တွေတဲအဲဒါ ကျတေဝ ဟု သိုင်းပညာ ထုတ်သိုးစွဲ
ချက် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ အပမ်းခံရတာပါပဲလား။’

တတန်ဟိုသည် ကျင့်ရွယ်ပေါင်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ
ပြောနေမိသည်။

သူသည် ရန်သူများ အထပ်ထပ် ပိုင်းထားသည့်တိုင် မတုန်
လှုပ် မကြောက်မရွံ့သည့်ငြိမ်စွာ နေနိုင်ခဲ့သည် ပညာရှိထန်ရွှင်
၏ အမူအရာများကို ပြန်လည် မြင်သောင်လာသည်။ ထန်ရွှင်
ထုတ်တစ်ပြင် ထုတ်တုံးနိုင်သည့် လျှို့ဝှက်လက်နက်များ ရှိငေး
သည်ကို တုဆန်ဟို တဖြည်းဖြည်းနားလည်သဘောပေါက်လာ၏။

ကျောက်တုံးများအတွင်း၌ ထူးခြားသည့် အဖြစ်အပျက်
ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ပြင်ပရှိ တွန်ထုံဝမ်း၏ တပည့်များသည်

ရုတ်တရက် နေခက်ဆုတ်သွားကြ၏။ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း မတုတ်ဘဲ မအူမလည်သေဆုံးရမည့်အဖြစ်ကိုမူ သူတို့ မလိုလားကြပါ။

ထိုအချိန်မှပင် မြင်းတစ်စီးရုန်းစိုင်းစီးချလာပြီး ကုန်လုံဝမ်း၏လူများ နောက်မှ ဘွားခနဲ ခေါ်လာ၏။ ထိုမြင်းစီးသမားက အလန်တကြား ခုခံကြသော်လည်း ထိုလူ၏သိုင်းပညာ စွမ်းပကား ကြီးမားခြင်းကြောင့် လေးယောက်တိတိ လဲကျ ဆုံးသွားရ၏။

‘ညီလေး ဆန်ကွမ်းချီ’

တုထန်ဟိုက လှမ်းဆော်လိုက်၏။ ဆန်ကွမ်းချီသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ပျံဆင်းပြီး ကျောက်တုံးကျွတ်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးရဲရဲသံရဲရဲဖြင့် ကြည့်မကေခင်းတော့ပေ။ ရန်သူ၏သွေးများ ဖြစ်ပုံရသည်။

‘အစ်ကိုကြီး...ဆရာကြီးရှဲ့ အခြေအနေကောင်းခဲ့သား’

ထိုစဉ် ဆန်ကွမ်းချီ၏နောက်မှ လှံများ တဝှ်းဝှ်း တရွှ်းရွှ်း ပျံသန်းလာ၏။ ထူသည် လျှပ်တစ်ပြက်လှည့်ကာ ဓားရှည်ဖြင့် ရိုက်ထုတ်ပစ်သည်။

‘ညီလေး...အထဲကိုဝင်လာခဲ့၊ အထဲကျမှ အေးအေးဆေးဆေးပြောပါ’

တုထန်ဟိုက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဆန်ကွမ်းသည် ကျောက်ဆောင်များအကြားသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက...

‘အစ်ကိုကြီး...ကျွန်တော်ညံ့လို့ မေကျင့်ထိုက် မြင်းပေါ်ဝင် ဝှုတ်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ’

‘ဟင်’

‘ကျွန်တော် သူ့ကိုပေ့ချီသွားတာက ဓားစာခံလုပ်ဖို့ပဲ တောစစ်မှာ ပိုင်ရှင်မဲ့မြင်းတစ်စီးကိုတွေ့တာနဲ့ သူ့ကိုပါ ငင်ငြိမ်ရန်သူအဖွဲ့ထဲ ပြန်ဟိုဝင်စိုက်တယ်။ ပဇ္ဇာအိုကို တုတ်နဲ့ထိုးသတ် အပြစ်မျိုးဆိုတော့ မေကျင့်ထိုက် ကျသွားမှန်းသိပေမယ့် ပြကောက်လို့ မရတော့ဘူး’

‘ကုန်လုံဝမ်းကတော့ သူ့လူပြန်ရသွားတဲ့အတွက် ကျေနပ်မှာပဲ၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါတို့က နောက်တစ်ယောက်တို့ ဖမ်းထားပြန်ပြီ’

တုထန်ဟိုက လဲကျနေသော ကျင်ရွယ်ခေါင်ကို ထုတ်ဆုံးပြလေ၏။

သူတို့ ပြောဆိုဆွေးနွေးနေသည့်အချိန်တွင် ခြေကုပ်စခန်း ပြင်ပမှ တိုးခေါက်အချက်ပေးသံများကို ကြားလိုက်ရသော ဆန်ကွမ်းသည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထသာ၏။ သူတို့ သုံးယောက်သည် ခြေကုပ်စခန်းပြင်ပသို့ လှမ်းကြည့်ကြလေ၏။

၁၂၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံဖားဖားကြီး ဝတ်ဆင်ထားသူ တယောက်သည် ထခြေအရံများဖြင့် ခြေကုပ်စခန်းဆီသို့ လာရောက်ကြောင်း မီးတုတ်အလင်းရောင်အောက်၌ တွေ့ရှိကြရသည်။

‘ဒါ ကွန်လုံဝမ်းပဲ’

ထန်ရွှင်က ကံကြိတ်၍ ပြောလေ၏။

ထန်ရွှင်က ဆက်ပြော၏။

‘နောင်ကြီးတုထန်ဟို၊ သိုင်းသမားရှစ်ယောက်ကို ယတိပေမိလိုက်ပါ၊ ကျောက်တုံးကျွတ်ယာယဲအခင်ရင် မတိုက်ပါနဲ့လို့’

တုထန်ဟိုက သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်အား ထန်ရွှင်ပြောသည့်အတိုင်း သတိပေးလိုက်လေ၏။

‘စိတ်ချပါ ကျုပ်တို့ အရမ်းမတိုက်ပါဘူး’

သိုင်းသမားရှစ်ယောက်က ပြန်လည် အော်ဟစ် အပြောပြောကြ၏။

တုထန်ဟိုက ဆန်ကွမ်းချီအား လှမ်းပြောသည်။

‘ညီလေး...ထဲကျနေတဲ့ ကျင်ရွယ်ပေါင်တာ ယတိပေမိရုံတင်မေ့နေတာ၊ သူ့က အင်အားကြီးတော့ ကြောက်စရာ ကောင်းစာယ်၊ သူ့သွေးကြောတွေ ပိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ’

ဆန်ကွမ်းချီသည် ကျင်ရွယ်ပေါင်၏ သွေးကြောများကို ပိတ်လိုက်၏။

မကြာမီ ကွန်လုံဝမ်းသည် လူ့လူဝေးကြီးနှင့် ကျောက်တုံးအင်ကွက်တူဟာရွေ့သို့ ခရောက်ရှုံ့လာလေ၏။

ကွန်လုံဝမ်းက မိုးခြိမ်းသံမျိုးဖြင့် အော်ဟစ်မေးလေ၏။
‘ထန်ရွှင်ရှိသလား’

တုထန်ဟိုက သူ့မျက်နှာတူကို စမ်းသပ်ပြီး...

‘နောင်ကြီး...နောင်ကြီးကယ်စား ကျုပ်ပဲ ထွက်တွေ့မယ်၊ ခင်ဗျားမျက်နှာက မျက်နှာတူကြီးကို ခေတ္တနာချွတ်ထားလို့ကလေးဗျ၊ ကျုပ်တို့အကြံအမန်တွေကို ကွန်လုံဝမ်းရိပ်မိသွားဦးမယ်’

တုထန်ဟိုသည် မျက်နှာတူကိုချွတ်၍ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

သူသည် ဆန်ကွမ်းချီကို လှမ်း၍ သတိပေး၏။

‘ညီလေး’

‘ကျွန်တော်သိပါတယ် အစ်ကိုကြီး’

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထန်ရွှင်၏ဘေးမှ ကပ်၍လိုက်သည်။

ကွန်လုံဝမ်းနှင့် ထန်ရွှင်တို့သည် ကိုယ်တစ်ရာခန့် အကွာအဝေး၌ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

ထန်ရွှင်က....

‘ဂိုဏ်းချွင်ကြီးကွန်လုံဝမ်း၊ ဘာများပြောစရာရှိနေပါလိမ့်’

ကုန်လုံဝမ်း၏ အသံက အေးစက်လှ၏။
 'မင်းတယ်နေရာရောက်နေတယ်ဆိုတာ သတိထားမိရဲ့လား
 'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အထပ်ထပ်အလီလီ ဝိုင်းခန်း
 ပီတိဆိုခြင်း ခံရတဲ့နေရာမှာ ရောက်နေပါတယ်'
 'မင်းဟာ အဖြစ်မှန်ကို သိသားပဲ'
 'ကျုပ်က သိအောင်ကြိုးစားပါတယ်'
 'တစ်ချိန်က ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကို၊ ဆရာတူအပည့် ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့
 အတွက် မင်းအသက်ရှင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်'
 'ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်'
 'ဟား ဟား ဟား ကြက်တစ်ကောင်ကိုတောင်မသတ်နိုင်တယ်
 မင်းကငါ့ကိုသတ်မယ်ဆိုရင်ခဲတော့ရယ်ရောသီပဲကောင်းနေတယ်
 မင်းတို့ ကျန်လှူဂိုဏ်းမှာရှိတဲ့ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားအားလုံးက
 ခေါ်လာပြီး သတ်ရင်တောင် ငါ့ကို မသတ်နိုင်ဘူး'
 ထန်ရွှင်က တည်ကြည်စွာ ပြော၏။
 'အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေတဲ့အတွက် ခင်ဗျားက
 ကျုပ်သတ်နိုင်မှာပဲ'
 'ဟား...ဟား...ဟား၊ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောပါ။ မင်းက
 အာဝိုင်းခံနေရတဲ့ လူပါ။ နဂါးလို မြေလျှိုးနိုင်ရင် လွတ်မယ်
 ငုတ်လို့အတောင်ပံပါလာရင်လွတ်မယ်၊ မဟုတ်ရင်တော့ မလွယ်ဘူး'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
 ဘေးတာပဲ၊ ကျုပ်က မပိုင်ရင် မပြောဘူး'
 ထန်ရွှင်၏ တိကျသောစကားကြောင့် ကုန်လုံဝမ်းမှာ ရင်ထဲ၌
 ခုတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။
 'ဘာလဲ၊ မင်းက ကျောက်တုံးတွေကျောက်ပုံတွေ ခင်းကျင်း
 ဘေးတာနဲ့ပဲ ငါ့ကို သတ်နိုင်ပြီလို့ ထင်နေသလား'
 'မယုံရင် ခင်ဗျား ဓမ်းကြည့်နိုင်တယ်'
 ကုန်လုံဝမ်းသည်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်မျှသန်းလှသည့် အလား
 နိုင်လော့လေ၏။
 'ရွှမ်း...'
 ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း လျင်မြန်သည်။ ခေးက လျှပ်တစ်ပြတ်
 ခင်ပိုင်းလာသည်။ ကုန်လုံဝမ်း နောက်ဆက်သွားရလေ၏။ ငှက်
 သည် ကျောက်တုံးငှက်ပါထဲ၌ မနေဝံ့ချေ။ ထန်ရွှင်၌ မည်သည့်
 ကြံ့ရှိနေမှန်း သူ မသိသဖြင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်ရှိနေသည်။
 'ခင်ဗျား သတ္တိရှိတယ်ဆိုရင် ကျောက်တုံးကျွဲဟာထဲ ဝင်မိ
 မိန်းပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ တာမှခဏ်စပ်မှု မရှိတော့ဘူး။
 ကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတ်ဖို့ ဝိုင်းဖြတ်ထားပြီးပြီ'
 ကုန်လုံဝမ်းက ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။
 'တခြားသူတွေက မင်းရဲ့လက်နက်ပုန်းကို ကြောက်ရွံ့ပေမယ့်
 ကတော့ မကြောက်ဘူး'

'မကြောက်ရင် ဝင်ခဲ့ပါ'

ကုန်လုံဝမ်း ပြန်ဝင်လာပြန်သည်။ သို့သော် သူသည် သတ်ကြီးစွာထားရင်း အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။

'ကုန်လုံဝမ်း၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် မေးစရာရှိတယ်'

'ဘာလဲ'

'ခင်ဗျားဟာ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကို သတ်ခဲ့တယ်။ ဆရာ့သမီးကိုလဲ လိမ်ညှာဖြားပေးတင် ပယောအဖြစ်ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး အဆိပ်အပ်နဲ့ သတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား'

ကုန်လုံဝမ်း ရင်ထိတ်သွား၏။

'မင်းဟာ အရာရာကို သိတတ်တာပဲ'

'ခင်ဗျား ဝန်ခံပြီပေါ့'

'မင်းဘာသာ ဆုံးဖြတ်လေ'

'အင်း...ကျုပ်နားလည်ပြီ'

'နားလည်ရင် ပြီးတာပဲ။ မင်းကို ငါတစ်ခုမေးမယ်'

'ဘာလဲ'

'မင်းမျက်နှာကို ကြည့်တာနဲ့ မင်းဟာ သေနိုင်လောက်တဲ့ ရောဂါတစ်ခုခု ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ်။ မင်းဘယ်လောက်အထိ အသက်ရှင်နေနိုင်မလဲ'

ထန်ရှင်က သတ်ပြင်းတစ်ချက် ရှိတိုလိုက်၏။

'အင်း...အများဆုံး တစ်နှစ်အထိ အသက်ရှည်မယ်။ အနည်းခြောက်လပဲ'

'ကုသဖို့ ဆေးမရှိဘူးမဟုတ်လား'

'မရှိဘူး'

'မင်းဟာ အမြဲတမ်း အမှန်ကိုပဲ ပြောတတ်တယ်။ အဲဒီအတွက် ငါဟာ အမြဲတမ်း တပန်းသာခွဲတယ်'

'ခင်ဗျား ဘာစိတ်ကူးသလဲ'

'ငါ မင်းသေတဲ့အထိ စောင့်မယ်။ တစ်နှစ်ဆိုတာ ဘာမှ ကြာဘူး'

'မပူပါနဲ့။ အဲဒီ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို စောင့်မှာပါ'

'ဟား...ဟား...ဟား။ မင်း ကျန်လှိုက်စားလဲ ရေးကိစ္စနာသတ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဘယ်တုန်းကများ ငါ့ကို သတ်နိုင်မလဲ'

'အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားက သတ်ဖို့ စိတ်ကူး မရှိခဲ့သေးလို့ပဲ။ စိတ်ကူးရှိလာပြီးထဲ့နေရက်မှာတော့ ခင်ဗျား သေကိုသေရမယ်'

'ဟား...ဟား...ဟား။ ငါက သိုင်းလောကပြိုင်ဘက်ဟင်းပဲ။ မင်းက သိုင်းမညာ မေတ်ဘဲနဲ့ ငါ့ကို ဘယ်လိုသတ်နိုင်မှာလဲ'

ဆန်ရွှင်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှင်းပြ၏။

‘လူ့အသက်ကို သေခေါ်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းက ထေခင်ဆေး
မကရိတယ်။ သိုင်းပညာ တစ်မျိုးတည်းနဲ့ သတ်မှ ရတ
ခင်ဗျား ထင်နေသလား’

‘အေး...မင်းက ငါ့ကို သတ်နိုင်မှာကနောက်၊ ငါက မ
သတ်နိုင်မှာက အရပ်၊ မင်း ငါ့စကား နားထောင်ရင်
အသတ်ကို ချမ်းသာခွင့်ပေးမယ်’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍မေး၏။

‘ဘာများလဲဗျာ’

‘ငါဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ကေရာဇ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား
တယ်။ ငါ့ကို ကူညီပါ။ မင်းတာ ငါ့အပ တန်ခိုးအကြီးဆုံး
ဖြစ်စေရမယ်’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအကြညာဏ် ခင်ဗျားခေါင်းထဲက
သွားအောင် ကျုပ်က ခင်ဗျားခေါင်းကို ဖြတ်ပေးမယ်’

ကွန်လုံဝမ် တော့က်ခေါက်သည်။

‘သယ်... အခွင့်အရေးပေးလို့ မင်းက စော်ကားတာမ
ဆန်ကွမ်းချီသည် ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး ကွန်လုံဝမ်အ

လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်၏။

‘ဝုန်း....’

ကွန်လုံဝမ်သည် ထိုလက်ဝါးကို မခုခံပေး ကျွမ်းပစ်၍
ရွာန်ထွက်သွား၏။ ရှစ်ကွက်ပျံတာဝက်ပါ၏ အပြင်ဘက်သို့
ထွက်ရှိသွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက လိုက်ရန်ဟန်ပြင်သည်။

‘ဆန်ကွမ်းချီ မလိုတဲနဲ့’

ထန်ရွှင်၏ တားမြစ်သံကြောင့် ဆန်ကွမ်းချီမှာ တန်ခိုး
မလွှားသည်။

‘ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် လူ့ကို သတ်ချင်တယ်’

‘သူ့သိုင်းပညာက သိပ်အဆင့်မြင့်တယ်။ မောင်ရင် သိပ်ပြီး
သွေးမစောပါနဲ့’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို မကြောက်ပါဘူး’

‘အေး...မင်းက မကြောက်တော့ သူက မင်းကို ကြောက်
နေတာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ဆရာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ တားနေတာလဲဗျာ’

‘ကွန်လုံဝမ်ကို မင်းထင်သလို လွယ်လွယ်နဲ့သတ်နိုင်မှာမဟုတ်
ဘူးပေါ့’

‘သူတ....’

ထန်ရွှင်က ရှင်းပြ၏။

‘သုက အင်တေန် အကြံကြီးတယ်၊ စောစောက ပြော
တယ်မဟုတ်လား၊ သူ အစနဲ့နဲ့ သိုင်းလောကရဲ့ ဧကရာဇ် ပြု
သတဲ့၊ အဲဒီစကားက တစ်ဝက်ပဲမရှိဘူး၊ တကယ်တော့
သိုင်းလောကရဲ့ ဧကရာဇ်ဖြစ်ပြီးရင် ဘုရင့်အာဏာကိုပါ
ကြံနေတဲ့လူပဲ ဖြစ်တယ်။’

‘ဆရာကြီး၊ ဘယ်လိုလုပ် သိနေလေ’

‘သူ့တပည့်တွေကို ကြည့်တာနဲ့ သိနိုင်တာပဲ၊ သူ
အောက်က တပည့်တွေကို ဖွဲ့စည်းပေးထားတဲ့ ဖုံစံက ဘုရား
ဖုံစံမျိုးပဲ၊ ဘယ်ဆိုပဲ၊ ဂိုဏ်းမှ သူ့လောက် အင်အားကြီး
မားမားမဲ့မဲ့နည်းဖူးဘူး၊ သူ့သား သိုင်းလောကရဲ့မကိုဦးစေ
ဖြစ်ရင် တိုင်းသူပြည်သားတွေ လူဖြစ်ချီးကြွလိမ့်မယ်၊
ဘုရင်ဖြစ်ချင်တဲ့ရောဂါကို ဝါထိုက် ကူးပေးလေမိမ့်မယ်’

တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုရွက် ခြိမ်၍ နားထောင်
လေ၏။

ထန်ရွှင်က ဆက်ပြော၏။

‘သူဟာ သူ့စိတ်ရှင်းကို မပြင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို
မယ်၊ သိုင်းလောကကြီးဟန်နုလုံး အေးချမ်းစေချင်တဲ့
အရာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ကြောခင် သေရတော့
ဆန်ကွမ်းချိုက...’

‘ဆရာကြီးရဲ့ရောဂါကို ကုနိုင်တဲ့ဆေး မရှိဘူးလား’

‘မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဝါဟာ ဝန်ကို မင်းဆီ လက်ခံပေး
တယ်၊ မင်း လက်ခံပါ’

‘ကျွန်တော်က ဆရာကြီးလို အသိဉာဏ်ပညာ ကြီးတဲ့လူ
တွေလို ကုန်လုံဝမ်းကို ယှဉ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး’

‘မင်းရဲ့သိုင်းပညာက ကုန်လုံဝမ်းကို မီနေပါပြီ၊ အတွင်းအား
အာဇာနည်နည်းနည်းကျန်နေတာပါ၊ ဝါဆီကနည်းပရိယာယ်
တွေကို ဆင်ယူလိုက်ရင် ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ တန်းတူ ဖြစ်သွားမှာပါ’

ဆန်ကွမ်းချို အံ့ဩသွား၏။

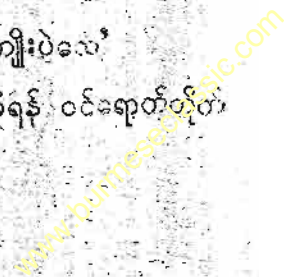
‘ခင်ဗျာ...’

‘မင်း အံ့ဩသွားသလား၊ မင်းနဲ့ ဝါ သစ္စာ ပြုကြာရမယ်၊
သစ္စာပြုညီအစ်ကို ပြစ်သွားရင် မင်းအတွက် လိုအပ်တဲ့
ဥစ္စာတွေကို ဝါသင်ပေးနိုင်ပါတယ်’

ဆန်ကွမ်းချို အကန်ကြာ ခဉ်းစားနေ၏။

ထန်ရွှင်က ဖျော်ငမ်းဖျ၏။

‘ဒါက သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ အကျိုးပဲလေ’
တုထန်ဟိုကလည်း ဆန်ကွမ်းချို လက်ခံရန် ဝင်ရောက်တိုက်
ခန်းပေးလေ၏။

ညီလေး...ဟူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုတောင် ကူညီဖို့ တပေးခဲ့သေးတာပဲ။ သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ အကျိုးဆောင်ဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ကတိမပေးနိုင်ရမှာလို့

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက် ချလို့လေ၏။

‘ဟင်း...ကျွန်တော် လက်ခံပါပြီ’

ထန်ရွှင်က ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီကလေးလော သစ္စာပြုကြရအောင်’

ထန်ရွှင်က ဦးဆောင်၍ ဆရာ့ဆီသို့ ဆန်ကွမ်းချိုလှူလှိုက်ဆိုရသည်။ သူတို့သည် မြေပြင်နှင့် ကောင်းကင်ကို သက်ထား၍ သစ္စာပြုလေ၏။ ထန်ရွှင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဆန်ကွမ်းချိုအား ညီကလေး ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်တော့သည်။

ထိုစဉ် ကျောက်တုံးမျှား၏ အပြင်ဘက်မှ ကွန်လုံဝမ်းအော်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

‘မြတ်ရိုင်းလွင်ပြင်မှာတုန်းက မင်းဟာ ငါ့အကြံကို ဖျက်ခံတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါက မင်း၏ မီးရှို့သတ်တော့မယ်လေ’

ထန်ရွှင်၊ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကွန်လုံဝမ်း၏ တပည့်များသည် မြတ်ခြောက်ထုံးမှာ သစ်ကိုင်ခြောက်များကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆယ်လာနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

တုထန်ဟိုက ထန်ရွှင်အား လှမ်းမေး၏။

‘နောင်ကြီး...သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်နိုင်သလဲ’

‘မြတ်ထုံးတော့ ပစ်ထည့်ပြီ။ မီးရှို့မှာပေါ့’

ဆန်ကွမ်းချိုက ထန်ရွှင်ထံမှ အခွင့်တောင်းသည်။

‘နောင်ကြီး၊ ကျွန်တော် ကွန်လုံဝမ်းနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ပြိုင်ချင်တယ်’

ထန်ရွှင်က စဉ်းစားပြီး....

‘ပြိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ငါခေါ်လိုက်ရင်တော့ ကျောက်တုံးဟာထဲ ပြန်ဝင်လာရမယ်။ ငါ့စကားကို နှားထောင်မယ်ဆိုရင်တော့ ပြိုင်ပါ’

‘စိတ်ချပါ။ နောင်ကြီးရဲ့ ခေါ်သံကြားတာနဲ့ ကျောက်တုံးဟာထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ပါမယ်’

‘ဒါဖြင့် သွားပြိုင်ပါ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံဝမ်း’

ဆန်ကွမ်းချို၏အော်သံက လွင့်ပျံတက်လေသည်။

‘ဘာလဲ’

ကွန်လုံဝမ်းက စူးစမ်းသလို မေးလေ၏။

ခင်ဗျားနဲ့ သိုင်းကွက်သုံးရာလောက် ယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ်

ကွန်လုံဝမ်မှာ သူ့နားကို သူမယံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။ သူ့အဖို့ ဤသို့သော စိန်ခေါင်မီးကို မတွေ့ကြုံခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။

တောစမြာဇာယ်

ခင်ဗျားနဲ့ သိုင်းကွက် သုံးရာလောက် ယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ်လို့ ပြောနေတာပါ။

ကွန်လုံဝမ်သည် ဆန်ကွမ်းချိုကို အသေအချာ ကြည့်ပြီး စားစားလေ၏။

ဝါတီယုဉ်နိုင်တာ ဒီကောင်လေးပဲရှိတယ်။ အခုနေ့ သူ့ကို သတ်ဆေးရင် ကပ်မီးငြိမ်းကာပဲ၊ ခုနေ့သတ်ထားမှ ဖြစ်မယ်။

သူသည် ထိုသို့ တွေးမိလိုက်သည်နှင့် ခုန်ထွက်လာ၏။ ထိုနေ့က စတင်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်သောအခါ လက်ဝါးသိုင်းကွက်များ၌ ကွန်လုံဝမ်က သာနေသည်။

သိုင်းကွက်ပေါင်း တစ်ရာမျှ ရှိလာသောအခါ ထန်ရွှင်၏ အော်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ညီလေးကတိအတိုင်း ပြန်ဝင်ခဲ့ပေတော့

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူပေးစားသည် ကတိအတိုင်း နေ့ကတိ သွားရတော့သည်။ သို့သော် ကွန်လုံဝမ်က အဆုတ်မဝဘဲ ဆိုက်တိုက်သည်။ ကျောက်ထုံးပျူဟာထံ ဝင်ပြီး တိုက်ရသဖြင့် ကွန်လုံဝမ်မှာ အစွမ်းထက်သလောက် မတိုက်နိုင်ဘဲ ပြန်နေသည်။

ထိုအခါ ဆန်ကွမ်းချိုက အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်တော့ရာ ကွန်လုံဝမ်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့မှာ လက်ရည်တူသကဲ့သို့ ထင်မထင်လေ၏။

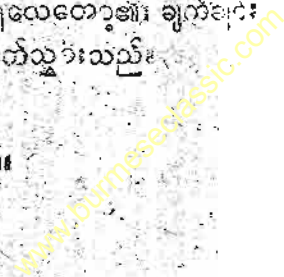
ထိုသို့ တိုက်ခိုက်နေရာမှ ကွန်လုံဝမ်သည် ရိပ်ခဲနဲ့ လှုပ်ရှားပြီး တစ်ဖက်ကျွမ်းသို့ လိုက်၏။ ဆန်ကွမ်းချို၏ နောက်ကျော၌ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဆန်ကွမ်းချို ကိုက်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွား၏။

ကွန်လုံဝမ်သည် အလွန်တုန်လှုပ်များလှ ဖြစ်၏။ ဆန်ကွမ်းချိုက အား ခုကွပေးမည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် နှောက်ကျော့သို့ ရောက်ခဲ့သေးသော်လည်း အမှန်စင်စစ် ထန်ရွှင်တေးသို့ ရောက်ခဲ့သွား၏။ ထန်ဟိုမှာ အံ့အားသင့်ပြီး မခုခံနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

သို့သော် ထန်ရွှင်က အလွန်လျင်မြန်၏။ သူ့ယပ်တော့ကို ချက်ချင်း ခါယမ်းလိုက်သည်။ ကွန်လုံဝမ်မှာ သူ့လက်ကို ရုပ်ချမ်းပြီး လှုပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်သွားရလေတော့၏။ ချက်ချင်း ကျောက်ထုံးပျူဟာအပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဟား...ဟား...ဟား

ဆန်ရွှင်က ကျေနပ်စွာ ရယ်လေ၏။

တုထန်ဟိုက သူ့နှာခေါင်းကို ပိတ်ရန် ကြိုးစားသည်။
ယပ်တောင်မှ အဆိပ်ငွေ့များထွက်လာသည့် မခက်ပါလား။

‘နောင်ကြီး တုထန်ဟို၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က
ရိုးရိုးတန်းတန်း ယပ်ခတ်လိုက်တာပါ။ သူ့က ကျုပ်ယပ်သမ္မု
အမြဲသံသယရှိနေတော့ နုလို့ လန့်ပြီး ခုန်ထွက်သွားတာပါ’

တုထန်ဟိုသည် ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားမိတော့သည်။

သိုင်းလောက၏ ဧကရာဇ်ဖြစ်ရန် မျှော်မှန်းနေသည့် ကုန်လုံ
ဝမ်းသည် ထန်ရွှင်၏ ခေါက်ယပ်တောင်ကိုတော့ ကြောက်ရွံ့လှ
ချေတကား။

သူသည် ကျောက်တုံးဗျူဟာ၏ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်
နှင့် မြက်ခြောက်များကို မီးရှို့ပြီး တစ်စည်းပြီး တစ်စည်း ပစ်
ထည့်တော့၏။ မြက်ခြောက်များမှ မီးခိုးများ အူထွက်လာ
တော့သည်။ ထို့ပြင် မီးတုတ်များကိုပါ ပစ်သွင်းကြသဖြင့် မီး
တောက်များ တဟုန်းဟုန်း ထလာလေ၏။

သိုင်းသမားကြီး ရှစ်ယောက်နှင့် တုထန်ဟို၊ ဆန်ကွမ်းချိုတို့
သည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာသည့် မြက်ထိုးများကို တတ်နိုင်
သလောက် ကန်ထုတ်နေရသည်။ ထန်ရွှင်သည် ရင်တတ်အတွင်း
မှ ပုလင်းကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး ဆေးလုံးကလေးနှစ်လုံး
ကို ထုတ်ယူလေ၏။

‘နောင်ကြီး တုထန်ဟို၊ ဟိုမှာလဲကျနေတဲ့ ကျင်ရွယ်ပေါင်
ကို ဝီဆေးနှစ်လုံး တိုက်လိုက်ပါ။ နောက်ပြီး အကြောတွေကိုလဲ
ဖြေပေးလိုက်ပါ’

တုထန်ဟိုက မျက်လုံးပြူးကြည့်၏။

‘နောင်ကြီး.....သူက ကျုပ်တို့ ရန်သူပဲ။ သူ သတိရလာရင်
ကျုပ်တို့ကို ရန်မူလိမ့်မယ်’

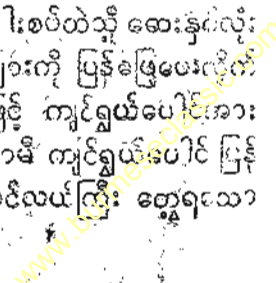
ထန်ရွှင်က ‘လက်ကိုခါပြသည်။

‘ခါတွေတွေးမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ရန်မူလာတော့လဲ ကြည့်မိစဉ်
လာပေ။ အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်ခံရရင် သူ့ခမျာ့ မချီ
ဆံ့ ဖြစ်နေမှာ ဝေချာတယ်။ သူ့ အသက်ကိုသာ ကယ်လိုက်ပါ
ဗျာ’

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း ဝင်ရောက် ထောက်ခံ၏။

‘သတိရလာတော့မှ ပြန်သတိရသတိရပေါ့ အစ်ကိုကြီးရာ၊
အခုနေ သတိရအောင်တော့ လုပ်ပေးလိုက်ပါ’

တုထန်ဟိုသည် ကျင်ရွယ်ပေါင်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးနှစ်လုံး
ကို ပစ်သွင်းထည့်ပေးပြီး ဆွေးကြောများကို ပြန်ဖြေပေးလိုက်
၏။ ထိုစဉ် မီးညွှန်များ တိုးလာသဖြင့် ကျင်ရွယ်ပေါင်အား
နောက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားရပြန်၏။ မကြာမီ ကျင်ရွယ်ပေါင် ပြန်
ထည်သတိရလာ၏။ သူ့ပတ်လည်၌ မီးပင်လယ်ကြီး တော့ရသော

အခါ ထိတ်လန့်ကြားထထိုင်သည်။ သူ့အား ဝိုင်းကြည့်နေကြ
သည့် ထန်ရှင်၊ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုတိုအား နားမလည်
ဆလိုပင် ပြန်လည် မော်ကြည့်နေလေ၏။

ထန်ရှင်က ခပ်တိုးထိုး ရှင်းပြသည်။

ကျုပ်တို့ကို ကုန်လုံဝမ်းက အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်မလို
လုပ်နေတာဗျ၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်တို့လက်ချက်နဲ့ ထတီမေ
နေတာ၊ ခင်ဗျား၏ ဒီမီးထဲ အချောင့်မယ့်အောင် ကျုပ်တို့က
ခင်ဗျားကို ထတီရအောင် လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ၊ ကဲ...အချိန်ရှိ
တုန်း ထွက်ပြေးပေတော့။

အခန်း (၁၁၉)

အနိုင်ရပြန်သော တိုက်ပွဲအစပွဲ

ကျွန်ုပ်တို့ပေါင်သည် ထိုအခါကျမှ ပစ္စုပ္ပန် ဝေဒနာ
ဆက်စပ်မိသွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထူး၏ ငွေရောင်း
စွေးကြီးကို ကောက်ကိုင်၏။

ဟာ...တယ်ပူပါလား။

ထောင်စွေးကြီးမှာ ပူခြစ်နေ၏။

ထန်ရှင်က...

မိထဲဆွေ မြန်မြန်ပြေးပေတော့၊ နောက်ကျန်ခဲ့လင်
ထို့လို မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရလိမ့်မယ်။

ကျင်ရွယ်ပေါင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်သောအခါ
သိုင်းသမားရှစ်ယောက်က မြက်ထိုးများကို ထိုးကော် လှုပ်
နေကြောင်းတွေ့ရသည်။

သူလည်း ခုန်ထလိုက်ပြီး မီးစွဲနေသည့်မြက်ထိုးများကို
တောင်ငွေကြီးဖြင့် အပြင်သို့ ထိုးကော်ကူညီလေတော့၏။

ကျင်ရွယ်ပေါင်ကား ခန္ဓာကိုယ် ကြီးမားသလို စိတ်ထက်
လည်း ကြီးမားသူဖြစ်၏။

သူ့အား ရန်သူများက မေတ္တာ စေတနာထားသည်ကို
သဘောပေါက်လာသဖြင့် ထန်ရွှင်ထိုဘက်မှ ပြတ်ပြတ်သွားသ
ဝင်ရောက်ကူညီခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ ကူညီရသည့်အတွက် သူ့ကိုကုန်လုံဝမ်းက အပြစ်မ
မည်ကို သူ့ ပကြောက်ရွံ့ချေ။ ကျင်ရွယ်ပေါင်သည် ကံမကော
အကြောင်းမလှသဖြင့် ကုန်လုံဝမ်း၏ လက်အောက်သို့ရောက်
ရသူဖြစ်၏။

အမှန်တကယ်အားဖြင့် လူ့ရိုးလူ့ဖြောင့် သတ္တိခဲသဘာဝ

ထိုစဉ် မြားပစ်သံများ တရွှီးရွှီး ကြားရပြီးနောက်
ကျောက်တုံးပျံဟာအတိုင်းသို့ မြားများပြေးဝင်လာ၏။ သို
သမားများ ရိုက်ထုတ်ကြရပြန်သည်။

သို့ရာတွင် မြားတစ်စင်းသည် ကျင်ရွယ်ပေါင်၏ပခုံး၌
စိုက်၏။

ထိုအခါ ကျင်ရွယ်ပေါင်မှာ သူ့ ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ
ထမ်းပိုမီးကျ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားလေတော့၏။ သူ၏ငွေရောင်
တောင်ငွေကြီးကို ငွေယမ်းပြီး အော်ဟစ်လျက် မီးတောက်
အတွင်းမှ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွား၏။

မီးလျှံ များက တရဲရဲ၊ ငွေတောင်ငွေဘဝိုးဝိုး၊ ကြောက်ရွယ်
ကျားယား ကြီးမားလှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြင့် ပြေးထွက်
သွားသော ကျင်ရွယ်ပေါင်၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ခဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲမှ
ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်နှင့် အလွန်တူနေလေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုလည်း ဒေါသထွက်နေ၏။
'အစ်ကိုကြီး၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကိုစောင့်ရှောက်လိုက်ပါ။'

တုထန်တို မည်သို့မျှကပြေမပေးရသေးမီ ဆန်ကွမ်းချိုလည်း
ကျင်ရွယ်ပေါင်၏နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

ကျင်ရွယ်ပေါင်သည် ခြင်္သေ့၏ ဟိန်းသံမျိုးနှင့် ဟိန်းကာ
ကုန်လုံဝမ်း၏ ဘက်တော်သားများကို ငွေရောင်တောင်ငွေဖြင့်
တိုက်ခိုက်တော့၏။ အထူးသဖြင့် မီးစွဲနေသည့်မြက်ထိုးများကို
ခဲသွင်းနေသည့်သိုင်းသမားများကို တိုက်ခိုက်သည်။ ကျင်ရွယ်
ပေါင်၏ လက်ချွန်ဖြင့် ကုန်လုံဝမ်း၏ ဘက်တော်သား လေး
ယောက် သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

သူသည် တဖြည်းဖြည်းရှေ့တိုးသွားရာ သူ့အင်အားကြီးမား
သွန်းသဖြင့် တစ်ဖက်လူများ နောက်သို့ ရွံသွားရသည်။

၁၄၄ တက္ကသိုလ်နေဆင်းအောင်

မင်းတို့အားလုံး နေ့သော်ဆုတ်ကြ

အဘိုးတို့တစ်ဦး၏ အော်သံကြားလိုက်ရှုသဖြင့် ကျယ်ရွယ်ပေါင်တား ဝိုင်းတိုက်နေသူများ နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။

ထိုအသံကြားလိုက်ရသောအခါ ကျင်ရွယ်ပေါင်လည်း ထိလှန်သွား၏။ သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုများလည်း ထိုခန့်ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

ကျင်ရွယ်ပေါင် မင်းချူးနေပြီလား

ကျင်ရွယ်ပေါင်အား လှမ်း၍ ဝေါက်ခမ်းယူမှာ ကျင်ရွယ်ပေါင်၏ ဆရာရှင်ဖြစ်သူ ဘောင်အလံ အဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီး ကူပါချီပင်တည်း။

မင်းအပြစ် ဘယ်လောက်ကြီးလေးတယ်ထင်လဲ၊ မင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ သစ္စာဖောက်တဲ့ ဝါမဲဆုံးမမယ်

ကူပါချီသည် လက်ဆီးတစ်လုံးပစ်သွင်းလိုက်၏။ ဆရာဖြစ်သူ တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျင်ရွယ်ပေါင်မှာ မည်သို့ ခုခံရမှန်းမသိဘဲ မင်းကြောင်နေ၏။ သူ့ ဝေးကြောင်နေပုံအရ လက်ဆီးလက်ထိလျှင် ဆူညိုခေါင်းပင် ပြုတ်ထွက်သွားနိုင်လေ၏။

သို့သော် အဘိုးအိုကူပါချီ၏ လက်ဆီးသည် လမ်းခုလတ်လှဲချော်သွားခဲ့ရပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျင်ရွယ်ပေါင်၏ နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော ဆန်ကွမ်းချီက အဘိုးအိုလက်ဆီးကို လမ်းကြောင်းလှည့်ပေးလိုက်သောကြောင့်တည်း။

ထိုစဉ် ကွန်လုံဝမ်း၏ တပ်သားများ အနောက်ဘက်မှ ရောက်ကြောင်းကြော်ငြာပြီး အပြင်းစိုင်းနှင်လာသည့် မြင်းခွဲသံများကို ဘေးလိုက်ရသောအခါ ဆန်ကွမ်းချီလည်း ဝေးအေးတစ်သွားသွား၏။

အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို၊ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ကို ကောင်းအောင် စောင့်ရှောက်ဖော့တို့၊ ကျင်ရွယ်စစ်ကူတွေ ရောက်အပြီ၊ ဒီထင်ခေါ်လဲ မြက်ရိုင်းလွင်မြင်မှာလို့ပဲ ကျုပ်တို့အနိုင်ရအောင်

ဆန်ကွမ်းချီ၏အော်ဟစ်သံသည် လေထဲ၌ ပျံ့လွင့်သွား၏။

မြင်းသည်တော် ဆယ်နှစ်ဦးသည် မြင်းများကို တရကြမ်းထွက် ကွန်လုံဝမ်း၏ တပ်သားများကို ဖောက်သွင်းလျက်ရှိသည်။ မီးရောင်စာဝင်းဝင်း မားရောင်စာရွှမ်းရွှမ်းဖြင့် ပြင်းသန်သော တိုက်ပွဲကြီးသည် ထိုအချိန်မှစတင်တော့၏။

ကွန်လုံဝမ်း၏ တပ်သားအချို့သည် မီးပင်လယ်ဒေတွင်း ဝင်ထန်ရွှင်အား ဖမ်းယူရန် ကြိုးစားကြပြန်၏။ မြားတစ်စင်းသည် ထန်ရွှင်၏လက်ဖျံ၌ လာစိုက်သည်။

သိုင်းပညာမတတ်ကွမ်းသော်လည်း ထန်ရွှင်သည် အလွန်အေးဆေးတည်ငြိမ်၏။ သူ့လက်ဖျံမှ မြားကို ရဲဝံ့စွာ ဆွဲနိုင်၏။ သူသည် တုထန်ဟိုနှင့် သိုင်းသမားရှစ်ယောက်တို့အား နှမ်းတော်၍ သတ်ပေး၏။

အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေပြီ နောင်ကြီးတထန်ဟို၊
သမားရှစ်ယောက်ကို ကယ်တင်သွားပါ၊ ကျုပ်အတွက်အ
မကြီးဘူး

အနက်ဧရာဝတီဆင်ထားသူ နှစ်ယောက်သည် ထန်ရွှင်
သို့ ခုန်ဝင်လာပြီး ဖမ်းဆီးရန် ဟန်ပြင်ကြ၏။

သို့သော် ထန်ရွှင်၏ ယပ်တောင်တစ်ခုတော် အချိန်အတွင်း
ပင် ထိုနှစ်ယောက်စလုံး လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တုထန်ဟိုမှာလည်း အသေအကြေ ခုခံ
ရချိန်ဖြစ်သည်။

သူ၏ကျောပွတ်သည် မရပ်မနား တာဝီမြည်လျက် ရှိ၏။

ကုန်လုံဝမ်း၏မြင်းသည်တော်များသည် အမှန်တကယ်အ
ထက်သူများဖြစ်၍ တုထန်ဟိုအနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ သို့
သမား ရှစ်ယောက်အနေဖြင့်လည်းကောင်း အစွမ်းကုန် မခုခံ
မရပေ။

အကယ်၍ ထွက်ပြေးရန် ကြံပါက ကျောလှည့်သည့်
ကျော၌ လှံတန်းလန်း စိုက်သွားမည်မှာ သေချာသည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ တပည့်များ တစ်ယုန်ထိုး တိုက်ခိုက်နေကြ
ဖြစ်၍ တုထန်ဟိုအနေဖြင့် ထန်ရွှင်အား အပြည့်အဝ အကူအ
မပေးနိုင်တော့ပေ။

မီးလျှော်ကို ရှောင်ကွင်း၍ လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံး
ကျောက်ဆောင်များကို ရှောင်ကွင်း၍လည်းကောင်း ခက်ခဲစွာ
ခံနေရသည်။

ကျောက်တုံးများ ခင်းကျင်းထားသည့် ရှစ်ကုတ်ဗျူဟာ
တက်ပါသည် ပထမပိုင်း၌ သူတို့အတွက် အကူအညီရသလောက်
နောက်ပိုင်း၌ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လရာသည်။

‘ရှမ်း...’
တုထန်ဟို၏ကျောပွတ်သည် လေထဲ၌ ဝဲယှက်သွားပြီး ရန်လှ
၏ လည်ဝင်းကို သွားပတ်၏။

‘ရှမ်း...’
ထိုရန်သူသည် တုထန်ဟိုအား လက်ထဲမှ ခေးရှည်နှင့် လှမ်း
စစ်သည်။

သို့သော် တုထန်ဟိုက လျှင်သည်။

လျှပ်တစ်ပြက် ငုံ့ရှောင်ပေးပြီး ကျောပွတ်ကို ဆောင်ခွဲ
ဆိုက်ရာ ရန်သူ၏လည်ပင်းမှာ ပြတ်ထွက်လုမတတ် ဖြစ်သွား
သည်။

ငန်းခနဲ လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့၏။

တုထန်ဟို၊ ထန်ရွှင်နှင့် သိုင်းသမားရှစ်ဦးတို့မှာ ကျောက်တုံး
ဗျူဟာအတွင်း သေမင်းနှင့် စစ်ခင်းနေကြသကဲ့သို့ ကျောက်တုံး

ဗျာဟာအပြင်တွင် ဆန်ကွမ်းချိုကပ်ယော့ကံတည်းကြောက်ခမာ
လိလိ တိုက်ခိုက်နေ၏။

ယခုတိုက်ပွဲမှာ မြက်ရှိုင်းလွင်ပြင်တိုက်ပွဲနှင့် မတူပေ။

မြက်ရှိုင်းလွင်ပြင်တိုက်ပွဲတွင် ထန်ရွှင်တိုက်ပွဲ ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး အိုယန်ထို၊ တက်မုဆရာဘော်၊ ဇေကျုံးလျှန်၊ ဆန်ကွမ်း
ချို၊ ယွမ်ရွှေကံ၊ နိုင်ချမ်းနော်၊ ထန်ရွှင်၊ အထူးသော ကျင့်ပေ
တေးသည် နှစ်ဆယ့်လေးအဖွဲ့မှ သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်နှင့်
ထန်ရွှင်၏ အထူးမြင်းရှယ်ကြီးတို့ ပါဝင်ခဲ့သေးသည်။

ထန်ရွှင်၏ အထူး မြင်းရှယ်ကြီးမှာ အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့
အန်တု ခေခိုလ်လောက် ခုည့် မြင်းရှယ်ကြီး ဖြစ်သည်။

လက်နက်မျိုးစုံ ပါရှိသည်။

ယခုမှ ထိတ်ထိတ်ကြံ ခိုင်းသမားများသည် ပရို၊ အထူး
မြင်းရှယ်လည်း ပရိုအောင်ပေ။

ထန်ရွှင်၏ သေခံရရှင်ရေးကြုံလျှင် ကားကွယ်ရမည့် ခေါင်
ယပ်တောင်ဘစ်ချေ ဝါးသာ ပါရှိခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ယခုတိုက်ခိုက်ပွဲမှာ သိုင်းပညာချမ်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်
ခိုက်ပုံထက် အဖွဲ့ချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပုံမျိုး ပေါ်ပေါက်နေ
သည်။

ထန်ရွှင်တို့အတွက် ပို၍နှစ်နာသည့် အချက်မှာ ကုန်လုံဝမ်း၏
အင်အားမှာ မြက်ရှိုင်းလွင်ပြင်တိုက်ပွဲက တိုက်ခိုက်သည် အင်အား
အတိုင်း ရှိနေခြင်းတည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုအနေဖြင့် ကျောက်တုံးဗျာဟာ အပြင်ဘက်သို့
တိုက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ လူစွမ်းကောင်းလုပ်လို၍ မတတ်ပေ။

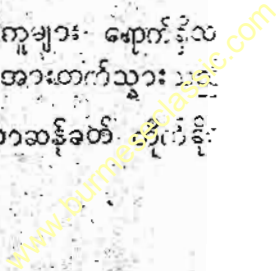
ကုန်လုံဝမ်းတို့အား ကျောက်တုံးဗျာဟာထဲမှ ငြိမ်၍ခန့်ပေါက်
ကုန်လုံဝမ်းက ခွေးကို ချော့ပိတ်ချိုက်သကဲ့သို့ ခိုက်မည်ကိုစိုးရိမ်
သောကြောင့်ပင်။

ထို့အပြင် ရန်သူ နယ်ပယ်ထဲ လူးလာဆန်ခတ် ဝင်ပြော
တိုက်ခိုက်ပါက ကုန်လုံဝမ်းအနေဖြင့် ကျောက်တုံးဗျာဟာအတွင်း
မိမိ၏လူများကို စိတ်ဆင်တိုင်း တိုက်ခိုက်နိုင်စေရာမည်မှ မတတ်
ဘဲ ယူဆပြီး ဤသို့ တစ်တိုက်တော် တွက်တိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
သူ့အယူအဆလည်း မှန်သည်။

သူသာ ထွက်ခိုက်ပါက ယခုအခါ ကျောက်တုံးဗျာဟာ
အတွင်းမှ လူများသွားမဟုတ်၊ ကျောက်တုံးများပင် ပြော
နေပေတော့မည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကုန်လုံဂိုဏ်းမှ စစ်ကူများ ရောက်ခဲ့သ
သည်ကို တွေ့နေရသဖြင့် အလွန်တရာ အားတက်သွားသည်။

မြင်းတစ်စီးဖြင့် ရန်သူများကို လူးလာဆန်ခတ် တိုက်ခိုက်
တော့သည်။

၁၅၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူ၏ဘေးသည် လေထဲ၌ တဝီးစီးမြည်နေ၏။
သူ့လှက်ချောင်းတစ်ခုလုံး သွေးများဖြင့် စေးကပ်နေသည်။
သူ့ ယတ်ဖြတ်ခဲသည် လူ့အရေအတွက်ကို ဆွလည်း မမှတ်
တော့ပေ။

နောက်ပိုင်းတွင် သေစေရန်ထက် ဒဏ်ရာရစေရန်ကိုသာ
ဂရုစိုက်တော့သည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ တပည့်များအကြား၌ နတ်စစ်သည်တစ်ဦး
ကဲ့သို့ ခုန်ပျံကျော်လွှား တိုက်ခိုက်နေသည့် ဆန်ကွမ်းချီအား
ကုန်လုံဝမ်း ဂရုမစိုက်အားပေး။

သူသည် ထန်ရွှင်ကို အမိဖမ်းရေးအတွက် လုံ့လဥဿဟ
စိုက်နေသည်။

သူ့အတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျောက်တုံးပျံဟာအတွင်း
မဝင်ခဲ့ပေ။

ထန်ရွှင်က မည်သည့်စောင်းချောက်မျိုး ဆင်ထားမည်မှန်
မသိနိုင်ပေ။

ထိုအချိန်၌ ကုန်လုံဝမ်း၏ နောက်ကျောမှ ကြေးကြော်သံ
များလည်း အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ တပ်သားများမှာ ရွှေဘက်သို့ချည်း မမဲနိုင်
တော့ပေ။

သိုင်းတုံပွင့်လျှာ* ပလ္လေသံ(၉) ၁၅၁

နောက်ကြောင်းလှည့်၍ ခုခံရပြန်တော့သည်။

ထန်ရွှင်သည် သူ့အနီးသို့ ရန်သူတပ်သားများ၊ ရောက်မလာ
အာသဖြင့် သူ့ယပ်တောင်ကို ပြန်လှည့်စစ်ဆေးသည်။

ယပ်တောင်ပြားများအတွင်းသို့ အဆိပ်မှုန့်များနှင့် အံ့ဆိပ်
ဆိပ်များကို အကန့်လိုက် ပြန်ထည့်သည်။

သူလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှချေပြီ။

ထိုင်ပြီး မှီခွေလိုက်ပါက တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော်သွားမည်
သေချာသည်။

ကျန်လှိုက်၏ တောင်းရာကောင်းကျိုးများကို တစ်ရတ်
ပြတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် သူ့၌ရှိသော ရောဂါသည် တဖြည်း
ဖြည်း ကြီးမားလာခဲ့သည်။

ထိုရောဂါကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကေုသနိုင်ခဲ့ပေ။

ယခုကဲ့သို့ မီးအပူဖြင့် အတိုက်ခံခဲ့ရခြင်း၊ ရန်သူသိုင်းသား
များ၏ အနီးကပ် တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးကို ယခင်က တစ်ကြိမ်
အတိုက်မခံခဲ့ရဘူးပေ။

ယခုအကြိမ်သည် ပထမအကြိမ် ဖြစ်သည်။

သူလည်း အမှန်တကယ်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

ထိုစဉ် မြေတုန်ဟည်းမတတ် အော်တစ်သံများကို ကြား
ပြီး မြင်းခွာသံများကိုလည်း တပြောင်းပြောင်း ကြားလာ
သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရန်သူတပ်များကို ထွင်းဖောက်လာသ
ကွမ်းစနစ်အား မြင်းပေါ်မှ လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်၏။

‘ဆရာကြီးကွမ်း’

ကွမ်းစနစ်သည် သူ့ဘေးမှ ရန်သူများကို ဆီးခတ်ကာ
ဆန်ကွမ်းချိုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။

‘ယုရဲကောင်းကလေး...ဆရာကြီးထန်ရွှင် အခြေအနေအထည်
လိမ့်’

ကွမ်းစနစ်သည် မရီးကျောက်မဆိုက် ပညာရှိထန်ရွှင်အား
အရေးတကြီး စုံစမ်းလေ၏။

ကျန်လူဂိုဏ်း၏ လေကျင့်ရေးမှူးကြီးသည် အပြင်းအထန်
တိုက်ခိုက် ထိုးဖောက်လာရသဖြင့် အဘော်ကလေး ပင်ပန်းအ
ရှာသည်။

ထန်ရွှင်၏သတင်းကို မကြားရမှခွင့် အခမဲ့ပြေမည်
လည်း မပေါ်ပေး။

ပညာရှိထန်ရွှင်အား ကျန်လူဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းလုံးက လေး
စား ချစ်ခင်ကြပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက အော်သည်။

‘ဆရာကြီးကွမ်း၊ ကျောက်တုံးပျူဟာထဲမှာ ဆရာကြီးထန်ရွှင်
ခိုနေတယ်။ အဲဒီတိုသွားပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ခုခံထားပါမယ်’

ကွမ်းစနစ်၏နောက်မှာပါလာသော မြင်းသည်တော်များ
မှာ ပညာရှိထန်ရွှင် လေ ကျင့်ပေးထားသည့် တပ်ဖွဲ့ နှစ်ခုအနက်
ဦးပို၍ ကျွန်လျှစ်သိပ်သည်းသော အမှတ်လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ဖြစ်
သည်။

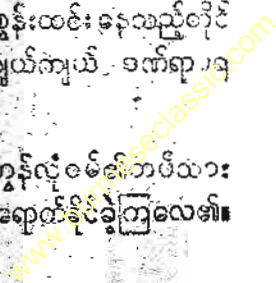
ထိုအဖွဲ့သည် တခြား အဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်သော အမှတ်နှစ်ဆယ်
လေး အဖွဲ့ထက် ပို၍အားကိုးရသည်။

အမှတ်နှစ်ဆယ်လေးအဖွဲ့မှ သိုင်းကမားစစ်ယေဉ္ဇကသည် ငို
ခြက်ရှိုင်းလွင်ပြင်၌ ကြုံကြုံခံ ခိုခံနိုင်ခဲ့ဖူးက ဤ လေးဆယ်
အဖွဲ့မှ တပ်သားအပြည့်အစုံမှာမူ စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်လောက်
အားကိုးနိုင်လောက်သည် မဟုတ်ပါလား။

လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့မှ သိုင်းသမားများသည် အပြာရင့်ရောစီ
ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

သူတို့၏ ဝတ်စုံများ၌ သွေးများ စွန်းထင်းနေသည့်တိုင်
သည်တူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခက်ရာမရှိ
ကြပေ။

သူတို့သည် ရာချီ၍စွန်းရဲထားသော ကွန်လုံစစ်ဓါတ်တပ်သား
များကို အောင်မြင်စွာ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

ကုမ်းစန်စင်သည်။ သူ့ တပ်သားများကို ဆန်ကုမ်းချီနှင့်ထားခဲ့ကာ ကျောက်တုံး ဗျူဟာဆီသို့ မြင်းကို ကဆုန်ခိုင်း စီးလေတော့၏။

သူ ကျောက်တုံး ဗျူဟာသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း အခြားနေရာများမှ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ဖေကုံးလျှန်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးလည်း သွေးများ စွန်းထင်း ပေကျံ နေပေသည်။

သူတို့သည် မီးတောက်လောင်နေသည့် မြက်ခြောက်ဆုံးကြီးများကို လှံရှည်ကြီးများဖြင့် ထိုးကော်ပစ်ကြရ၏။

ကွန်လုံစမ်၏ တပ်သားများလည်း နောက်ဆုတ် သွားကြသည်။

ကျောက်တုံး ဗျူဟာထဲသို့ သူတို့ဝင်ရောက်မိသည်နှင့် ပညာရှိ ထန်ရွှင်ရှိရာသို့ အပြေးအလွှားသွားလေ၏။

‘နောင်ကြီး... နေ့စင်ကြီး ထန်ရွှင်’

ထန်ရွှင်သည် နှမ်းနယ်စွာ ရုပ်လျက် အိုယန်ထုံအား လက်ကမ်း၍ ကြိုဆို၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ကျန်လှဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် ကျန်လှဂိုဏ်းက ပညာရှိကြီးထံသို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ညီရင်းအစ်ကိုထက် လေးစားကြသူများဖြစ်၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်ပြီး ဝိုင်းကြား ကြလေပေသည်။ အိုယန်ထုံသည် တုန်ယင်စွာ နောက်ဆုတ်လာပြီး ကွမ်းစင်အား ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

အိုဗုတင် အိုယန်ထုံမှာ လဲပြိုမလိုဖြစ်နေသဖြင့် ကွမ်းစန်စင်က ပြေးရှို့ဖေးမရလေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... သတိထားပါ’

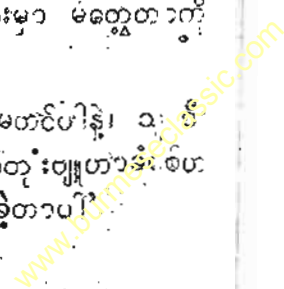
အိုယန်ထုံက ကွမ်းစန်စင်ကို အသာအယာတွန်းလိုက်ပြီး..

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ် နေကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားသေအပြင်က အဖွဲ့ကို ကြီးကြပ်ပါ’

‘စိတ်ချပါ။ အပြင်မှာ ဆန်ကုမ်းချီက ကျန်တော်တို့၏ ခေမယ့်ရှစ်အဖွဲ့အတူ လက်တွဲပြီး တိုက်ခိုက်နေပါတယ်’

‘ဟင်... ဒီသူငယ်က အပြင်ကို ထွက်တိုက်နေသလား။ ကြောင့် သူ့ကို နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဘေးမှာ မတွေ့တာကို အတော်ပိုက်မိတဲ့သူငယ်ပဲ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဆန်ကုမ်းချီကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့။ သူ့ထွက်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီကျောက်တုံး ဗျူဟာအစီအစဉ်ထက် မကျဆုံးသေးဘဲ ရပ်တည်နေနိုင်ခဲ့တာပါ’

၁၅၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထန်ရွှင်က နွမ်းနယ်စွာဝင်ပြောပေး၏။
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ယန်ထူးသည် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး....

'ကျုပ်အပြစ်တင်တာ စောဆွားပါတယ်၊ နောင်ကြီးအတွက်
ဆန္ဒစောပြီး ပြောမိတယ်ပေါ့'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အချိန်မီရောက်သာတ
ကိစ္စ တျှန်ပောက်ဝမ်းသာလှပါပြီ'

'နောင်ကြီးအနားယူပါဦး၊ ရန်သူတွေထဲ ဆုတ်နေကြပါ
သူတို့ဝိုင်းရင် အပြင်ကပဲဝိုင်းကြမ္မာပေါ့'

ကျန်လှဂိုဏ်းမှခေါင်းဆောင်များသည် သူတို့နို့နာသို့ ယိမ်း
စိုင်းထားနေသော တုထန်ဟိုအား သတိပြုမိကြပေ။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်းစီး၍ ရောက်လာသော ဆန်ကွမ်းချီကဖြ
၏။

သူသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချကာ လေအလျင်ကဲ့သို့ ခုန်ပျံပြေး
လာ၏။

'အစ်ကိုကြီး...သတိထား၊ ညီလေးလာပြီ'

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချီအား လှည့်ကြည့်၏။

'ညီလေး'

ထို့နောက် ဝိုင်းခနဲ လွဲကျသွားတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ၏အစ်ကိုကြီးအား ပွေ့ချိုလိုက်၏။

'အစ်ကိုကြီး...အစ်ကိုကြီး'

ဆန်ကွမ်းချီက တုထန်ဟိုအား လှုပ်၍ ခေါ်နေ၏။

ထိုအခါကျမှ ထန်ရွှင်၊ တို့ ယန်ထူး၊ ဖေကူးလျှန်နှင့် ကွမ်း
ဆန်တို့လည်း ဝိုင်းလာကြ၏။

ထန်ရွှင်သည် ဂွေးထောက်ထိုင်ချပေး တုထန်ဟိုအား စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုသည်။

တုထန်ဟို၏အစ်ကိုယ်လုံး၌ ဓားဖက်ရာများ ပွားနေသည်။

ထန်ရွှင်က မျက်ရည်ဝဲပြီး ပြောသည်။

'နောင်ကြီး တုထန်ဟိုဟာ တျှန်စောက် အသက်ကို ကယ်နိုင်ခဲ့
ခဲ့ပယ်သရဲ ခုခံခဲ့သာပါပဲဗျာ၊ ဒီဒဏ်ပေးတုဟာ ကျွန်တော်
အတွက်ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ပေးတုပေါ့'

တုထန်ဟိုမှာ မေ့မြောနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက....

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီး အသက်ရွှင်နိုင်
ဦးမလားဗျာ'

'သေတာ့ မသေနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာကတော့
ဦးထန်တယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုက တုထန်ဟို၏ လက်မောင်းကို ညွှန်ပြပြီး

‘နောင်ကြီး... အစ်ကိုကြီးရဲ့ လက်မောင်း ပြန်ကောင်း
တော့မလား၊ လက်မောင်းဖော်ရာကသိပ်ကြီးနေတယ်’

ထန်ရွှင်က လေးလေးနက်နက်ပြော၏။

‘ဒါတော့ အတိအကျ ပြောရ ခက်တယ်၊ ငါကတော့
အကောင်းဆုံး ကဲ့သို့ပေးမှာပါ’

သူတို့သည် တုထန်ဟိုအား စောင့်ကင်းသည့် နေရာ
သယ်ဆောင်လာကြ၏။

ထန်ရွှင်သည် တုထန်ဟို၏အစိတ်များကို စုတ်ဖြုတ်ပြီး ခေ
များ ထည့်ပေးသည်။

ပတ်တီးစည်းပေးသည်။

ပါးစပ်ကိုဟုပြီး ခက်ကြေဆေးငါးလုံး တိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲဖြင့် ကြည့်မကောင်း
မြင်မကောင်းဖြစ်နေသည့် တုထန်ဟို၏သား၌ မျက်ရည်များ
ဝဲကာ ထိုင်နေသည်။

စင်စစ် သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးသံရဲရဲဖြင့်ကြည့်မကောင်း
မြင်မကောင်း ဖြစ်နေသည်သာ။

လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့မှ သိုင်းသမားများသည် ကျောက်တုံး
ဗျူဟာပတ်ဝန်းကျင်၌ ရန်သူများ မရှိစေရန် လိုက်ထိရှင်းလင်း
လျက် ရှိ၏။

ကုန်လုံဝမ်း၏အဖွဲ့သားများသည် ကိုက်ရာပေါင်း အတော်
များများ နောက်ဆုတ်သွားကြသဖြင့် လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့
သိုင်းသမားများလည်း အထောက်အလှယ် အသက်ရှူချောင်သွား
သည်။

ကွမ်းစန့်စင်သည် ကျောက်တုံးဗျူဟာ အတွင်းမှထွက်က
သူ၏အဖွဲ့သားများအား ကွပ်ကဲလျက်ရှိသည်။

အားလုံး ရှင်းလင်းပြီးသောအခါ အဖွဲ့သားလေးဆယ့်
နှစ်ယောက်ကို နှစ်စုခွဲလိုက်၏။

နှစ်ဆယ့်လေးယောက် တစ်စုကို ကျောက်တုံးဗျူဟာပတ်ဝတ်
သည်၌ ကင်းလှည့်စေပြီး ကျန်နှစ်ဆယ့်လေးယောက်ကို အနာ
ရစေသည်။

ကျန်နှစ်ဆယ့်လေးယောက်မှာ တကယ်တမ်းအားဖြင့် အနာ
ရနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။

ကျောက်တုံးဗျူဟာအတွင်းမှ အလောင်းများကို ဖယ်ရှား
ခြင်း၊ သိုင်းသမားရှစ်ဦး၏ ဒဏ်ရာများကို ပြုစုကုသပေးခြင်း
အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့ကြရသည်။

ဤသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အရံကောင်း၍ အလင်းရောက်လာ
တော့သည်။

ထိုအချိန်ကမှ ထိုပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အလေးခင်းများဖြင့်
ကြည့်မကောင်း မြင်မကောင်းဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရစေရ
သည်။

ဖေကုံးလျှန်က အံ့ဩစွာ ပြောလေ၏။

‘အင်း... ခန့်ခင်းကြီးထန်ရွှင်တာ’ လူဆယ်ယောက်တည်း
ဒီတိုက်ပွဲကြီးကို ကြုံကြုံ ခန့်ခင်းတာ တကယ်အံ့ဩစရာ ကောင်း
တာပဲဗျာ

ဆန်ကွမ်းချိခါမှ အဝေးသို့ခင်းနေသည်။

တုထန်ဟိုမှာ သတိမေ့ခန့်ဆဲ။

ပညာရှိထန်ရွှင်မှာလည်း ယခုပင် ဆဲကျသွားတော့မခယာ
ယိမ်းထိုးနေသည်။

အိုယန်ထုံက ထန်ရွှင်အား အတင်အကျပ် အနားယူခိုင်း
နေရသည်။

ကွမ်းစန်စင်က....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်းရွဲတပ်တွေ ပြန်ဆုတ်သွားပြီ
ထင်ပါတယ်’

‘ရှုး၊ တိုး...တိုး’

အိုယန်ထုံက သတိပေးလိုက်၏။

ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို မှီလျက် အိပ်ပျော်ပြေနေလည်
ထန်ရွှင်အား ပြန်နှိုးစေချင်ပေ။

ကျန်လှိုဏ်းက အစစအရာရာ အားကိုးနေရသော ပညာ
ရှိကြီး အပန်းဖြေခြင်းသည် ကျန်လှိုဏ်းကြီး အပန်းဖြေခြင်း
မဟုတ်လား။

အခန်း (၁၂၀)

ခြေတုလည်းပျောက် ရေလည်းနှော့က

အိုယန်ထုံသည် စခန်း၏လုံခြုံရေးကို ကျွမ်းစွာ စစ်စစ်နှင့် ဖေကျုံး
 တို့၏ လက်ထဲ၌ အပ်ထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် အတွင်းအား
 နှင့် သေကျင့်နေရတော့သည်။
 သူ အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့်ခြင်းမှ ရပ်ဆိုင်းသောအခါ
 ရှင်သည် အိပ်မောကျနေဆဲ၍ သေးသည်။
 ဆန်ကွမ်းချိုအား လှမ်းကြည့်သောအခါ တုယန်ဟိုတေး၌
 အေးကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်။
 ဤသို့လှည့်ကျပတ်တုရင်ကြီး တုယန်ဟိုတေး၏ သံသယကို
 ကြားသည်လည်း သူနှင့် တန်ခွင်တို့၏ သားယာဉ်နှစ်
 ဘက်သို့ ခိုင်မြဲလှပေသည်ဟု အိုယန်ထုံ တွေးနေ၏။

သို့သော် သူနှင့် ထန်ရွှင်တို့ တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့သည်မှာ ပြီးပြီ။

ဤသို့ငယ်နှင့် တုထန်တို့တို့၏ တွေ့ဆုံမှု အတိုင်းအတာ အိုယန်ထုံအနေဖြင့် အသေအချာ မသိပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနှစ်ဦးသည် သစ္စာရေးသောက်ညီနှစ်ဦးကဲ့သို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အသက်ပေး ချစ်ခင်ကြသကဲ့သို့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားနေ၏။

သူ မသိလိုက်သည့်အချက်မှာ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ထန်ရွှင်တို့ပင် သစ္စာရေးသောက်ညီအစ်ကိုဖြစ်သွားသည့် အချက်ပင်။

ထန်ရွှင်သည် သူ၏မပြီ ဆိုးသေးသော တာဝန်ကို ဆန်ချို၏ ပခုံးပေါ်သို့ လွှဲတင်ပေးလိုသဖြင့် ဤသို့ သစ္စာရေးသောက်ညီအစ်ကိုအဖြစ် သစ္စာပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အိုယန်ထုံသည် တောင်တောင်အိအိတွေးပြီး ထန်ရွှင်စောင့်နေ၏။

ထိုစဉ် လေးဆယ်ရှစ်တပ်ဖွဲ့မှ အဖွဲ့သားနှစ်ဦးသည် သစ်ညသစ်ဖုများနှင့် ရေအိတ်တစ်အိတ်ကို လာပေး၏။

အိုယန်ထုံသည် သူ့အား ဂါရုပြုနေသော အဖွဲ့နှစ်ဦး၏ကြည့်လျက်....

ငါတို့အတွက်ပဲ ဒီရိက္ခာလာပေးတာလား၊ ဟိုမှာထိုင်နေသူရဲကောင်း ဆန်ကွမ်းချိုနဲ့ သိုင်းသမား ရှစ်ဦးကိုကောသေးကြဘူးလား။

အဖွဲ့သားတစ်ဦးက ပြော၏။

ပေးပြီးပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ လေ ကျင့်ရေးမှူးကြီး အရာရှိကွမ်းစန်စင်က စီမံခန့်ခွဲပြီး ပေးခိုင်းလို့ ပေးပြီးပါပြီ။

အိမ်...ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့တာဝန်ရှိရာအရပ်ကို သွားပေးတာ။

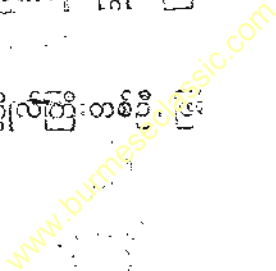
အဖွဲ့သားနှစ်ဦးသည် ဦးညွှတ်ဂါရုပြုပြီး တံဖြည်းဖြည်းသောက်ဆုတ်သွားကြလေ၏။

သူသည် ထန်ရွှင်၏ဘေး၌ အသိုက်ထဲမှ ချသောပေ၏။ ထန်ရွှင်ကား အိပ်မောကျနေဆဲ။

ထန်ရွှင်နှင့် အိုယန်ထုံတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသွန်သားစားကြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ အကြံတုံးညက်တုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဘုတ်ခရံ။

ခိတ်ကူးစိတ်သန်း၊ ကောင်းမွန်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့သော် ထန်ရွှင်၏ အကြံဉာဏ်များက သူ့အကြံဉာဏ်ထက် အမြဲတမ်း ကောင်းမွန်နေသဖြင့် ထန်ရွှင်၏ အကြံဉာဏ်အတိုင်းသာ အမြဲတမ်းလိုက်နာခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့ လိုက်နာခဲ့သဖြင့် ကျန်လဂိုဏ်းကြီး ဤမျှ ကြီးထွားခိုင်ခံ့စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဟင်း...

ထန်ရွှင်၏ထံမှ အသံထွက်လာသဖြင့် အိုယန်ထံ ခေါ်ထောင်ကြည့်မိ၏။

မုန့်၏။

ထန်ရွှင်အိမ်ရာမှ နီးလာလေပြီ။

‘နေခင်ကြီး နေရထိုင်ရ သက်သာရဲ့လား’

ထန်ရွှင်က ခပ်ယုံယုံ ပြုံးသည်။

‘သက်သာပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ထံမှ စောင့်နေတာလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျောက်တုံးပျံဟာ အပြင်ဘက်မှာ တွေ့စန့်စင်န့် ဖေကုံးလျှန်တို့ စောင့်နေကြပါတယ်’

‘ကွန်လုံဝမ်တို့ကော’

‘ကွန်လုံဝမ်တို့ နောက်ဆုတ်သွားကြပါပြီ’

‘ခါ အံ့ဩစရာပဲ’

‘အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ကွန်လုံဝမ်ဟာ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်မှာ တစ်ခါချိုးနှိမ်ခံလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီကတည်းက သူ့ဟာ ခိုင်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတယ်၊ အခုတစ်ခါ သူ့ပြင်ပို တွက်ခဲ့တဲ့အခါလဲ အတော်ကလေး အထိနာခဲ့တယ်’

ထန်ရွှင်က နှမ်းနယ်စူးပြုံးသည်။

‘ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သူ့နိုင်လှနီးပါး ဖြစ်သွားတာပဲ၊ အားပြစ်လှ ခုဆိုးတာ နှောင်ကြီးတဲ့ထန်ဟိလဲ သေလှနီးပါးဖြစ်သွားသေးသလို့ ညှန်တော်လဲ သေလှနီးပါး ဖြစ်သွားလို့ပါပဲ’

အိုယန်ထံမှာ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

‘နေခင်ကြီး...’

‘ဘာမှစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ပေးမှ မျက်ကွယ်ပြုလုပ်မရပါဘူး၊ ကျန်တော် ခန္ဓာကိုယ်သမုတေဂါတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီရောဂါဟာ အစားပျက် အထိပျက် ဖြစ်လို့ ကြီးထွားလာတာလို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့က ယူဆတယ်၊ အကယ်အတော့လဲ သိပ်မှားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ရောဂါပျက် အထိပျက်နေတဲ့အတွက် ရောဂါတိုးလာတာလဲ ပိုတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ် အခက်အခဲကတော့ ကျန်းမာ

ရောဂါကိုကုသဖို့ဆေးမရှိတာဘဲ၊ အခု ကျွန်တော် သိပ်ဖင်ပန်း
နေပါပြီ

ဤတစ်ချိန်ကား ထန်ရွှင် တိတိကျကျ ဝန်ခံသော အချိန်ပင်ဖြစ်
တော့၏။

ထန်ရွှင်သည် ယခင်က ဤသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဝန်မခံခဲ့
ပေ။

‘ခါ...ခါ...ကျုပ်တို့ နောက်ကျသွားလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပဲ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို့ယန်ထုံက ကြေကွဲစွာပြောလေ၏။

‘ဟင်အင်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်
ကိုယ်တို့မို့ ရွေးချယ်ပြီး ဒီကိုဘွက်လာတာပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီ
မလားခင်ကဘဲ တစ်ဖိုးချင်းလဲဖို့ စဉ်းစားလာတာပါ’

ဟင်

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီနေရာကိုဘွက်လာရင် ကွန်လုံဝမ် အကြီး
အကျယ် ငှက်ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တွက်ထားပ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မထွက်လာလို့လဲ မဖြစ်ဘူးလေ
ဆရာကြီး ကျန်စီမုန်ရွဲသမီးကလေးကို ရွာဇေပေးမယ်လို့ ကတိ
ပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား’

ထိုအခါကျမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို့ယန်ထုံသည် အဘိုးအို
ကျန်စီမုန်ရွဲသမီးကိစ္စကို သတိရတော့၏။

‘နောင်ကြီး...ကျန်စီမုန်ရွဲသမီးကိုကော တွေ့ပြီလား’

ထန်ရွှင်က ပြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းညိတ်၏။

‘အင်း...တွေ့ပြီလို့ဆိုနိုင်လောက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် ညီမ
အကူအညီကြောင့်ပေါ့လေ’

အို့ယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်၏မျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်
သည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထန်ရွှင်၌ မည်သည့်ညီမမျှ မရှိ
ကြောင်း သိထားသောကြောင့်တည်း။

ဗဟိုရုံထန်ရွှင်သည် ဖိတ်၏ပင်ပန်းခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်၏ ပင်
ပန်းခြင်း ကြီးမားလွန်းသောကြောင့် ကယောင် ချော့ချော့
ပြောနေလေပြီလားဟု သေချာအကြည့်ဖြင့် ထန်ရွှင်၏ မျက်နှာကို
ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအချက်ကို ထန်ရွှင်က ချက်ချင်းသတိပြုမိ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ကျွန်တော်စိတ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို
ကျွန်တော်လဲ ခုမဆိုတာပါ၊ ကျွန်တော်ရင်းပြုရင် ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားမှာပါ’

ထန်ရွှင်သည် သူတို့ စတုဂံလာပုံမှအစ စာအိမ်ကလေးများ
သို့ တွေ့ရသည့်အကြောင်း၊ စာအိမ်ကလေးထဲဝင်ရာ အဘွားအို
အစ်ဦးကို တွေ့ရသည့်အကြောင်း၊ ဆန်ကမ်းချီပေါ်အမိသဖြင့်

အကြောင်းတစ်ခုခုသည် အကြောင်း၊ သူ၏ခေါက်ယပ်တောင်ဖြင့်
 ခုခံကာကွယ်ရသည့် အကြောင်း၊ နောက်ဆုံး၌ အမျိုးသမီး
 တစ်ဦးထွက်လာသည့်အကြောင်း၊ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ကုန်
 လုံဝမ်း၏ ဇနီးဖြစ်သည့်ပြင် မိမိဆရာကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော
 သမီးဖြစ်နေကြောင်း၊ မိမိသည် ပညာရေးမှတစ်ပါး အခြား
 မည်သည့်ကိစ္စကိုမျှ စိတ်မဝင်စားသဖြင့် ဆရာကြီးတွင် သမီးရှိနေ
 သည့်ကိစ္စကို လုံးဝမသိခဲ့ရကြောင်း၊ ဆရာကြီးသည် သမီးဖြစ်
 လှနှင့် မိမိအား လက်ဆက်ပေးရန်ရည်ရွယ်ခဲ့သည်ကို ဆရာကြီး
 ၏သမီး၊ မိမိ၏ဂိုဏ်းတူညီမက ထိုတစ်အိမ်ကလေး၌ ရှင်းပြခဲ့
 ကြောင်း၊ ကုန်လုံဝမ်းက သူ၏ဖခင်ကြီးကိုသတ်ပြီး မိမိအပေါ်
 အပြစ်ပုံချခဲ့သောကြောင့် သူမယူခဲ့ပြီး ကုန်လုံဝမ်း၏သိမ်းပိုက်မှုကိုခံ
 ကြောင်း၊ မိမိအားသတ်ဖြတ်ရေး ကိစ္စတွင် သူမက ကြိုးစား
 ပမ်းစားကူညီခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ကုန်လုံဝမ်း အရှက်မျှပြီး
 ဆရာကြီးကို သူမသတ်ခဲ့ကြောင်းများကို မူးမူးရှူးရှူးဖြင့် ထုတ်
 ဖော်ပြောဆိုသဖြင့် အပြစ်နှင့်ပျားကိုသိခဲ့ရပြီး သူမအနေဖြင့်
 ယူကြားမရ ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း၊ ကုန်လုံဝမ်းကလည်း သူမကိုယ်
 ကြည့်တော့သဖြင့် အဆိပ်အပိ ဆံ့ဆံ့နှစ်ဖျားဖြင့် လုပ်ကြံခဲ့
 ကြောင်းများနှင့် ဆရာကြီးကျွန်စီမုန်၏သမီးကလေးကို မည်သ
 ဝှက်ထားခဲ့ကြောင်းများကို တိတိကျကျရှင်းပြခဲ့ကြောင်း စသည်
 စသည် အကြောင်းအရာများကို အပြည့်အစုံရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ သည် စကားတစ်လုံးမျှ ဝင်မပြော
 တဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလေ၏။

ထန်ရွှင်လည်း ရှည်လျားစွာပြောဆိုက်ရသဖြင့် အလွန်ငါး
 မောမန်းသွားခဲ့ရသည်။

‘နောင်ကြီး...ဟောဒီမှာ ရေဒီယို၊ မျက်နှာ၊ သန်စင်ပေါ့
 ဟောဒီမှာ ထီးနှိန်ကွာ၊ စားသုံး အားပြည့်ပါ၊ ပြောစရာရှိပါ
 ကိုနောက်မှဆက်ပြောပါ၊ ကောင်းကောင်းအနားယူပါဦး’

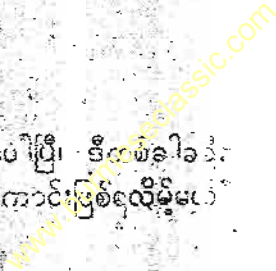
ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။
 ‘ဘယ်မှခံထပ်ပြီးအနားယူလို့ ဖြစ်ပါ့မလို့၊ ဆရာကြီး တန်
 စီမုန်ရှိသမီးကလေးကိစ္စကို ဆက်ပြီး ကောင်ရွက်ရဦးမှပေါ့’

‘နောင်ကြီး... ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ ဆောင်ရွက်လိုက်ပါမယ်’
 ‘ဟင်္ဂင်... ဒီကိစ္စဟာ လူအုပ်ကြီးနဲ့ဆောင်ရွက်လို့ရတဲ့ကိစ္စ
 မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ရွှေဂိုဏ်းတူညီမက လျှို့ဝှက်စကားတွေ
 သင်ပေးထားပေးမယ် ကျွန်စီမုန်ရွှေမီးကလေးကို လာရှာထူထူ
 ချဲ့အခြေအနေကို အကဲခတ်ဖို့ မှာကြားထားမှာပဲသေချာတယ်’

‘ကျုပ်နဲ့ ကွမ်းစန်စင် နှစ်ယောက်တည်း ဆောင်ရွက်
 ကော့ မပြစ်ဘူးလား နောင်ကြီး’

ထန်ရွှင်က ညင်သာစွာ ခေါင်းခါ၏။
 ‘မဖြစ်ပါဘူး’

‘နောင်ကြီး အနားယူဖို့ ကောင်းနေပါပြီ၊ ဒီတစ်ခါခါ
 ထွက်ရင် လေ့လာနား၊ ကျုပ်တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်လေ့ရှိမယ်’

'ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...စိတ်ချပါ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကုန်လုံဝမ်းကို မသတ်ရသေးဘဲနဲ့ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မသေသေးဘူး၊ ကျွန်တော် ဆရာကိုလဲသတ်တယ်၊ ရွာနဲ့တော် ညီမကိုလဲ ပြေးသောင်းပြီး မယားလုပ်တယ်၊ နောက်ပြီး အဆိပ်အပ်နဲ့ သတ်တယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးကို ကျွန်တော်က ဒီအတိုင်းခွင့်လွှတ်ထားရမှာလား၊ သူ့တို့ သတ်လို့မပြီးမချင်း ကျွန်တော် မသေဘေးပါဘူး'

အိုယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်၏စကားကို ယုံကြည်ပါသည်။

သို့သော် ထန်ရွှင်၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်း အားမရချေးမည်ဆိုဝင်ဖြစ်စေ ထန်ရွှင်အဆိုပြုသည့် အစီအစဉ်များကို သူအမြဲတမ်းလက်ခံခဲ့သဖြင့် ယခုလည်း လက်ခံခဲ့သည်လား။

ထန်ရွှင်သည် မည်သည့်အခါတမျှ အကျိုးမဲ့အလုပ်ကိုမလုပ်ခဲ့ချေ။

ငိုစဉ် ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဇေကူးလျှန်တို့ ရောတိရှိလာသည်။

ကွမ်းစန်စင်က ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ အား အစီရင်ခံ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒီက တစ်မိုင်ပတ်လည်အတွင်းမှာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အရှိန်အယောင်ကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ပါဘူး၊ သူ့အတွေ့လဲ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ပါတယ်'

'အင်း...အံ့ဩစရာပဲ၊ ကုန်လုံဝမ်းဟာ ဒီလို လွယ်လွယ်လက်လျှော့မယ်လို့ မဟုတ်ဘူး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက မှတ်ချက်ချ၏။

ဆန်ရွှင်က....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဝေသာလောဆယ်ကုန်လုံဝမ်းဆုတ်သွားစေမှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လဲအထိနာသွားတာပဲမဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့်သူဟာ နောက်တစ်ကြိမ်မတိုက်ဘဲနေဦးမဟုတ်ပါဘူး'

အိုယန်ထုံက ချောင်းဟန်ပြီး....

'ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ဘယ်စတုဆုတ်သွားရင်တော့ ကျုပ်တို့လဲ ဆုတ်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့'

'ဟုတ်တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ပြန်ဆုတ်သွားပါ၊ ကျွန်တော့ ကျန်စီမုန့် သမီးကပေးကိစ္စကို လိုက်ပါဦးမယ်'

'ကွမ်းစန်စင်ကို ထည့်ပေးလိုက်ရမလား'

'နောင်ကြီး ကွမ်းစန်စင်က ဌာနချုပ်မှာ လုပ်စရာ အကြီး ရှိသေးတယ်၊ သူရဲကောင်း ဆန်ကွမ်းချီကိုပဲ ခေါ်ပါမယ်'

အိုယန်ထုံသည် ဆန်ကွမ်းချီအား လှမ်းခေါ်လိုက်စေ

၇၂၅ ဘက္ကသိုလ်နေထိုင်ခေအာန်

ဆန်ကွမ်းချီသည် ချက်ချင်း ရောက်ရှိလာပြီး ဦးညွတ်ဂါရဝ မြလေသည်။

* မောင်ရင့်ကို မေတ္တာရပ်ခံချင်တာ တစ်ခုရှိပါတယ်

'အဆိန်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

'အခု နောင်ကြီးထန်ရွှင် ခရီးထွက်ပါလိမ့်မယ်။ မောင်ရင့် အနေနဲ့ နောင်ကြီးနဲ့အတူ လိုက်ပါပြီး နောင်ကြီးရဲ့ လိုခြံခရီး အတွက်....'

ဆန်ကွမ်းချီက ကြားမြတ်၍ ပြော၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး.... ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် အသက်မသေသေးသရွေ့ နောင်ကြီးထန်ရွှင် မသေစေရပါဘူး'

ဆန်ကွမ်းချီက ထန်ရွှင်ဘက်သို့ လှည့်၍မေး၏။

'နောင်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကို ခရီးထွက်ကြမှာလဲ၊ သိရင်ရှိရင် သိပါရစေ'

'ထခြားနေရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျန်စီမုန့်နဲ့ သမီးကလေးရှိတဲ့ နေရာကိုပါ။ လျှို့ဝှက်စကားတွေကို မောင်ရင့်လဲ သိပြီးသား ဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို ထပ်ပြီး ရှင်းပြဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့'

'ဪ...ဒီကိစ္စလား၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဆင်ဆင်ပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်'

ထန်ရွှင်က...

'ဘာများလဲ'

'ကျွန်တော် အစစ်ကြီး ထုထန်ဟိုကီး...'

'အို ယန်ထုံက ချက်ချင်း ဝင်ပြောလေ၏။

'ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ နောင်ကြီးတုထန်ဟိုကို နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ကို ဂရုစိုက်သလို ဂရုစိုက်ပါမယ်'

ဆန်ကွမ်းချီ စိတ်အေးသွား၏။

'ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် မှာ ဘာမှပူပန်စရာ မရှိဘော့ပါဘူး။ နောင်ကြီးထန်ရွှင်နောက်ကို လိုက်ရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်'

ထန်ရွှင်က ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သည်။

'ညီကလေး ဆန်ကွမ်းချီ၊ သစ်သီးတွေ စားသောက်လို့ ပြီးပြီလား'

'ပြီးပါပြီ'

'ဒါဆိုရင် ငါ့တို့ ခုပဲ ခရီးထွက်ကြရအောင်'

ထန်ရွှင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံအား ဦးညွတ်ဂါရဝ မြလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ခုပဲ ခရီးထွက်ပါတော့မယ်။ ခရီးချုပ်ကြီးတို့ကတော့ စခန်းကုံပဲ ပြန်ကြပေါ့'

ဖိုးယန်ထိုက ခေါင်းညိုတ်၏။

တုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ စခန်းကိုပဲ ပြန်မယ်၊ နောင်ကြီးခဲ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါနော်'

'စိတ်ချပါ၊ ကဲ... သွားကြစို့'

ထန်ရွှင်သည် ကွမ်းစနစ်နှင့်ဖေကူး လျှန်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာကြ၏။

ထန်ရွှင်သည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း မကျန်းမာမှု မည်မျှခံစားနေရစေကာမူ အခုကဲ့သို့ ခရီးထွက်ရာတွင်မူ အလွန်တရာ ကြံညာသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ပေါက်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သွေးစွန်းနေသော ဝတ်စုံများကို လဲလှဲခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အနည်းငယ် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသည်။

သူတို့သည် ခပ်မှန်မှန်ပင် လမ်းလျှောက်လာကြ၏။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောခြင်း မရှိကြပေ။

သူတို့သည် ကုန်လုံဝမ်း၏ တပ်သားများ စခန်းချခဲ့သည့် သစ်တောကြီးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရန်သူ၏ ထောင်ချောက်များကို လွန်စွာ ဂရုစိုက်ရသည်။

သို့သော် မည်သည့်ထောင်ချောက်မှ မတွေ့ကြုံခဲ့ရပေ။

ဆောင်းလေသည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက် ရှိနေလေ၏။

ယမန်နေ့ညက နတ်စစ်သည်ကဲ့သို့ ထစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်ရသဖြင့် နှမ်းနယ်နေသည့် ဆန်ကွမ်းချိုသည် လေအေးအေးနှင့် တွေ့ထိရသဖြင့် လန်းဆန်းလာသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပညာရှိထန်ရွှင်ကို ငုံညှာသဖြင့် လမ်းခရီး၌ သုံးကြိမ်နားသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆယ်မိုင်ခန့် ခရီးပေါက်လာခဲ့ရသည်။

သူတို့သည် အနောက်စူးစူးသို့ ခရီးထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကွန်ကတော်က အနောက်စူးစူး ခရီးဆက်ပါ။ ဆီးပင်မျှာ အပြိုင်အဆိုင် ပေါက်နေသော ဆီးတောတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုဆီးတော၌ ဥယျာဉ်မျိုးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်ပင်လမ်းညွှန်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကွန်ကတော်၏ လမ်းညွှန်ချက်သည် အတိအကျမှန်၏။

မကြာမီ ဆီးတောတစ်စောကို တွေ့ရလေ၏။

ထန်ရွှင်နှင့်ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် လှံသွားလမ်းကလေးအတိုက် ဆီးတောထဲ၌ သက်ကယ်တံအိမ်ကလေးတစ်အိမ်ကို တွေ့ရ၏။ ဥယျာဉ်မျိုး၏ တဲကလေးဖြစ်ရမည်ဟု ဆန်ကွမ်းချို တွက်သည်။

'အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့'

ဆန်ကွမ်းချိုက လှမ်းခေါ်သည်။

သာမန်တောသားတစ်ဦး၏ အဆင့်အမြင့်ရှိသော လူကြီး
တစ်ယောက်သည် ပေါက်ချွန်းကြီး ကိုင်၍ ထိုင်၍ ရှေ့သို့ ထုတ်
လာ၏။

ထိုလူကြီးက...

‘ခရီးသွားတွေလား၊ ဘာများ အလိုရှိလို့ပါလိမ့်’

ဆန်ကွမ်းချိုက ထန်ရွှင်အား လှမ်းကြည့်၏။

လျှို့ဝှက်စကားကို မေးမြန်းရမည်လားဟု ခွင့်တောင်းသော

အကြည့် ဖြစ်သည်။

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပေါက်ချွန်းတိုင်လူကြီးဘက်သို့ ပြန်လှည့်

လေ၏။

‘ဒီက ဆီးပင်တွေက သိပ်သန်တာပဲနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့...သိပ်သန်ပါတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုက ချောင်းတစ်ဖျက် ဟန်လိုက်ပြီး...

‘ဒီဆီးတောထဲမှာ ဆီးသီး ဘယ်နှစ်လုံး သီးမလဲဗျ’

ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာမှာ သိသိသာသာ ဝင်ပကြည့်လေ

သွားလေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေလောက် သီးတာပေါ့

ဗျ’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ ခင်ပြောသည်။

‘ဥယျာဉ်များကြီးပဲ ကျုပ်တို့က ကျွန်ကတော်က လွယ်လို့က်

တဲ့ လူတွေပဲ။ ခင်ဗျားကူညီရမယ့် ကိစ္စကို ဆက်ပြီး ဆောင်

ရွက်ပေးပါတော့’

ဥယျာဉ်များက စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် သူ့လက်ထဲ

ပေါက်ချွန်းကြီးကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချပြီး ထန်ရွှင်နှင့်

ဆန်ကွမ်းချိုအား အိမ်ပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ထန်ရွှင်ထိုက အတန်တန်ငြင်းသော်လည်း မရပေ။

သူ ညှော်ခံကျွေးမွေးသည့် အစားအသောက်များကို ဝတ်

ချက် စားဆွေခက်ရသည်။

ဥယျာဉ်များသည် ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့အား အလွန်

အရာ ရှိသောစွာ ဆက်ဆံ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ သံသယဖြင့် ဆက်ဆံသည်။

ထန်ရွှင်က ဆန်ကွမ်းချိုအား တီးတိုးပြော၏။

‘ညီလေး၊ ဥယျာဉ်များကို သံသယမရှိပါနဲ့၊ သူ့ဟာ တကယ်

တောသားကြီးပါ။ သူ ဘာသိုင်းပညာမှ မတတ်ပါဘူး’

‘သိုင်းပညာ မတတ်တာကို ကျွန်တော်လဲ ရှိပီမိပါတယ်။

ခေါပမယ့် ကျွန်လုံ့ဝန်ဘက်က ဆက်ပြီး အသုံးချမှတ် ရှိပီမိ

တယ်။ ထတင်းပေးတို့၊ သူ့လျှို့ထို့ သဘောမျိုးပေါ့’

ဒီအတွက်လဲ မပူပါနဲ့၊ ကုန်ကတော်ဗာ ကုန်လုံဝမ်းရွဲရင်
ကြောက်လို့ အခုယိုစိစဉ်ခဲ့တာပဲ၊ ဥယျာဉ်မှူးရဲ့ မျက်လုံးတွေ
ကြည့်၊ ဒီလူဟာ လူလိပ်မဟုတ်ပါဘူး။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချရင် ပြီးတာပါပဲ နောင်ကြီး၊ ကျွန်တေ
သက်သက်စိုးရိမ်နေတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မပါလိမ့်မယ်’

ထန်ရွှင်သည် ဥယျာဉ်မှူးအား လှမ်းပြော၏။

‘ခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့ကို သိပ်စောင့်နေရသလားခင်ဗျား
ဥယျာဉ်မှူးက သက်ပြင်းချ၍ ပြော၏။

ဟာ...စောင့်ရတာတွေ ပြောပြပါနဲ့ ဆရာကြီး ခင်ဗျား
ကျုပ်အလုပ်တွေက ကျုပ်... စောင့်အောင်အလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ ခု
စိတ်အေးနေတော့တယ်ဗျာ’

‘ခါဆို ခင်ဗျား မြန်မြန်စိတ်အေးရအောင် ခုပဲ သွားလို့
ကြရင် မကောင်းဘူးလား။’

ဥယျာဉ်မှူးက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီးတို့သွားချင်ရင် ကျုပ်လိုက်ပို့ပါမယ်’

‘နောင်ပါးလေရဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကလဲ ခင်ဗျားကျောစကား
မှာ ပီနေတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို မြန်မြန် လျှောကျသွား
ချင်ပါတယ်၊ ကဲ...သွားကြစို့။’

ဥယျာဉ်မှူးသည် သူ၏ ပေါက်ချွန်းကြီးကို ကောက်ထမ်း
ရှေ့မှ လမ်းပြ၍ ထွက်သည်။

ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့က ဥယျာဉ်မှူးနောက်မှ ထွက်၏။
သူတို့သည် ဆီးတောထဲ တွေ့တွေ့ ကောက်ကောက်လျှောက်
နောက် မကြာမီ တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်
လာ၏။

တောင်ကုန်း၏ ဘန်ဖက်သို့ ရောက်သောအခါ တဲကလေး
တစ်လုံး တွေ့ရပြန်၏။

ထိုထဲရှေ့၌ အခုလိုက်အပုံလိုက် ထင်းပုံကြီးများကို တွေ့
ရသည်။

ကုန်ကတော် မှာကြားသည့် ထင်းခုတ်သမား၏ထဲ ဖြစ်
သော ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ တွက်ချက်ကြလေ၏။

ဥယျာဉ်မှူးသည် ခြံဝင်းရှေ့၌ရပ်ပြီး.....

‘ဗျို...မာချစ်ကို၊ ထင်းဝယ်မယ့်လူတွေ ရောက်နေပြီဗျို။’

‘ဟုတ်လား၊ သူတို့က ထင်း ဘယ်နှစ်စည်းလောက် ဝယ်မှာ’

ထဲထဲမှ အိုမင်းရင့်ရော်သူ အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ ခံပြန်
အသံ ပေါ်လာ၏။

'သိပ်မမျှားပါဘူးဗျာ၊ ထင်းက ရှစ်ဦးလောက်တင်ပါ'
ဥယျာဉ်များ၏ စကားသံအဆုံးတွင် တဲလဲမှ အဘိုးအိုတစ်ဦး
ထွက်လာ၏။

အဝတ်အစားများက စုတ်ပြတ်လှသည်။

ထို့ပြင် ခါးက ကုန်းနေသေး၏။

အဘိုးအိုသည် ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်းကွမ်းချီတို့အား ကြည့်ပြီး
ရွှင်ကုန်းစွာ ကြိုဆို၏။

'ဘုရားရှေ့ကန်ကျေးဇူးထော်ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာ
ကြပြီကိုး၊ ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ...ကောင်းပါလေရဲ့၊ ကျုပ်တို့
စောင့်မျှော်နေရတဲ့ တာဝန်ကြီးလဲ ပေါ့သွားပြီပေါ့ဗျာ'

ဥယျာဉ်များကလည်း ရယ်မော၍ဖြောသည်။

'ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားအတိုင်းပဲဗျို့၊ ခေါင်းပေါ်က ကျောအ
တုံးကြီးကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သလို ပေါ့သွားတာပဲဗျာ'

'ကဲ...ဒီမှာ ခဏနားကြဦးမလား'

ထင်းခုတ်သမား ခါးကုန်းအဘိုးကြီးက ထန်ရွှင်အား ခေါ်
လေ၏။

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

'မနားတော့ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ တာဝန် ပေါ့သွား
အောင် ခုဲဲ သွားလိတ်ကြရအောင်'

ဥယျာဉ်များနှင့် ထင်းခုတ်သမားအဘိုးအိုတို့သည် တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး ဂါရဝပြုကြလေ၏။

ထင်းခုတ်သမား အဘိုးအိုက....

'ကဲ...ကျုပ်သွားတော့မယ်၊ ခင်ဗျားလဲ ခင်ဗျားအလုပ်
ဆက်လုပ်ပေးတော့ မြစ်ကမ်းစပ်ရောက်သွားရင် ကျုပ်ရဲ့ဝတ်စုံ
ပြီးပြီပေါ့ဗျာ'

ထင်းခုတ်သမားအဘိုးအိုသည် ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီ
အား ခေါ်ဆောင်ပြီး ထွက်ခွာလာတော့၏။

သူတို့ သုံးယောက်သည် တစ်မိုးနီးပါးခန့် ခပ်ပြင်းပြင်
သျှောက်ကြရ၏။

မကြာမီ မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုမြစ်ဆိပ်တွင် ခါးကုန်း အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရှိခဲ့ပြီ
၏။

ထိုအဘိုးအိုနှင့် ထင်းခုတ်သမား အဘိုးအိုသည် နက်
ကင်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။

မြစ်ဆိပ်မှ အဘိုးအိုက....

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ မိမိဆွေတွေ့ရောက်လာကြပြီလား၊ အချိန်အချက်ကော မှန်ရဲ့လား'

'မှန်ပါဗျာ၊ မမှန်ပဲနဲ့ဘယ်ခေါ်လာဝံ့ပါ့မလဲ၊ သူ့တို့ရွှေဆက် ပြောမယ့်စကားတွေကိုလဲ စောင့်ပြီး နားထောင်ကြည့်ဦးပေါ့'

အဘိုးအိုနှစ်ဦး အပြန်အလှန်ပြောနေကြသည့်စကားများကို ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်သည်။

ထန်ရွှင်က...

'ညီကလေး... မြစ်ဆိပ်မှာ အော်ရမယ့်စကားဝှက်ကို မှတ်မိ တယ်အဟုတ်လား၊ ဟိုမိတ်ဆွဲကြီးတွေ ကြားသွားအောင် အော် လိုက်စမ်းပါကွယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ နောင်ကြီး'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မြစ်ယံသို့မျက်နှာမူ၍ အော်ဟစ်လိုက်လေ တော့၏။

'ငါးဝယ်ချင်တယ်ဗျို.'

'ငါးဝယ်ချင်တယ်ဗျို.'

'ငါးဝယ်ချင်တယ်ဗျို.'

ဆန်ကွမ်းချိုက သုံးကြိမ်တိတိ အော်လိုက်၏။

မြစ်ထဲ၌ တံငါလှေကလေးများ များစွာရှိနေသည်။

ဆိုင်တံပိုင်လျှံ ပလှေသံ(၉)

ဆန်ကွမ်းချို၏ အော်သံကိုကြားသောအခါ တံငါလှေ တစ် စင်းသည် ကမ်းစပ်သို့ အပြင်းလှော်ခတ်လာ၏။

လှေထဲ၌ လှော်ခတ်လာသူမှာ မျက်စိဘစ်ဖက်သပ် အဘိုးတို့ တစ်ဦးဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်ထိ ကွန်ကတော်၏ အညွှန်းစကားများသည် အားလုံး တိတိကျကျမှန်နေသည်။

အဘိုးအိုသည် သူ့လှေကို ကမ်းစပ်၌ ထိုးကပ်လိုက်၏။

'ခင်ဗျားတို့က ငါးဝယ်ချင်တဲ့လူတွေလား'

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်ဘယ်... ကျုပ်တို့ ငါးဝယ်ချင်တယ်'

'ဒါဖြင့် ငါးခုနစ်ကောင်ကို ငွေဘယ်သောက် ပေးမှား'

'ကျုပ်တို့ ငါးခုနစ်ကောင်မလိုချင်ဘူး'

'ဘယ်နှစ်ကောင် လိုချင်သလဲ'

'ငါးရွစ်ကောင်ဗျ၊ ငွေဒင်္ဂါး သုံးပြားပေးမယ်'

လှေထဲမှ တံငါ အဘိုးအိုသည် အားရပါးရ အော်သံ ရယ်မောလေတော့၏။

'ဆရာတို့၊ လှေပေါ်တက်ကြပေတော့'

၁၈၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထန်ရွှင်သည် လှေပေါ်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှမ်းတက်သည်။
ထို့နောက် ဆန်ကွမ်းချီ တက်သည်။

ကမ်းစပ်မှ လှေခွာသောအခါ ကမ်းပေါ်၌ ကျန်ရှိနေသည့်
အဘိုးအိုနှစ်ဦးတို့မှာ လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ထန်ရွှင်က ဆန်ကွမ်းချီအား တီးတိုးပြောသည်။

‘ငါ့ကိုက်တူ ညီမလေးဟာ ကွန်လုံဝမ်းရွှဲ လက်အောက်မှာ
နေပြီ၊ အခုလို့စီစဉ်နိုင်တာ သိပ် အံ့ဩစရာ ကောင်းနေတယ်
ကွန်လုံဝမ်းကို ညီမလေးဟာ ကောင်းကောင်းကြီး မညှာပြန်
လိုက်တာပဲ’

မျက်စိတစ်ဖက်လပ်တံငါသည်ကြီးသည် သွေ့ကို ထစ်ချိန်ထိုး
လှော်ခတ်လာလေ၏။

မူလမြင်ဆိပ်နှင့်အနောက်ဝေးသည့် အခြား တစ်ဖက်ကမ်းသို့
လှော်ခတ်သွားသည်။

မကြာမီ ကမ်းစပ်၌ တည်ထားသော တံငါရွာတလေး
တစ်ရွာကို တွေ့ရှိရသည်။

တံငါသည် အဘိုးအိုသည် လှေငယ်ကို ထိုရွာ၏ ရေဆိပ်၌
ထိုးဆွဲကလိုက်လေ၏။

‘ဆရာတို့၊ ကမ်းပေါ်တက်ကြပါ၊ ရွာထဲကို ကျုပ်လိုက်ဖို့
ပါမယ်’

သိုင်းကျွန်းလျှံ မပေလွယ်(၉) ၁၈၇

ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့သည် ကမ်းပေါ်သို့တက်ကြ၏။
မျက်စိတစ်ဖက်လပ်အဘိုးအိုသည် နောက်ပါးမှ ကပ်လံက်
လာသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်ချ်ဆုတောင်းနေ၏။
‘ဗီရွာမှာ ဆံဖြူအဘွားအိုဆိုလို့ ကွန်ကတော် ပြောတဲ့
အဘွားဘစ်ယောက်ပဲ ရှိပါစေ’

တံငါရွာကလေးမှာ ကြီးကျယ်လှသည် မဟုတ်ပါ။
အိမ်ခြေ နှစ်ဆယ်မျှသာရှိသော ရွာသိမ် ရွာငယ်ကလေး
ဖြစ်ပါသည်။

ထန်ရွှင်က တံငါသည်အဘိုးအိုအား မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။
‘ဆရာကြီး... ကျုပ်တို့တွေ့ရမယ့်လူဆီ အရောက် ဖို့မှာလား’
အဘိုးအိုက နားမလည်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

‘ကျုပ်က ရွာထဲအထိလိုက်ဖို့ပေးရုံပဲ၊ ကျန်တဲ့ ကိစ္စကို
ဆရာတို့သာသာဆက်လုပ်ကြပေတော့၊ ဒီနောက်ပိုင်းကိစ္စကို
တာမှမသိပါဘူး’

ထန်ရွှင်က ရယ်ရင်း...
‘ဒါဆိုလဲ ဆရာကြီး ပြန်ပေတော့ဗျာ၊ အိမ်ခြေ နှစ်ဆယ်
လောက်ရှိတဲ့ ရွာကလေးထဲမှာ ကျုပ်တို့တွေ့ချင်တဲ့လူကိုရွာ
မခတ်ပါဘူး’

၁၀၈ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

'သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ကျုပ်တာဝန် ပြီးပြီပေါ့'

'ပြီးပါပြီ၊ ပြန်သာပြန်ပါ'

တံငါသည် အဘိုးအိုသည် မြစ်အိပ်သို့ တက်သုတ်နှင့်၍ ဆင်းသွားလေတော့၏။

ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့သည် ရွာလယ်သို့ အေးဆေးစွာ ဝင်လာ၏။

ရွာထဲရှိ အိမ်အားလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် နေသည်ကို ထန်ရွှင်တို့ စဉ်းစား၍မရပေ။

မကြာမီ ရွာစုန်သို့ ရောက်လာ၏။

တိုအိမ်၌ လူများရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသည်ကို အဝေးမှပင် လှမ်း၍မြင်ကြသည်။

'ဆရာကြီး...ဟောဟိုရှေ့မှာ လူစုစုအုပ်အုပ် ဖြစ်နေတယ် အဲဒါ ထူးခြားချက်ပဲ'

'အဲဒီကိုသာသွား ညိကလေး၊ အဲဒီမှာ သော့ချက် ရှိလိမ့်မယ်'

ဆန်ကွမ်းချီသည် ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်သွားသည်။

အသုဘခေါင်းကြီးစစ်လုံး ချထားသည်ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် စေတမ္မာ တို့ ဆိုင်းသွားလေ၏။

ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အခြေအနေကို တွေ့နေရသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီမှာ အထဲသို့ဝင်မေးရန် ချီတိုချီတို ဖြစ်နေ၏။

ထို့နောက်မှ ထန်ရွှင်က တီးတိုးပြောလေ၏။

'ညီလေး...ခင်စုံစမ်းပါ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် တဲရှေ့ရှိ ဖျော်တောင်းသို့ဝင်လာပြီး ခေါင်းဘေး၌ မတ်တတ်ရပ်နေသည့်တစ်ဦးအား မေးမြန်းလေ၏။

'မိတ်ဆွေ...ဘယ်သူ့ အသုဘသဲလျှ'

ထိုလူက ထူးထူးဆန်းဆန်း လှည့်ကြည့်၏။

'ခင်ဗျားတို့က ညွှန်သည်တွေနဲ့တူဘယ်'

'ဟုတ်ပါရဲ့ဗျား၊ ညွှန်သည်တွေပါ'

'ခင်ဗျားတို့က အဘွားချိုနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ'

'အဘွားချို...'

ဆန်ကွမ်းချီက ရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆက်၍မေးလိုက်သည်။

'အဘွားချိုဆိုတာ ထစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်တွေ ပြုဖွေး... အဘွားကြီးကို ပြောတာလား'

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

အဘွားချိုဆိုတာ အဲဒီအဘွားကြီးပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်တွေပြုလုပ်နေတဲ့ လူဆိုလို့ ဒီအဘွားကြီး ဟန်ဆောင်ကပ်ပုံရှိတာ။ သူ့မှာလဲ ကြီးတောင်ကြီးမားနဲ့ အတော် ကလေး ခုကွဲရောက်နေတာပေါ့ဗျာ။ ခုတော့ ခုကွဲမီး ငြိမ်း သွားတာပေါ့။

ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လူက ခုကွဲရောက်နေလို့လား၊
‘ခုကွဲရောက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ၊ အဘွားချိုဟာ ခေတ်ဆန်ဆန်ပဲ၊ အမြဲတမ်း မျှော်နေတာပဲဗျာ၊ တစ်ခုခုကို မျှော်နေတာတော့ သိတယ်၊ ဘာကို မျှော်မှန်းတယ်တော့ မဆိုဘူး၊ မေးလို့လဲ မရဘူး။ ကေန္တ....’

တိုလူက ထန်ရွှင်နှင့်ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကို အသေအချာအကဲခတ် ပြီး....

‘ကေန္တ....အဘွားချို မျှော်နေတာ ခင်ဗျားတို့များလား၊ ခင်ဗျားတို့က အဘွားချိုနဲ့ တယ်လိုပတ်သက်သလဲ’

ဆန်ကွမ်းချို စိတ်ပျက်သွားသဖြင့် တိုလူ၏ အမေးတိုင်း မပြန်နိုင်တော့ချေ။

ကွန်ကတော်က အချိန်အချက်ပြန် ညွှန်ကြားခဲ့သည့် ဆံဖြူမယ် အဘွားချိုသည် သူတို့မရောက်မီ အချိန်ကလေးအတွင်း သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာလေပြီ။

ခြေရာလည်းပျောက် ရှေ့လည်းနေအပ်လေပြီကား။

အခန်း (၁၂၁)

ကယ်အတိုင်း ကယ်တင်ခြင်း

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထန်ရွှင်အား အခြေအနေ အားလုံးက ဆံဖြူကလက်ပျက် ရှင်းပြလေ၏။

‘နောင်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ အလာကောင်ပေးမယ့် အခါနောင် နားပြီခင်ဗျ’

ထန်ရွှင်က လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ၏။

ဦးမှ ခေါင်းကို အသာယမ်းသည်။

ညီလေးပြေးသလို လုံးဝ စိတ်လျော့စရာ မလိုပါဘူး။ င

ဟော ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို တုံးတံကြီး ပြတ်သွား

အောင် စီစဉ်ခဲ့မှာမတုတ်ပါဘူး။ တခြားအစီအစဉ်စစ်ဖု ရှိနေ

အာပါ။ ဂါတို့ အသုဘအိမ်ထဲဝင်ပြီး ခဏတစ်မျှတ် ထိုင်ကြ

အောင်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည်။

ထန်ရွှင်၏စကားကို မပယ်ရှားနိုင်သဖြင့် အသုဘအိမ်တွင်းသို့ ဝင်ထိုင်ရ၏။

ရိုးသားသောတံငါသည်များဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာစိမ်းညှော်သည် များကို ပျူပျူငှာငှာပင် နေရာပေးသည်။

သို့သော် အသုဘကိစ္စကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ပေးသူတိုင်း ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့အား ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေလေ၏။

ထိုစဉ် ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထွားသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာတော့သည်။

သူ့မျက်ခွံများ မို့မို့နီရဲနေသဖြင့် ဝိုင်းကြောင်း ဆီသံသည်။

ထန်ရွှင်၏ မျက်လုံးများက လှန်စွာ ဖျတ်လှတ်၏။

ထိုမိန်းကလေးကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုအားတီးတီး လှမ်းပြော၏။

‘ညီလေး၊ ငါတို့လာရင်းကိစ္စအတွက် စိတ်အေးရပြီ၊ အခုမှပုခွေတော့’

‘နောင်ကြီး...လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို ဒီမိန်းကလေး သိနိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။’

‘သူ့သိလိမ့်မယ်’

သူတို့စကားအဆုံးတွင် မိန်းကလေးသည် သူတို့ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

‘အဟမ်း...’

မိန်းကလေးက ချောင်းဟန်၏။

ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကို အသေအချာ အကဲခတ်သည်။

‘ရှင်တို့ ကျွန်မအဘွားဆီလာကြတဲ့ ညှော်သည်များလားရှင်’

ဆန်ကွမ်းချိုကပင် ဦးဆောင်၍ ဖြေလိုက်၏။

‘ဟုတ်မဟုတ် ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကိုတို့က အဘွားချိုဆီ အကဲခတ် ညှော်သည်တွေပါ။ အဘွားချို သေဆုံးသွားတာနဲ့ တိုက်ခိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာကြည့်နေရတော့ အလွန်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်’

ဆန်ကုမ်းချိုက စကားကို ခေတ္တဆိုင်းပြီးမှ ခပ်တိုးတိုး ဆေး
ခင်း၏။

‘ဪ...ဒါထက် ညီမလေးကို တစ်ခုလောက် မေးပေး
စေနော်။’

‘ဘာများလဲရှင်’

‘အဘွားချို မသေခင်က ညီမလေးကို တစ်စုံကစ်ခုများ နှုတ်
ကြားခဲ့သလားဟင်’

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

သို့သော် ချက်ချင်း အဖြေမပေးဘဲ စဉ်းစားနေ၏။
ထိုအခါ ကျမ့ ထန်ရွှင်က ဝင်၍ ပြောသည်။

‘လူသည် ထွန်ရုံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပိုက်ကွန်တစ်ခုကို လက်
ညှိုးညှန်ပြုပြီး...’

‘အဲဒီပိုက်ကွန်မှာ အပေါက်ပေါင်း တယ်လောက်ရှိသလို
မိန်းကလေးရှဲ့’

မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ကြည်လင်သွား၏။
‘သူမက ဝမ်းပန်းတသာ ဖြေ၏။’

‘အပေါက်ပေါင်း သုံးရာသုံးဆယ်သုံးပေါက် ရှိပါတယ်
ထန်ရွှင်က မိန်းကလေးအား ပြုံး၍ပြော၏။’

‘ကျုပ်တို့ဟာ ကွန်ကတော်ရဲ့ ညွှန်ကြားမှုအရ လခခွဲ
ခံရပါ။ ကျုပ်တို့လဲလှူမန်ဖြစ်ပြီ။ မိန်းကလေးလဲ လှူမန်ပြန်ပြီ။
မိန်းကလေး ပြောစရာရှိတာကို ပြောပေတော့’

မိန်းကလေးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်၏။
ထိုနောက် သူမ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ဆံထိုးအပိုင်းကလေး၊ ဝမ်း
ကို ထုထိယူလိုက်၏။

ထိုဆံထိုးအပိုင်းကလေးမှာ အစိုးတန်သော ကျောက်မျက်
နှုတ်ခွက်များဖြင့် စီခြယ်ထားသည်။

သူမက ထန်ရွှင်အား သွမ်းပေး၏။

‘ဘွားဘွားမသေခင်က ဒီဆံထိုးအပိုင်းကလေးကို ပေးခဲ့ပေ
တယ်။ လျှို့ဝှက်စကားကို မန်ကောင်ပြောနိုင်တဲ့လူ လာရင် ဒီ
ဆံထိုးအပိုင်းကို ပေးပါလို့ မှာကြားပြီး သေဆုံးလွှားခဲ့တယ်
ရှင်’

မိန်းကလေးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ချုံးပဲ့ချိုခိုကြွေဝေ
တော့၏။

သူမ၏အဘွားကို သတိရ တမ်းတသောစိတ်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း
ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထန်ရွှင်က ဆံထိုးအပိုင်းကို လက်ခံယူပြီး...

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန်းကလေး။ ကျုပ်တို့ ဝေပူတဲ့ ခန်း
ထဲမှာပါအထူးမယ်’

မိန်းကလေးက အရှေ့ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး....

‘ဟိုနေ့က မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်သွားကြပါ။ နှစ်
မိုင်ကျော်လောက် လျှောက်ပြီးရင်တော့ သိုးကျောင်းသားတွေ
ကို တွေ့ရပါမယ်။ အဲဒီမိစ္ဆာ ရှင်တို့ ဆောင်ရွက်စရာရှိတာကို ဆင်
ဆောင်ရွက်ပါစေတဲ့’

‘မိန်းကလေးရဲ့ ကျေးဇူးကတော့ တကယ် ကြီးမားပါ
တယ်။ မိန်းကလေးသာ ကြားမဝင်ရင် ကျုပ်တို့အဖို့ အခက်
ခက်တွေရောက်မှာ သေချာပါတယ်’

ထန်ရွှင်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြော၏။

ထို နောက်....

‘ကဲ... ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး’

မိန်းကလေးက ဦးညွှတ် ဂါရုဗပြု၍....

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဧရီးဆက်ကြပါရင်၊ ကျွန်မဘွားဘွား မှာကြား
ခဲ့တာတွေကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက် ပေးနိုင်ခဲ့
အတွက် ကျွန်မလဲ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ်’

ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကုမ်းချိုတို့သည် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားကြ
၏။

ထိုသို့ ထွက်ခွာသွားပြီးမှ ထန်ရွှင်သည် စာစစ်စာစစ်ခိုက်
ရပြီး အသုစာ စွဲထိမိကလေးသို့ ပြန်လာ၏။

မိန်းကလေးက အံ့ဩစွာ လှမ်းကြည့်၏။

‘ဘာများ ကျန်ခဲ့လို့လဲရှင်’

ထန်ရွှင်က....

‘မကျန်ပါဘူး။ မိန်းကလေးကို ပေးစရာရှိလို့ပါ’

သူသည် ရင်ခွင်ထဲမှ ဝါးခြမ်းပြားကလေးတစ်ခုကို ထု
ပေး၏။

ထိုဝါးခြမ်းပြား၌ လေးထောင့်အပေါက်ကလေး ၁၀
ထား၏။

‘ရော့... ဒါလေး ယူထားပါ။ တစ်လအလောက်ကြာရင်
တစ်ယောက် ရောက်သလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဝါးခြမ်းပြား
ထောင်ပြုပြီး အော်ဟစ် ကြားကြွေလိမ့်မယ်။ မိန်းကလေး
အဲဒီလိုကိုတွေ့ရင် ကျုပ်ပေးတဲ့ ဝါးခြမ်းကို ပြုပါ။ ဒါဒီ
မိန်းကလေးကို ရွှေထုံးတွေ သို့မဟုတ် ငွေဒင်္ဂါးပြားတွေ
ပါလိမ့်မယ်’

ထန်ရွှင်သည် မိန်းကလေး၏ စကားပြန်ကို မစောင့်
လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်ရာတွင် ဆန်ကုမ်းချို
ထန်ရွှင်ကို စောင့်၍ ဖြတ်ကျော်ရ၏။

ထန်ရှင်သည် အလွန်တရာ မောပန်းနေသဖြင့် မကြာခင်က နားနေရ၏။

နှစ်မိုင်ကျော်ခန့် လျှောက်ပြီးသောအခါ သိုးရာပေါင်းများစွာနှင့် သိုးကျောင်းသားများကို တွေ့ရှိရသည်။

သိုးကျောင်းသား ဆယ်ငါးယောက်ခန့် ရှိနေသဖြင့် ထိုအထဲမှ ဆက်သွယ်ရမည့်သူကို ရှာဖွေရခက်ခဲသည်။

ဆယ်သူ သိုးရောင်းမလဲ၊ သိုးဝယ်မယ်ဗျို့၊ သိုးဝယ်မယ်

ထိုဆယ်ငါးယောက်ခန့်ရှိသော သိုးကျောင်းသားများထဲမှ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။

'ဘယ်သူတွေ့လဲဗျ သိုးဝယ်မှာ'

ဆန်ကုမ်းချိုက....

'သိုးဝယ်မှာကတော့ ကျုပ်တို့ပါ၊ သိုးတစ်ကောင်ကို တွေ့ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ'

သိုးကျောင်းသား လူငယ်က....

'သိုးတစ်ကောင်မျှ ဈေးနှုန်းကတော့ အဆောင့်ကို ကြိုပါ့မယ်'

'ပြောသာ ပြောပါ၊ ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်ရင် ဝယ်မှာပေါ့၊ တာမှ အားနုစရာမရှိပါဘူး'

'သိုးတစ်ကောင်ကို သိုးထေရ်သိုးရာသိုးဆယ်သိုး တန်ကြေး နှိုပါတယ်'

'အဲဒီသိုးကို ကျုပ်တို့ဝယ်မယ်'

သိုးကျောင်းသား လူငယ်က သက်ပြင်းချသည်။

'အင်း...ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာတာ ကျုပ် အများကြီး

မိန်းသားပါတယ်၊ တာဝန်ပေး! သွားတာပေါ့ဗျာ...ခင်ဗျား

အနေနဲ့ ကျုပ်ကို ပစ္စည်းတစ်ခု ပြုစုရာရှိရဦးမယ်၊ အဲဒီပစ္စည်း

ပြုပါ၊ ဒါမှ လူမှန်ဟုတ်မဟုတ် ပိုပြီး သေချာမယ်'

ထန်ရှင်က သူ့လက်ထဲမှ ဆံထိုးအကျိုးတစ်ပိုင်းကို ထုတ်ပြ

သိုးကျောင်းသား လူငယ်က အသေအချာကြည့်ပြီး ခေါင်း

ညှိတ်၏။

'ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ လူမှန်ပဲ၊ ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ

သိုးကျောင်းသား လူငယ်သည် အခြား သိုးကျောင်းသား

အားအား လူသိုးများကို ကြည့်စားရန် အော်ဟစ်မောကြားပြီး

သတ် ထန်ရှင်နှင့် ဆန်ကုမ်းချိုတို့ကို တောင်တန်းကပ်ခုဆီသို့

ဆောင်လာ၏။

ထမ်းအိုးတစ်လုံးကျက်ခန့် ကြာသောအခါ တောင်ခြေ
တဲကလေးတစ်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

သိုးကျောင်းသား လူငယ်က....

'ကဲ...ကျွန်တော် တာဝန်ပြီးပြီ၊ အဲဒီထဲမှာ အဘွားကြီး
တစ်ယောက်ရှိတယ် သူနဲ့သာ မေးမြန်း လုပ်ကိုင်ပေတော့'

ဇကားဆုံးသင်္ကြံနှင့် သိုးကျောင်းသားလူငယ်သည် ပြန်ပြေး
သွားလေတော့၏။

ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် တဲကလေးရှေ့သို့ လျှောက်
လာကြ၏။

'အိမ်ရှင်တို့'

ဆန်ကွမ်းချိုက အသံပေးလိုက်ရာ အဘွားထို တစ်ယောက်
သည် အောင်ဇဝှားတစ်ဖောက်ခေါက်ဖြင့် တဲအိမ်ရှေ့သို့ ထွက်
လာတော့၏။

'ဘယ်သူတွေဆဲ'

'ကျွန်တော်တို့ ညော်သည်တွေပါ၊ အဘွားကို ပစ္စည်းတင်
ပြုစရာရှိလို့ပါ'

'ဘာပစ္စည်းလဲ၊ ပြစမ်းပါဦး'

ထန်ရွှင်က ဆန်ကွမ်းချို၏လက်ထဲ ဆဲသိုးအကျိုးတစ်စိုင်း
ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက သွားပြသည်။

အဘွားအိုက ထိုဆဲထိုးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရှင်ခွင်အိတ်အတွင်းမှ
ဆဲထိုးအကျိုးတစ်စိုင်းကို ထုတ်ယူသည်။

ထို့နောက် ထိုဆဲထိုးအကျိုး နှစ်စိုင်းကို ဆက်စပ်ကြည့်၏။
အကျိုးနှစ်ခုကိုဆက်လိုက်သည့်အခါ ဆဲထိုးအကောင်းတစ်ခု
ဖြစ်သွား၏။

အဘွားအို ကျေနပ်သွား၏။

'တုတ်ပြီ၊ မင်းတို့ လူမွန်တယ်'

ထန်ရွှင်က....

'ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို ကလေးမကလေးဆီ ခေါ်သွားခ
တော့'

'ကလေးမကလေး သိပ်နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်'

'ဒါကို ကျုပ်တို့ဆီပါတယ်၊ ကျုပ်ကလေး သမား အတတ်ဆံ
တတ်တဲ့လူပါ'

'ကဲ...ဒါဖြင့်ရှင် အသံကိုဝင်ခဲ့ကြပါ'

ထူထို တဲထဲသို့ဝင်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ကြသည်။

ခွတင်ပေါ်၌ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေသည့် မိန်းကလေး
တစ်ဦးကိုတွေ့ရှိရသည်။

ထိုမိန်းကလေးကား ဆရာကြီးကျွန်စီမုန်၏သမီးကလေးပေ
တည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

‘ဘူးဘူး...သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ဘူးတော့မယ်၊
ခွင့်ပြုပါ’

အဘွားအိုက ခေါင်းညှိတ်၏။

‘ကောင်းပါပြီ၊ ခေါ်ဘူးပါတော့၊ ငါ့တာဝန်ထဲပြီးဆုံး
ပြီပေါ့’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လုံမလေးကိုပွေ့ချီ၍ တဲအပြင်သို့ ထွက်
လာ၏။

‘ဘူးဘူး...ကျွန်ကတော်ကြီးနဲ့ သိကျွမ်းပါသလား’

အဘွားအိုက ခေါင်းခါ၏။

‘လိတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ကတော် ဆိုတာကိုတော့
ကြားဖူးပါတယ်’

အဘွားအိုသည် ရှေ့ဆက်၍စကားမပြောလိုဟန်ဖြင့် သူတို့
ထား နှင်ထုတ်တော့၏။

‘ကဲ...မင်းတို့လဲ မင်းတို့လိုချင်တဲ့ လူကိုရပြီ၊ ဘူးကြပေ
တော့’

ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့က နှုတ်ဆက်စကားပြော၍ သူ
လာကြ၏။

ထန်ရွှင်က လမ်းခရီး၌ ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

‘အဲဒီ အဘွားကြီးဟာ သိုင်းပညာတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
သူဟာ ဘာမှ သိုင်းပညာမတတ်သလောက်တန်ဆောင်နေဘယ်
အကယ်တော့ ဒီအဘွားကြီးဟာ တွန့်လုံဝမ်းရဲ့ လက်အောက်က
ထွက်ပြေးလာပြီး ဇာတ်မြုပ်နေတဲ့အဘွားကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်’

‘ခနောင်ကြီး၊ တွန့်လုံဝမ်းရဲ့ လက်အောက်က လွတ်မြောက်
ထွက်ပြေးနိုင်သူ ရှိလို့လား’

ထန်ရွှင်က ရယ်ပြီ။...

‘ရှိတာပေါ့၊ လုံမလေး နိုင်ချစ်နော်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ လွတ်
မြောက်လာတာ ဖောက်လား၊ ဒီအဘွားကြီး အနေနဲ့ ပိုလွတ်
မြောက်နိုင်လေးတယ်၊ ကျွန်ကတော်ရဲ့အကူအညီကို ရထားဘဲ
ဖောက်လား’

နိုင်ချစ်နော် ဟူသည့် အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခ
ဆန်ကွမ်းချို မျက်နှာပျက်သွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်အား
မေ့နိုင်သမျှမေ့စေရန် ကျန်လှိုက်၏အရေး၊ ထန်ရွှင်၏အရေး
များကို ဖိ၍ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းအားဖြင့် သူ၏ အဆွေအနွယ်
အားလုံးအားလုံးသောကြောင့်တည်း။

ထန်ရွှင်မှာ ဆန်ကွမ်းချို၏ ပုဆိုးမှဒဏ်ကို သိရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်
ယောဂ်လည်း မညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ဆိုသည့် စကားအတိုင်းမေ့လျော့
ကာ ထိုစကားကို ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လမ်းခလတ်တွင် ထန်ရွှင်က ဆန်ကွမ်းချိုအား ခေတ္တခဏ
နားစေ၏။

ညီကလေး ခဏနားဦး၊ မိန်းကလေးကို အသက်ဆက်ဆေး
ကလေးတော့ ထပ်ကျွေးထားဦးမှဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာ ကျွန်
မို့နစ် အလောင်းချည်းယူသွားရင်လဲ ပြဿနာထပ်ထပ်ဦးမှာ
သေချာတယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မိန်းကလေးကို သစ်မင် တစ်ပင်အောက်
ခေတ္တခဏ ချထား၏။

ထန်ရွှင်က ဆေးသုံးလုံးတိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လူဆယ်ယောက်ခန့် ပြေးလွှားလာသည်
တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဓားဆွဲထုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထန်ရွှင်က တားမြစ်၏။

‘မထုတ်နဲ့ညီလေး၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘စင်ဗျာ... အယ်နယ် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတွေ ဖြစ်ရမှာပဲ
ကျွန်တော်တို့နောက်ကို သူ့တို့ ခြေရာခံ လိုက်လာနိုင်ကြမှာလား’

ထန်ရွှင်က ရယ်၏။

‘ညီကလေး၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ပျံ့နှံ့မှုဟာ ကျွန်လုပ်ခဲ့
ဂိုဏ်းသားတွေပျံ့နှံ့မှုထက် ပိုများတယ်၊ သူတို့ဟာ တရုတ်ပြည်
အနှံ့အပြားမှာ ရှိနေကြတယ်၊ နောက်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို
ယန်ထံဟာ တယ်နည်းနဲ့မှ ငါတို့ကို ဝိအတိုင်း လွှတ်လိုက်
မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတချို့ကို နောက်ယောင်ခံခိုင် မှာ
သေချာပါတယ်’

ထန်ရွှင်ပြောသည့်အတိုင်းပင် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားများစောက်
ရှိုလာကာ ဦးညွတ်ဂါရဝပြု၏။

ထိုလူစု၏ခေါင်းဆောင်က ထန်ရွှင်အား ဦးညွတ်ဂါရဝ
ပြုပြီး.....

‘ဆရာကြီး... ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်
အရ လိုက်ပါ စောင့်ရှောက် နေကြရတာပါ၊ ရောဂါလည်
မိန်းကလေးကိုသယ်ဖို့ ထမ်းစင်လုပ်ပါရစေ’

ထန်ရွှင်က ခွင့်ပြု၏။

ကျွန်လူဂိုဏ်းသားများသည် မိန်းကလေး လှဲလျောင်းအိပ်
တော်နိုင်သည့် ထမ်းစင်ကို မြဲလုပ်ကာ သယ်ဆောင်သွားဘော့
၏။

ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကုန်းချိုတို့သည် ထိုလူစုနှင့်အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့ကြရာ မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်သို့ရောက်သောအခါ မြင်းရထားများ အသင့်စေောင်ကြိုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် အစစအရာရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည့်အကား၊

ကျန်လှစခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နံနက် လေးနာရီခန့်ပြန်ဖြစ်ကြောင်း သိကြရသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ကျန်လှဂိုဏ်းမှ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများနှင့်အတူ ထန်ရွှင်တို့အား စောင့်ကြိုနေ၏။

ထန်ရွှင်က ခရီးရောက်မခိုက် ပြောလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ...ဆရာကြီး ကျန်စီမုန့်ရဲ့သမီးကလေးဟာ ခုအချိန်မှာတော့ အသက်ရှိနေပါတယ်။ ဝါပေမယ် သူ့အခြေအနေက ဆိုးရွားလွန်းအားကြီးလို့ သူ့ဖခင်ကြီး ကျန်စီမုန့်ကို မြန်မြန်ခေါ်ပြတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်'

အိုယန်ထုံက ကျန်စီမုန့်အား သွားခေါ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကွမ်းစနံစင် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထန်ရွှင်က....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး....နောင်ကြီးတုယန်ဟိုရဲ့အခြေအနေက...ရှိပါသလဲ'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

'နေကောင်းစ ပြုလာပါပြီ။ အသက်အန္တရာယ်လဲ မစိုးရိမ်ရဘူး။ သူ့လက်မောင်းလဲ အကောင်ပုကုတ် ပြန်ဖြစ်လာမှာပါ။ အခုထောင် နည်းနည်းပါးပါး လှုပ်ရှားလို့ရနေပါပြီ'

'ဝါသမီး ဘယ်မှာလဲ၊ ထန်ရွှင် ဘယ်မှာလဲ၊ ထန်ရွှင်ကိုပါ သတ်မယ်'

သမီးခေါ်ဖြင့် အော်ဟစ် ပြေးလာသည့် ကျန်စီမုန့်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ အိုယန်ထုံက ရှေ့မှတားဆီးလိုက်၏။

'ဆရာကြီး ကျန်စီမုန့်... ခင်ဗျား သိပ်အော်မနေနဲ့၊ မြင်းလှည်းထဲမှာ ပါလာတဲ့ ခင်ဗျားသမီးလေး လန့်ပြီး အသက်ထွက်သွားနိုင်တယ်'

ကျန်စီမုန့်မှာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သမီးဖြစ်သူ ပါလာပြီဟု သိရသောအခါ ကျန်စီမုန့်မှာ နှုတ်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

ထန်ရွှင်က လတိုပေးလိုက်၏။

၂၄၈ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ဆရာကြီး ကျန်စီမုန့်...ခင်ဗျားသမီးဟာ အသက်ငွေ့ငွေ့ပဲ ရှိပါ့မယ်၊ သတိထားပြီး ကြည့်ရှုပါခင်ဗျာ'

ကျန်စီမုန့်သည် မြင်းလှည်းထဲသို့ မြည်းညှင်းစွာဝင်သွားပြီး ယုယချစ်ခင်စွာ ပေ့ချီလာ၏။

'သမီးကလေး...ငါ့သမီးကလေး'

ကျန်စီမုန့်မှာ သမီးဖြစ်သူကို တဖမ္မတသရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

အိုယန်ထုံက ထပ်မံ သတိပေးရပြန်သည်။

'ဆရာကြီး ကျန်စီမုန့်...အပြင်မှာ လေတိုက်တယ်ဗျာ၊ တဲထဲ ကို ခေါ်သွားပါ။ အထဲကျတော့မှ ထပ်မံကုသကြတာပေါ့ဗျာ' ကျန်စီမုန့်သည် သတိဝင်လာ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနဲ့ ပညာရှိထန်ရွှင်ကို ကျေးဇူး တင်ပါ့မယ်ဗျာ၊ ကျုပ်သမီးကလေးကို ဆက်ပြီး ကုသပေးကြ ပါဦးနော်'

အိုယန်ထုံက...

'စိတ်ချပါ၊ အခုတောင် ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ ဗက်ထဲက ကယ်တ လာခဲ့ပြီဗျာ၊ ကဲ...ကဲ...တဲထဲကို ဝင်လိုက်ကြပါတော့'

ကျန်စီမုန့်သည် အိုယန်ထုံ၏ စကားကို နားထောင်ပြီး တဲထဲဝင်သွားသည်။

အိုယန်ထုံက ဆန်ကွမ်းချီအား လှမ်းကြည့်ပြီး...

'သူရဲကောင်းဆန်ကွမ်းချီသ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကို သူ့မအိပ် ညမအိပ် စောင့်ရှောက်လို့ အတော်ကလေး ပင်ပန်းနေပါပြီ ဘူးအိပ်ခံက အနားယူလိုက်ပါဦး'

ဆန်ကွမ်းချီက ခေါင်းခါ၏။

'ကျွန်တော်က ကိစ္စပရိုပါဘူး၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင်သာ အနား ခွပါအေး သူ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ နောင်ကြီး ကထန်ဟိုကို သွားကြည့်ပါရစေ'

အိုယန်ထုံက ချီသားစွာ ပြော၏။

'ကျုပ်အနေနဲ့ မောင်ရွှင်ကို ဘေးဖြစ်စရာ အကြောင်းတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တထန်ဟို အိပ်ခမောကျတာ မကြာခဏ ဘူး၊ အခုအချိန် သွားကြည့်င် လူနာအတွက် အကျိုးထက် အဆိုးဖြစ်ဖို့ ပိုများပါတယ်၊ သူ အိပ်ရာထဲတဲအချိန် သွားကြည့် ခင် ပိုကောင်းပေ ထင်ပါတယ်'

အကျိုးအကြောင်းနှင့် ဘေးဖြစ်သည့်စကားဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်း ချီမှာ မငြင်းသာတော့ပေ။

'ကောင်ပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားအနားယူလိုက်ပါ ဦးမယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့အနေနဲ့ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ကို ပြုစု ဆိုက်ကြပါဦး'

၂၀၈

တစ်ကွမ်းချီသည် ဂါရဝပြုပြီး ထွက်သွားလေသည်။

အဲဒီဟန်ထုနှင့် ကွမ်းစနစ်တို့သည် ပညာရှိ ထန်ရွှင်အား ဖျောင်းဖျောင်း ခေါ်ဆောင်လျက် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသောတကလေး အတွင်း အိပ်စက်အနားယူခဲ့၏။

ထန်ရွှင်မှာ ကျန်စီမို့၏ သမီးကလေးကို ခေါ်ဆောင်လာ နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ စိတ်လျော့ကာ အိပ်စက်တော့၏။

အတွင်းရောဂါရှိခြင်း၊ အလွန်တရာပင်ဗန်းခွဲခြင်းတို့ကြောင့် ထန်ရွှင်မှာ တခဏအတွင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

အိုယန်ထုံက ကွမ်းစနစ်အားလက်ပြု၍ခေါ်ထုတ်လေ၏။

သူတို့သည် တဲအိမ်များနှင့် ကင်းဝေးသည့် တောအုပ်ထဲသို့ လမ်းလျှောက်ပြီး လျှို့ဝှက်တိုင်ပင်ကြသည်။

‘နောင်ကြီးကွမ်းစနစ်၊ ကျုပ်ကတော့ နောင်ကြီးထန်ရွှင် ကို အနားယူခိုင်းဖို့စီစဉ်ထားပြီပြီ၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင် အနား ယူရမယ့်ခခနန်းကိုသွားပို့ ဖို့ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ပြီးစီးဦးဆောင် ပြုပေးရမယ်’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့အန္တရာယ်တာ မသေးပါဘူး၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင် မရှိရင်....’

အိုယန်ထုံက လတ်ဝါးကာ၍ တားလိုက်သည်။

‘တော်လောက်ပါပြီ၊ တော်လောက်ပါပြီ၊ နောင်ကြီး ကို ကျုပ်တို့ နီဆက်ဆက်ခိုင်းပြီး ဆက်သတ်ဖို့ မတော့ဘူး’

ကွမ်းစနစ်မှာ မည်သို့မျှဆက်၍ မပြောဝံ့ဟောမ အိုယန်ထုံကဆက်ပြော၏။

‘ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဘာမှခွဲကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တဲ့ လေးဆယ့်ရှစ်အဖွဲ့နဲ့ နှစ် ဆယ်လေးအဖွဲ့တာ တကယ်တမ်း အားကိုးရတယ်ဆိုတာ သက် သေပြခဲ့ပြီပြီ၊ သူ့အနားယူခန့်တဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အဖျားအနားတွေကို တစ်ခက်ချင်း၊ တစ်ကိုင်းချင်း သုတ်သင်ရမယ်၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင် ပြန်လည် ကျန်းမာလာတဲ့အခါမှာတော့ ကုန်လုံဝမ်းကိုသုတ်သင်ဖို့ လွယ် သွားပြီပေါ့ဗျာ’

ကွမ်းစနစ်က ထောက်ခံ၏။

‘အင်း...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတာလဲ မှန်တာပါပဲ၊ နောင်ကြီး ထန်ရွှင် ကျန်းမာလာရင်တော့ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ဂိုဏ်းကြီးကို အဖြစ် တကျန်အောင် သုတ်သင်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ’

အိုယန်ထုံက....

‘အဲဒါပဲပေါ့၊ အဓိကကတော့ နောင်ကြီးထန်ရွှင် ပြန်လည် ကျန်းမာစေဖို့ပဲပေါ့၊ ကဲ...အခုအချိန်မှာတော့ နောင်ကြီး’

အိပ်ပါစေဦး၊ ညနေလောက်ကျမှပဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်အား ပြောပြလိုက်ပေါ့။

အတွင်း ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ကုမီးစန်စင်တို့သည် ဆန်ရွှင်နီးလောက်သည့် ညနေပိုင်းကျမှ ဆန်ရွှင်၏တံသိုသွားထိုင်သည်။

ဆန်ရွှင်သည် အိပ်ရာမနီးနေပြီဖြစ်သော်လည်း နှမ်းနယ်နေသည့်အမှုအရာကို ဖုံးအုပ်၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အိုယန်ထုံက နှုတ်သက်လေသည်။
'နေကောင်းရဲ့သား နောင်ကြီး'

ဆန်ရွှင်က ဂါရဝဖြူပြီး.....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မေတ္တာခေဘနားကြောင့် နေကောင်းပါဏယ် ခင်ဗျာ'

'ကျုပ်အနေနဲ့ စီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်ကလေးတစ်ခု ရှိပါဏယ်၊ အဲဒီအစီအစဉ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ နောင်ကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ'

'အမိန့်ရှိပါဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ သင့်သေဋ် ရာမရာကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံနှင့် ကုမီးစန်စင်၏ အနီး၌ တိုင်ချကြသည်။

အိုယန်ထုံက ထန်ရွှင် အနားယူရန် မည်သို့ စီစဉ်ကြောင်း၊ ထန်ရွှင်မရှိခိုက် ကျန်လှဂိုဏ်း၏ လုံခြုံရေး အတွက် မည်သို့စီစဉ်ထားကြောင်း၊ ကျန်လှဝမ်း၏ အဖျားအနား၊ ဂိုဏ်းသားများကို မည်သို့ဖြုတ်ဖျက်မည်ဖြစ်ကြောင်း အစရှိသည့် အစီအစဉ်များကို အစီအစဉ်ချင်းရှင်းပြ၏။

ဤအစီအစဉ်မှာ ကျန်လှဂိုဏ်း၏ခေ့ ရေးနှင့် ထန်ရွှင်၏ခေ့ ရေးတို့ ထိုးဝ ဝက်ဆိုင်နေသဖြင့် လက်ခံပါရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

ဤသည်မှာ ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ပညာနှင့် ထန်ရွှင်အဖေ မည်မျှလေးစားသမှုရှိကြောင်း အံ့သရားအနက် ပြသလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အနေဖြင့် ထန်ရွှင်အား တောင်းပန် မေတ္တာရပ်ခံနေရန် မလိုပေ။

သူ အမိန့်ပေးလျှင် ထန်ရွှင် လိုက်နာရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအချက်ကို အလေးအနက်သဘောပေါက်သော ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၍ လူသိကုန်စွာ သဘောတူ လက်ခံလိုက်လေတော့သည်။

၂၀၈
၀၆၇
၀၆၈

ကညီသိုလ်နေထင်းအောင်

အောင်အောင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အားလုံးကောင်းအောင် စီစဉ်
အောင်အောင်ကို ကျွန်တော် ဘယ် လက်မခံလို့ဖြစ်ပါ့မလို့၊ ဒီအ
အောင်ကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်ခင်ဗျာ

အခန်း (၁၂၂)

အပန်းပြေစန်းသို့

ထန်ရွှင်က ဆူ အစီအစဉ်ကို လူယ်ကူစွာ လက်ခံလိုက်သဖြင့်
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ မှာ အလွန်တရာ စိတ်ချမ်းသာသွား
လေတော့သည်။

ထန်ရွှင်သည် အသင့် ပြင်ဆင်ထားဟန်တူသော ကတ္တီပါ
အိတ်ကလေးသုံးအိတ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ ရှေ့သို့ချ
ပေးသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒါတွေက ဆရာကြီးကျန်စီမုန်ရွဲ့ ငါမီး
ကလေးကို တိုက်ဖို့ ဆေးဝါးတွေပါ၊ မိန်းကလေးရွဲ့ ရောဂါ
ဝေဒနာကတော့ အတော်ကို ပြင်းထန်နေတာပါ၊ သူကံကောင်း

၂၁၆ ❀ ကတ္တဆိုလ်နေထင်၊ဆောင်

တိုင်းထုံပုံလျှံ မလှေသံ

ရင်တော့ ဝီဆေးတော့နဲ့ နာလန် ထလာနိုင်မှာပဲ၊ ကံခကောင်း
ရင်ကော့ ပြီးဘာပဲပေါ့လေ'

အိုယန်ထုံက ဆေးအိတ်များကို အသာယူ၍ သိမ်းဆည်း
လိုက်သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန် ခရီးထွက်ရမှာလဲ'
ထန်ရွှင်က ဆေးထုပ်များသိမ်းနေသော အိုယန်ထုံအား
လှမ်းမေးသည်။

အိုယန်ထုံက...

'မနက်ဖြန်မနက်ပဲ မြင်းလည်းကိုတောင် ပြင်ဆင်ခိုင်းထား
ပြီးပါပြီ'

'ကျွန်တော် အနားယူရမယ့်နေရာက အတော်ဝေးသလား'
ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်ကတော့ နောင်ကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေး
အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်မယ့်နေရာကို ရွေးထားတာပဲ'

'ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသွားရမှာလား'

'ဟာ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နောင်ကြီး ကွမ်းစန့်စင်ကိုယ်တိုင်
လိုက်ပါ စောင့်ရှောက်မှာပေါ့'

ထန်ရွှင်က စဉ်းစား၍ မေး၏။

'နောင်ကြီးကွမ်းစန့်စင်က လိုက်ပို့ရုံစာင်

အိုယန်ထုံက ခေါင်းညှိတံ၏။

'လိုက်ပို့ရုံစာင်ပါပဲ'

'ကျွန်တော် တစ်ခုထောင်းပန်ချင်ပါဦး'

'တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျန်လှဂိုဏ်းက လုပ်ပေးနိုင်တာ
မှန်သမျှကို အကုန်လုပ်ပေးပါမယ်'

'ထိုရဲ့ကောင်း ဆန်ကွမ်းချိုကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားခွင့်
ပါတယ်'

အိုယန်ထုံက စဉ်းစားလိုက်သည်။

'အခါကတော့ ခက်တယ်၊ နောင်ကြီးလဲ သိထားပဲ၊ ဆန်
ကွမ်းချိုဟာ ကျန်လှဂိုဏ်းသား မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်
အနေနဲ့ ဘယ်လိုကတိပေးလို့ရမှာလဲ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မငြင်းရန် အိဒီသုငယ်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့
လိုက်ဖို့ မငြင်းပါဘူး'

'ဟာ...ဒါဆို ကာပြောစရာရှိမလဲဗျာ၊ ကျုပ်က အာလုံ
ငြင်းရမှာလဲ၊ ဆန်ကွမ်းချိုလိုက်လေ နောင်ကြီးအတွက် ကျုပ်
နိတ်အားရလေပေါ့ဗျာ'

ရင်တော့ မိခင်က ကြည့်လိုက်နေလင်းအောင်

ရင်တော့ ပျော်ကြီး အိုယန်ထုံက လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်၏။
အိုယန်ထုံက ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျန်လူဂိုဏ်းသား တစ်ဦး
လိုက်သွားကာ အိုယန်ထုံကို ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုသည်။

‘အမိန့်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’
‘ဆန်ကွမ်းချိုကို သွားခေါ်ခဲ့စမ်း၊ လေးလေးစားစား ဖိတ်
ခေါ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့...စိတ်ချပါ’
တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ဆန်ကွမ်းချို ရောက်ရှိလာ၏။
အိုယန်ထုံ၊ ထန်ရွှင်နှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့အား တစ်ဦး
ဂါရဝပြု၏။

အိုယန်ထုံက ထန်ရွှင်အတွက် စိမ့်ထားသည့် အစီအစဉ်
များကို ရှင်းပြသည်။

‘အဲဒီသွားပြီး အနားယူတဲ့ကိစ္စမှာ မောင်ရင့်အနေနဲ့
နောင်ကြီးထန်ရွှင်နဲ့အတူ လိုက်သွားစေချင်ပါတယ်၊ မောင်ရင့်
သဘောတူမယ်ဆိုရင်တော့...’

ဆန်ကွမ်းချိုက စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်၍ပြောသည်။

လှိုင်းတုံ့ပွင့်လျှင် ပလောင်

‘ဟာ...နောင်ကြီးထန်ရွှင်အတွက်ဆိုရင် ကျွန်တို့အသက်
တောင် ပေးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းပန်းစာသာနဲ့
လိုက်ခဲ့ပါမယ်’

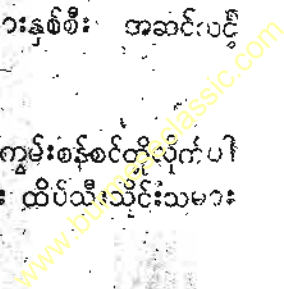
ထန်ရွှင်က ကြည်လင်စွာ ပြုံးနေသည်။
သူသည် ဆန်ကွမ်းချို၏စိတ်စေတနာကို ကောင်းစွာယူကြည့်
ပေသည်။

အိုယန်ထုံက...
‘ဒီလိုဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေတာပဲ၊ နက်ဖြန်မနက်မှာ
မြင်းလှည်းတွေ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်က...နောင်ကြီး
ထန်ရွှင် ကျုပ်ထိုက်ကို ခွင့်ပြုပေးဦးတော့’

ထန်ရွှင်က ကပျာကယာ ရပ်၍ လက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ်ကာ
ဂါရဝပြုသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မြင်းရထားနှစ်စီး အဆင်ပြေ
ဖြစ်နေသည်။

တစ်စီးတွင် ထန်ရွှင်၊ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့လိုက်ပါ
ကြပြီး ကျန်တစ်စီးတွင် ကျန်လူဂိုဏ်းသား ထိပ်သီးသိုင်းသမား
နှစ်ယောက် လိုက်ပါကြ၏။

ကဏ္ဍသိုက်နေထင်းအောင်

ရပ်တော့ ဝီဒေ
၀င်ကဏ္ဍာ မြင်းကောင်တပ် မြင်းရထားများဖြစ်၍ အလွန်တရာ
လျှင်မြန်စွာ မောင်းနှင်နိုင်သည်။

အိုယန်ထုံက နှုတ်ဆက်၏။

‘နောင်ခြီးထန်ရှင်၊ ကျန်းမာရေးအတွက် အနားယူနေတဲ့
အချိန်မှာ ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ကိုယ့်အတွက်ပဲ
ကိုယ်စဉ်းစားပါ၊ ကျုပ်ဆိုက်မပို့အော့ဘူး’

ထန်ရှင်က မြင်းရထားထဲမှ ဂါရဝပြုသည်။

အိုယန်ထုံ အချက်ပြသေးအခါ မြင်းရထားလည်း စောင့်
ထွက်ခွာတော့၏။

ထန်ရှင်သည် မြင်းရထားထွက်သည်နှင့် မျက်လုံးမိုမိုကာ
အနားယူ အိပ်ခလဲတော့သည်။

မြင်းရထားသည် ညနေဆည်းဆာ ရောက်သည်နှင့် စခန်း
တစ်ခု၌ နားလေသည်။

ထိုနေရာ၌ မြင်းများကို အနားပေးသည်။

စခန်း၌ အသင်စောင်နေသည့် ကျန်လူ ဂိုက်သားများ
ထန်ရှင်တို့အထွတ် စားသောက်ပွယ်ရာများ စီစဉ်ပေးသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ပြန်လည်ခရီးထွက်၏။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ညတာ ကုန်ဆုံးပြီးနောက် အယုတ်အရွယ် လှ
သော ကောတောင်ခေမသတစ်ခုသို့ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

ထန်ရှင်က ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

‘ခရီးက အတော်ခရီးတဝါလား’

ကွမ်းစန်စင်က...

‘ဆရာကြီးနဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် စိုက်ချုပ်ကြီးက ဒီတော့က
ရွေးတာပါ။ အခု ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာတဲ့ပုံစံအတိုင်း မြင်
သေးနှစ်စီးစီ အရပ်လေးမျက်နှာကို ခဲ့ထွက်သွားနေကြပြီလေ
အုတ်တို့နှစ်ညကြာပြီးရင် ရောက်တဲ့နေရာမှာ သိုးရက်တိတ် စခန်း
ပြီး မူလနေရာကိုပြန်ကြမယ်’

ထန်ရှင်က ရယ်ရင်း....

‘ကုန်လုံစစ် ကျုပ်နေရက် မဆိုက်နိုင်အောင် မျက်စိလှည့်
တာ ဆိုပါတော့’

ကွမ်းစန်စင်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘ကုန်လုံစစ်က အင်မတန် ဉာဏ်များတော့ ဒီလောက် စီစဉ်
တာမှ တော်ရုံကုမ္ပဏီ’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

'ကုန်းစိန်ကို လျှော့မတူကံတာ အကောင်းဆုံးပါပဲလေ'

ထိုသူ့ စကားပြောနေစဉ် မြင်းရထားရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

ကုန်းစိန်စင်သည် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ပြီး မြင်းရထားထဲသို့ လှမ်းပြောသည်။

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး မြင်းရထားနဲ့သွားလို့မရတော့ပါဘူး၊ ဒီမှာ ခဏဆင်းပါဦး'

ဆန်ကုမ်းချိုသည် မြင်းရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၏။

ထန်ရွှင်ကို လက်ကမ်းပေးပြီး မြင်းရထားနောက်သို့ တွဲခဲ့သည်။

ဆန်ကုမ်းချိုက လက်ခုပံသုံးချက် တီးလိုက်၏။

သူ့လက်ခုပံသံသည် ဘောထဲ၌ ဖဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

လက်ခုပံသံဆုံးသောအခါ အလွန်တရာ ထွားကျိုင်းသန်မာသော လူကြီးလေးယောက်တို့သည် ထမ်းစင်ကိုထမ်း၍ သစ်ပင်များကြားမှ ထွက်လာသည်။

ထိုထမ်းစင်မှာ ထန်ရွှင်အား သယ်ယူမည့် ထမ်းစင်ကြောင်း အားလုံးက ရိပ်ဒိသိရှိကြလေသည်။

'နောင်ကြီး ထမ်းစင်ပေါ် အိပ်လိုက်ပါ။ အခု ကျွန်တို့က တောင်ခုလပ်ကို တက်မှာဆိုတော့ နည်းနည်း ပင်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ နောင်ကြီးအတွက် ထမ်းစင်ကို ခီစဉ်ထားတာပါ'

ထန်ရွှင်သည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ကုန်းစိန်၏ စကားအတိုင်း ထမ်းစင်ပေါ်တက်အိပ်၏။

အထမ်းသမား လေးယောက်က ချက်ချင်းထမ်း၍ ဖောက်တော့သည်။

ထန်ရွှင်မှအပ ကျန်လူအားလုံးမှာ သိုင်းသမားမျှစူးချည်းဖြစ်၍ တောင်တက်ရာ၌ ပင်ပန်းမှု မရှိကြပေ။

အားလုံး သွက်လက်လျှင်မြန်စွာ တက်နိုင်သည်။

တောစောင်၏ မြင်ကွင်းသည် တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလာသည်။

အလွန်တရာ သာယာလှပသော ရွှံ့ကွင်းရွှံ့ကွက်များကို တွေ့မြင်လာရသည်။

၇ ဓာတ်တူသိုလ်နေထင်အောင်

ပေး ဝေထီးသော တောင်ကြီးများ၊ စိမ့်စမ်း ရေတံခွန်
ပေးပေးပေးပေးပေးပေး ပွင့်နေသော ဓာတ်ပန်း၊ ဘောင်ပန်း
ထို့ဝေသာနေသဖြင့် စိတ်နှလုံးထွေပြားစွာဖြင့် တက်လာ
သည်။ ကွမ်းချိုပင် စိတ်ထဲ၌ လန်းဆန်းလာသည်။

ကုန်သွယ်ရာတစ်ခုနှင့်၊ ကျွန်တော်ဟာ ပိုင်မာစန်းတောင်
ခွဲစူးပါသည်။ ဒီတော့လှုပ် ကြီးကျယ်နက်ရှိုင်းတဲ့တော
ပဒါပေမယ့် ဒီဘာလို့ မလှဘူး

ဆန်ကွမ်းချိုက ကွမ်းစန့်စင်အား လှမ်းပြောရာ ကျန်လှိုက်
၏ လေ့ကျင့်ရေးမျိုးကြီး ကွမ်းစန့်စင်က နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်
လေ၏။

လှရမှာပေါ့ ဒီနေရာကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထိုကိုယ်တိုင်
ရွေးချယ်ထားတာပဲ။ ဒီပထဝီနန်းကျင်မှာ ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ပတ်သက်
တဲ့လူတွေရှိသလား၊ မရှိဘူးလားဆိုတာလဲ ဂိုဏ်းချုပ်အိုယန်ထို
ကိုယ်တိုင် လာပြီးစုံစမ်းရှာဖွေသေးတယ်။ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်
သာ ဟောဒီနေရာမှာ စိတ်နှလုံးလက်အေး နေလိုက်စမ်းပါ။
တစ်လအတွင်း မုချကျန်းမာသွားရမယ်

မကြာမီ ထင်းရှူးပင်များ သိပ်သည်းစွာ ပေါက်နေသည့်
နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုဆင့်ရှူးကောလဲ၌ တဲအိမ်တစ်လုံးရှိနေကြောင်း မကြာ
မီ တွေ့ရှိကြရသည်။

တဲအိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ ထင်းစင်ကို ပြုပေါ်သို့ ချ
ပေးကြ၏။

ထန်ရွှင်သည် အိပ်နေရာမှ ထထိုင်သည်။

ထို့နောက် မြေကြီးပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုသည်။

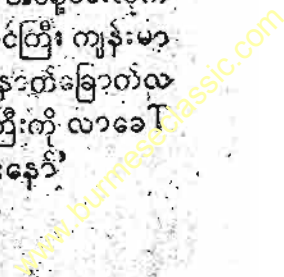
‘အင်း...တယ်ပြီးသာယာတာပဲ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ရိုးမြေကျ
အထိုက်တယ်’

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိတ်လန့်
သွား၏။

စကားနောက် တရားပါးညင်ကို စိုးရိမ်သော စိတ်ပင်တည်း။

ကွမ်းစန့်စင်သည် ထန်ရွှင်အား ရိုသေလေးစားစွာ ဂါရဝ
ပြုံး အခွင့်ပန်လေသည်။

‘နောင်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါကော့ နေ့ခင်းကြီးကို
ပြန်တာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လဲဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်
တယ်။ စိမ်းစိုတဲ့ရေမြေဘာဝကြောင့် နောင်ကြီး ကျန်းမာ
အာဟာရလုံလုံ ကျန်းတော်ယုံကြည်ပါတယ်။ နောက်ခြောက်လ
ကြာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နောင်ကြီးကို လာခေါ်
အိမ်မင်ဗျာ၊ အခု ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်’

ထန်ရွှင်က သဲထံ ပြုံးလေ၏။

ထွန်းရွှေ ရေ သူ့သိခြင်းဖြင့် ပြုံးခြင်းဖြစ်သည်။

လာမယ့်ခြောက်လမှာ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီးနဲ့ ခုလို ပြန်
တွေ့နိုင်ပါစေလို့ ကျုပ်လဲ ဆုဆောင်းပါသိမ့်ဗျာ။ ကဲ...ကဲ
ခပ်ဗျားပြန်ပေတော့။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖျော်နေလိမ့်မယ်။

အထမ်းသမားများနှင့် လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ကြသည့်
ကျန်လူဂိုဏ်းသားများသည် မြေကြီးပေါ်၌ ဇူးထောက်ထိုင်ကြ
ကာ ပညာရှိထန်ရှင်အား ရံခိုးကန်တော့ကြလေသည်။

ထန်ရွှင်သည် သူ့အား အလွန်တရာ ရှိသေးလေးစားကြသည့်
ကျန်လူဂိုဏ်းသားများအား မျက်ရည်ပိုင်းနေသည့် မျက်လုံး
များဖြင့် ကြည့်လျက် ဆုမွန်များ ပေးနေလေ၏။

တောတောင်များအလယ်၌ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်
ထားပြီး ရှိခိုးနေကြသည့် သိုင်းသမားများကို တည်ကြည်
ခန့်ညားသည့် ရုပ်ရည်ရှိသော်လည်း ပင်မနိုးနှမ်းနယ်လှဟန်
ပေါက်နေသည့် အရပ်ရှည်ရှည် လူကြီးတစ်ယောက်၏ ဆုမွန်
ပေးနေသည့် မြင်ကွင်းမှာ အလွန်တရာ ကြောက်လွမ်းဆုတ်ပွယ်
ကောင်းလှပေသည်။

စိတ်ဝတ်ရင်ကွက်လှပါသည်ဆိုသော လေ့ကျင့်ရေးမှူး
ကွမ်းစန်စင်ပင် မျက်ရည်ကျစသည်။

ဆန်ကွမ်းချီမှု ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်အောက်၌ သူ့အား
ခိတ်ထိုခိုက်စွာ ကြည့်နေသည်။

ဆရာကြီးထန်ရွှင်၏ နှုတ်ဆက်နေပုံမှာ နောင်မည်သည့်
အခါမှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရတော့မည် မဟုတ်သည့် နှုတ်ဆက်
ခြင်းမျိုး ဖြစ်နေသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီ၏စိတ်ထဲ၌ ဤမျှထိုခိုက်
နေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထို့နောက် ကွမ်းစန်စင်နှင့် ကျန်လူဂိုဏ်းသားများ တောင်
အောက်သို့ ဆင်းသွားတော့သည်။

ထန်ရွှင်သည် ကွမ်းစန်စင်တို့ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်
ထိ ဝေးမောကြည့်နေသည်။

'နောင်ကြီး...ကျန်တော်ဇို့ တဲထဲဝင်ကြရအောင်'

ဆန်ကွမ်းချီက ထန်ရွှင်၏နောက်ပါး၌ရပ်ပြီး တီးတိုးပြော
တတ်၏။

'အင်း...ဝင်ကြတာပေါ့လေ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် တဲ၏တံခါးကို တွန်းပွင့်လိုက်သည်။

တစ်လေး လေးယောက်သည် တဲတဲခါးနောက်၌ ကြုံကြုံ
သွားတတ်ရင် နေကြ၏။

လှရွေးနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ဝင်လာသည်နှင့် ဦးညွတ် ဝါရ
အတွင်း

မိန်းကလေးတစ်ဦးက မိန့်သေပေးပြာ၏။

ကျွန်တို့က ဆရာကြီးထန်ရွှင်ကို ပြစုပေးဖို့၊ စားလောက်
ဖွယ်ရာတွေ ပြင်ဆင်ပေးဖို့ ရောက်နေကြတာပါ။

ထန်ရွှင်က မေးသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထွန်း အစီအစဉ်သား’

‘ဟုတ်ပါဘယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အစီအစဉ်ပါ’

ဆန်ကွမ်းချိုက ထန်ရွှင်အား လှမ်းပြော၏။

‘နောင်ကြီး...တဲအနောက်ဘက် ထွက်ကြည့်ဦးမလား’

‘ကောင်းသားဝဲ’

မိန်းကလေးတစ်ယောက် လျင်မြန်စွာ ထ၍တဲ၏ အနောက်
ဘက်တဲခါးကို ဖွင့်ပေးလေသည်။

တဲ၏ ဆိုသော်လည်း ကြီးကြီးမားမား လှုပ်ရှားရင်
ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အနောက်ဘက်တဲတဲခါးသည်လည်း အရှေ့ဘက်တဲတဲခါး
လို ခိုင်ခံ့မှုရှိသည်။

ထန်ရွှင်သည် အနောက်ဘက်တဲတဲခါးမှ ထွက်လိုက်ရာ လူ
အင်အားနှင့် ကြုံပြင်ထားသည့် ပန်းခြံကလေးတစ်ခုကို ကြည့်နား
ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထွန်းသည် ဤခန်းကို အချိန်ယူ၍
ပြင်ဆင်ခဲ့ရဟန် တူသည်။

ထန်ရွှင်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုကို လှည့်ကြည့်ပြီး...

ညီအစ်မတို့ ဝိသေက လှည့်ပန်းခြံမျိုးဟာ ဟာခြား
တိုင်းပြည့်စွာ ရှိနိုင်ဖို့ ဦးစား

‘ဟုတ်ကဲ့...သိပ်လှပါတယ်နောင်ကြီး၊ သဘာဝပန်းဥယျာဉ်
ထဲမှာ လူတပြုလုပ်ထားတဲ့ ပန်းဥယျာဉ်ကလေးတစ်ခုရှိနေတာ
ဟာ အခက် ကို ဆန်းကြယ်နေတာပါဝဲ’

ထန်ရွှင်နှင့်ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပန်းခြံကလေးထဲ အနည်းငယ်
ချောက်ကြည့်ပြီး တဲထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

တယ်တောင် ဒါ... ခန်း၊ ညှော်ခန်းနှင့် စာကြည့်ခန်းဟူ၍ အခန်း
သုံးခန်း ခွဲခြားပေးထား၏။

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံတာ အာမှ မလစ်တင်းရအေး
စိမ့်ပေးထားတာပဲ၊ ငါ့အပေါ် ထားတဲ့ စေတနာက
တကယ်ကို ကြီးမားလှပါတယ်’

ထန်ရွှင်က အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ....

‘ဪ... ခါထက်၊ စားရေးရိက္ခာတွေ ပြည့်စုံခဲ့လား
ဘူး’

သူသည် ဆန်ကွမ်းချီအား လှည့်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ဦးက ကြားဖြတ်၍ ဖြေသည်။

‘အိမ်ထဲမှာ စားရေးရိက္ခာ ဖူဖူလုံလုံရှိပါတယ်ရှင်၊ လူခြေ
ယောက်အတွက် ခြောက်လစာ သိမ့်ထားပါတယ်၊ မီးဖိုအေး
ထဲက စားဖိုမျိုးကြီးကလဲ ဆရာကြီးတို့အတွက် ပြင်ဆင် ဖြေ
လျော်နေပါပြီ’

ထန်ရွှင်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့သည် အသင့် ခင်းကျင်းထားသည့်
ဓာလားထိုင်များ၌ ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

မိန်းကလေးတစ်ဦးက....

‘ကျွန်မတို့အားလုံး သိချင်းလဲဆိုတတ်ပါတယ်၊ ကလေးတတ်
ပါတယ်ရှင်၊ အခုပဲ ပြောပျော်ရမလားရှင်’

ထန်ရွှင်က တားလိုက်သည်။

‘နေကြပါကွယ်၊ အေးအေးဆက်ဆာနေကြပါ၊ ငါ့စို့မှာ
လုပ်စရာကိစ္စတွေ အများကြီးရှိနေပါသေးတယ်’

ဆန်ကွမ်းချီမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

အနားယူခိုင်းကာမှ ထန်ရွှင်က လုပ်စရာကိစ္စများ ရှိနေ
သည်ဟု ပြောနေသည်မဟုတ်ပါလော့။

သို့သော် ထန်ရွှင်အား ဆရာလုပ်ရန်ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသော
ကိစ္စမဟုတ်သဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာပင် နေလိုက်တော့သည်။

‘ကဲ... မင်းတို့လဲ နေမြဲတိုင်း နေကြပေစော့၊ ငါ့နားမှာ
မိုင်းထိုင်နေတာမျိုး ငါ့မလိုလားဘူး၊ ငါ့အတွက်ကျန်နေသေးတဲ့
အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ကုန်လုံဝမ်းကို ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်ရမယ်
ဆိုတာ စီစဉ်ရမယ်’

ထန်ရွှင်တောားကို ကြားသောအခါ ဆန်ကွမ်းချီမှာ နှုတ်ဆိတ်
နေအားတော့ပေ။

‘နောင်ကြီး... နားပါဦးဗျာ’

ထန်ရွှင်က ရယ်သည့်အခါ

'ညီကလေး ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ငါ့တာလုပ်ရယ်ဆိုတာ ငါ့ဆီမပါဘူး'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းနေ၏။

ထန်ရွှင်က ဆန်ကွမ်းချိုကို ကြည့်ပြီး....

'အခုအချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ငါ့ဟာ အချိန်မရွေးသေထွက်နိုင်တယ်လို့လေး၊ ငါ့ကို ဘာမှ ပြန်လှန် စောင့်ရှောက်ပေးတာမရှိပါ။ ငါ့မသေခင် ကုန်လုပ်ငန်းအတွက် အကောင်းဆုံးထောင်ချော့တွေကို စီစဉ်ထားခဲ့ရမယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုက ဝါရဝပြု၍....

'ဟုတ်ကဲ့...နောင်ကြီး ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုပါပါ။ ကျွန်တော့်စောင့်ခနပ်ပါမယ်'

'အေး...ညီကလေးကို ငါ့ အားကိုးစားယုံ ငါ့မှာကြားတာတွေကိုတော့ ထိတ်ကျောက်လုပ်ပါနော်'

'စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် အသက်ကိုပေးနေမထားဘဲ ဆေးရွက်ပေးပါမယ်'

ထန်ရွှင်က ဆန်ကွမ်းချိုအား လှမ်းပြောသည်။

'ကဲ...ညီကလေးထံ အနားယူလိုက်ပါဦး၊ ငါ့အဖေ ဒီမှာ ထိုင်ပြီး ခဏထောက် ခဦးစားဦးမယ်'

ဆန်ကွမ်းချို မတ်တတ်ထစ်စပ်သောအခါ အိမ်ဖော်မလေး တစ်ယောက်ပါ ထရပ်ကြသည်။

သူတို့သည် အိပ်ခန်းကို လိုက်ပြန်ကြလေသည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းတို့ထဲ အနားယူကြပါဦး'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် အိမ်မှာ ပေါ့ တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုအနေဖြင့် ဤတစ်ကြိမ်အောက် စိတ်လွတ်ငယ်လွတ် အိပ်ခန်းသည် အခြားအချိန်တစ်ချိန် မရှိခဲ့ပေ။

လူပေါင်းများစွာ မင်ပန်းခွဲမှုများကြောင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချို အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း ဖြစ်နေချေပြီ။

အိမ်ဖော်မလေး လေးယောက်အနက်မှ ရွှေမေ သို့မဟုတ်
ဦးပန်းဟု အနတ်ရသော မိန်းကလေးက မျက်နှာသစ်ရေဖြင့်
အဆင်းသင့်စောင့်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် မျက်နှာသစ်၏။

ကိုယ်သက်သန့်စင်သည်။

ထို့နောက် ရှန်းကျို (ဂန္ဓမာပန်း)၊ ချွန်းလန်(သစ်ခုပန်း)
နှင့် ရှကျန်(ကြာပန်း) အမည်ရှိသော မိန်းကလေးများက ခေ
နွေးကြမ်းများနှင့် စားသောက်ပွယ်ရာများကို အခန်းထဲယူလာ
ကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ကပျာကယာ စားသောက်ပြီးနောက်....

'ငါ့အောင်ကြီး နိုးနေပြီလား'

ရှန်းကျိုက....

'အိမ်ကို မအိပ်ဘဲ ထိုင်နေတာပါရှင်'

'ဟင်'

ဆန်ကွမ်းချို ထိတ်လန့်သွားပြီး အခန်းထဲမှ ကမန်းကတန်း
ပုတ်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထန်ရွှင်သည် စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ရေးလို့ မမြစ်လိုက်
ရှုပ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး....

'နောင်ကြီး... အဲဒီလို တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စာထိုင်ရေးတာ
တွေ့ မကောင်းပါဘူး ခင်ဗျာ'

ထန်ရွှင်က လှည့်၍ပြုံးပြု၏။

သို့သော် သူ့အပြုံးက မပီပေ။

'ညီကလေး... ငါ့ရှင်ထဲမှာ ဘယ်လို ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်
ဆိုတာ မင်းမသိပါဘူး။ ငါ့ဟာ အချိန်လျှံပြီး အလုပ်လုပ်နေရ
တယ်'

ထန်ရွှင်သည် နှုတ်ခမ်းကို ပွတ်သပ်လိုက်၏။

စာရွက်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်များသည် တဆတ်ဆတ်
တုန်လှုပ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချို အသေအချာကြည့်လိုက်ရာ ထန်ရွှင်၏ နှုတ်ခမ်း
အထောင့်စွန်း၌ သွေးစက်ကလေးများ စွန်းနေကြောင်း တွေ
့ရ၏။

ထန်ရွှင်သည် သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို မြှောက်ပြ၏။

ဒါ သိပ်ကစားကြီးတယ်၊ ဒါတွေကို ညှိလေးဖတ်ပါ၊ ဒါ လက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်'

အခု စားရေးခုံသွေး၌ ဝါးကွပ်ပျစ်ကလေး တစ်ခုရှိရာ ထန်ရွှင်သည် ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ် တက်အိပ်လိုက်သည်။

ထန်ကွမ်းချိုက စောင်တစ်ထည် လှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

ထန်ကွမ်းချိုသည် စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ခြစ်ရာဗျက်ရာ အလွန်များသော စာရွက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ထူသည် စာရွက်များကို တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက်ဖတ်ရာ သူ့ဘေး၌ အိပ်နေသည့် ပညာရှိထန်ရွှင်၏ ဝမ်းဗျားသွေးနှောပေး၏။

'ဆရာလေး... ညနေစာစားဖို့အချိန် ရောက်နေပါပြီ'

'ဟင်...'

ထန်ကွမ်းချိုမှာ ညနေရောက်၍ပင် ရောက်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ထဲအိမ်၏ ပြင်ပသို့ ပြောင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ ညနေစောင်းအချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

စင်စစ် ရွှေမသည် သူ့အနီး၌ ရောက်နေခဲ့သော်လည်း နာရီခန့် ရှိနေခဲ့သည်။

ထန်ကွမ်းချိုကား မပြောရဲသဖြင့် စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး မတတ်သားသည်အဆုံးကျမှသာ ဤသူ့ အသံပြုသတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထန်ကွမ်းချိုသည် အပြင်တက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည် သူ့အကြည့်များကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် အိပ်စက်နေသည့် ထန်ရွှင်အား လှမ်းကြည့်သည်။

ထန်ရွှင်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည်။

ထန်ကွမ်းချိုက လက်တု ခါထုတ်ပြီး...

'မင်း သွားပါ။ တောကြာ ဆရာကြီး နီးသွားဦးမယ်'

ရွှေမက တိုးတိုးကလေး ပြော၏။

'ညနေစာ...'

'ငါ အခုပဲ လာစားမယ်'

ထန်ကွမ်းချိုသည် ဖတ်နေသည့် စာရွက်များကို ရင်ခွင်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ခြေဖော့ထွက်လိုက်သည်။

၃၈ အက္ခရာသီလှည့်စားစာပေ

သားပွဲပိုင်းတစ်ခုတွင် အစားအသောက်များကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားသောက်လေသည်။

သည် ခပ်သုတ်သုတ်စား၏။

အရက်အနည်းငယ်ကိုလည်း သောက်သည်။

ထိုနောက် တဲ၏အနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ရှုမေဇည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၌ စဉ်းစားစရာ အချက်အလက်မြောက်မြားစွာ ရှိနေသည်။

ထန်ရွှင်၏ စာသည် သူ့အား အတွေးဝေစေခဲ့လေပြီ။

ဥယျာဉ်ထဲရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်နင်း ဆန်ကွမ်းချို စဉ်းစားနေ၏။

ထန်ရွှင်၏ ကိုယ်ကိုယ်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်သေအောင် သတ်နေသည့် အပြုအမူများကိုလည်း ဆန်ကွမ်းချို အပြစ်မတင်တော့ပေ။

ဥယျာဉ်ကလေးနှင့် သဘာဝစတာတောင်၏ အလှအပများသည် လွန်စွာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းပါ၏။

ထို့သော် ဆန်ကွမ်းချိုအဖို့ ထိုအလှအပများကို လိုက်စားနိုင်တော့ပေ။

သူ့ခေါင်းထဲ၌ ထန်ရွှင်၏စာပါ အကြောင်းအရာ ဝေဖန်လျက် ရှိနေတော့သည်။

ထိုသို့ တွေးနေငေးနေစဉ် သာယာဆွတ်ပျော်စရာ ပလ္လေသံသည် လွင့်ပျံလာ၏။

ဟစ်

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဆိုင်ရာမှချက်ချင်း ထမိလေသည်။

ပလ္လေသံသည် သူ့ဘဝနှင့် အကြီးအကျယ် ဆက်စပ်ခဲ့သည့် အရာ မထုတ်ပါလား။

ပလ္လေသံသည် သာယာညှင်းပျောင်းစွာ ပေါ်ထွက်လာနေသည်။

တောတောင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ချိုနွဲ့စွာ ပေါ်ထွက်လာရာ ကြားရသလိုတိုင်း လွန်စွာ ကြည်နူးမှု ခံစားနိုင်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရှုမေအား လှည့်ကြည့်ပြီး...

‘လှမလေး... ဒီပလ္လေသံကို အရှင်က အမြဲတမ်း ကြားနေကျပါလား’

ကဲ...က ဦးခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းလေသည်။

ဒီထဲရဲ့ ငါးမိုင်းအတွင်းမှာ လှည့်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ အစ်ကြိမ်တစ်ခါမှလဲ မကြားခဲ့ပါဘူး။ ဒီနေ့ကျမှ ထူးထူးခြားခြား ကြားလို့ရတာပေါ့။

ဆန်ကုမ်းချီသည် ပလ္လေသံကို နားစိုက်၍ ထောင်နေ၏။

ညနေ မောင်ရီဤ စကားချိန်၌ ထွက်ပေါ်လာသည့် ပလ္လေသံသည် လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ကောင်းနေသည်။

ဆန်ကုမ်းချီက ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

‘ဪ... ပလ္လေသံ... မလ္လေသံ၊ ငါ့အာဆရာကြီးလဲ အစ်များ ရောက်နေသလို မသိဘူးနော်၊ ဒီပလ္လေသံဟာ ငါ့အာဆရာကြီးကို အမှတ်ရ လွမ်းဆွတ်စေဖို့ဖြစ်လာတာပဲ။ အာဆရာကြီး မှုတ်လိုက်တဲ့ ပလ္လေသံများ ဖြစ်နေမလားမသိဘူးလေ’

ဆန်ကုမ်းချီသည် အဝေးသို့ ဝေးမျှော်၍ တွေးနေသည်။

ပိုင်မာစန်းတောင်တန်းရှိ ဘုရားကျောင်းပျက်တစ်ခုအတွင်း၌ သူ့အား ပညာသင်ပေးခဲ့သည့် အာဆရာကြီးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

ထိုစဉ် ပလ္လေသံလည်း ဖျောက်သွားလေ၏။

အေးတောင်အတွင်း၌ အော်မြည်ကြသည့် ပိုးပုရစ်ကလေးများ၏ စိုးစိုးစီစီမြည်သံသည် ပလ္လေသံအစား ပြန်လည် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

‘ဟင်း...’

ဆန်ကုမ်းချီသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ချကာ ကျောက်တုံးပေါ်၌ မြန်ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

အခန်း (၁၂၃)

အပန်းပပြေ၊ အနှမ်းမပြေ

ဘောတောင်ထဲ၌လှိုင်ပျံ့နေသည့်ပလ္လေသံသည် ပျောက်သွား
ပြီးနောက် ဆန်ကုမ်းချီသည် ရွှေမအား တဲအိမ်ဆီသို့ ပြန်ခိုင်း
လိုက်၏။

ရွှေမ...မင်းပြန်ပါ။ ငါ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်တော့
ဦးမယ်။

ရွှေမ ထွက်သွားသည်။

ဆန်ကုမ်းချီလည်း စဉ်းစားလျက်ကျန်ရစ်သည်။

ထိုစဉ် ဝမ်းနည်းဖွယ်ပလ္လေသံသည် ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာ
ပြန်လေ၏။

သည်အစကြိမ်တိုင်တော့ ဆန်ကုမ်းချီသည် ထိုင်၍ နား
မထောင်တော့ပေ။

ခြည်းထကာ အသံကြားရာဘက်သို့ ချက်ချင်း ထိုက်
တော့၏။

အလျင်အမြန် ပြေးလာခြင်းကြောင့် ဆန်ကုမ်းချီ၏မြင်ကွင်း
များ တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲ၏။

သူသည် တောထဲသို့ တစ်ခိုင်ခန့် တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

မကြာမီ အသံထွက်ပေါ်ရာအရပ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

အောက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးတို့တစ်ဦးသည် သူ
အားကျောပေးလျက် လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ပလွေကို မှုတ်လျှာ
ရှိသည်။

ပထမ၌ ဆန်ကုမ်းချီ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

သူ၏ဆရာကြီးများလောဟု အတွေးဝင် အထင်မှားသွား၍
ဖြစ်သည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူ၏အဘဆရာကြီး မဟုတ်မှန်-
သိလိုက်၏။

ဤအဘိုးတို့၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အကောင်-
ပကတ်ရှိနေပေသည်။

ခုတ်တခုက် ပလွေသံ ရပ်သွား၏။

အဘိုးတို့က လျှော်မကြည့်ဘဲ မေးလေ၏။

‘အခုရောက်လာတာ ဘယ်သူလဲ’

ဆန်ကုမ်းချီ ရင်ထိတ်သွား၏။

အဘယ်မှာလျှင် မထိတ်ဘဲနုအံ့နည်း။

သူ၏သိုင်းပညာသည် အဆင့်လွန်သိုင်းပညာဖြစ်၏။

ကိုယ်ဖော့ဝညာ၌ ထိပ်တန်းရောက်ခဲ့သူဖြစ်၏။

တော်ရုံတန်ရုံလူသည် သူ့ခြေသံကို မကြားနိုင်ပေ။

ဗာနုမူ အဘိုးတို့သည် သူ့ခြေသံကို ကြားသိနိုင်စွမ်း မရှိ
ပေသည်။

‘ဘာလဲ၊ ဝါမေးနေတာကို မကြားဘူးလား၊ နားကန်း
ယလား’

အဘိုးတို့က ထပ်မေးသည့်အခါကျမှ ဆန်ကုမ်းချီက အသံ
ရှိရှေ့သို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဝါရဝပြီသည်။

ကုန်တော် နာမည် ဆန်ကွမ်းချီပါ။ တစ်ကိုယ်တော် ဆိုင်း
ဆရာကြီးကကော ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော် လို တစ်ကိုယ်
မေးလိမ့်မလား။

အဘိုးအိုက ဆန်ကွမ်းချီကို မသိမသာအကဲခတ်သည်။

‘ငါ့နာမည်ကို မသုံးခဲ့တာကြာပြီ၊ ပြောလဲ မင်း သိမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ သိသွားရုံလဲ မင်းအရွယ်တွေ မပြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်လော
ကလေးနဲ့ သိသွားလေးဝေးဝေးထက် ပိုမှာလဲမဟုတ်ဘူး’

ဆန်ကွမ်းချီ ထိတ်လန့်သွား၏။

သူ့အပြောအရ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသော ဆိုင်းဆရာ
ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ဖို့များသည်။

မျက်လုံးများကလည်း အရှောင်တောက်ပလွန်းသည်။

‘ဆရာကြီးက ဒီနေ့သင်လားခင်ဗျာ’

‘ဟေ...ချာတိတ်ကလေး၊ ဒီလောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ဝ
ဒေသမဲ့၊ ဝါသွားချင်သွားမယ်၊ ဝါ လာချင်လာမယ်၊ ဝါ
သွားလို့မရတဲ့နေရာ မရှိဘူး’

ဒေါသဖြင့်အော်ငေါက်သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီက လေချိုသွေး
ရှသည်။

‘ဪ... ဒီလိုပါ၊ ဆရာကြီးအနေနဲ့ ဒီဒေသကို ပထမဆုံး
ရောက်လာတာလားလို့ မေးတာပါ’

‘ဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ’

ဘုကျကျပင် ပြန်ပြောသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက...

‘ဪ... ကျွန်တော်ကလဲ ပထမဆုံး ရောက်လ
ကျွန်တော် လိုလူမျိုးများ ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး မေးတ
အဘိုးအိုက ဆန်ကွမ်းချီအား စူးရှစွာပြန်ကြည့်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီက ဆတ်မေးလေ၏။

‘ဆရာကြီး၊ ကွန်လုံဝမ်ဆိုတဲ့အမည်ကို ကြားဖူးပါသလား
ခင်ဗျာ’

‘ကွန်လုံဝမ်၊ ကွန်လုံဝမ်’

အဘိုးအိုက ထိုနာမည်ကို အဖန်တလဲလဲရွတ်နေ၏။

‘ကွန်လုံဝမ်ကို ဆရာကြီးမသိရင်တော့ အိုယန်ထုံဆိုတ
တော့ သိလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်’

‘အိုယန်ထုံ၊ အိုယန်ထုံ’

၁။ ဣတ္ထသိုလ်နေထင်အောင်

စာအုပ်ခင်ဗျာ...အို့ယန်ထူပါ၊ ဒီမျက်မှောက်ခေတ်
စေတနာမှာဘော့ ထစ်ခေတ်ထစ်ယောက် သိုင်းသမားကြီး
အတိုးယူဂိုဏ်းရဲ့ ဝိုင်းကျွမ်းကြီးဖြစ်ပါဘယ်'

ငါ့နဲ့က ခါးသီးစွာပြော၏။

မတုတ်ဘဲ ငါမသိဘူး၊ ငါမိန်းမစကားကို နားထောင်နေလို့
ကလေး ငါမိန်းမစကား နားမခံဘာင်ဘဲနဲ့ ငါ့စိတ်နဲ့ငါ့ကိုယ်
ဆင်းကိုသတ်ပြီးတော့ ကြာလှပြီ

တိုးအိုသည် ထိုစကား ပြောပြီး လည်နှင့် ခုန်ထွက်သွား၏။

ကြိတ်ကြိတ်ခနဲ၊ နှစ်ကြိတ်ခနဲ ခုန်ပြီးနောက် ဖျောက်ကွယ်
သွားလေကာသည်။

ဤအတိုးအိုသည် သူ့ထက် သိုင်းပညာကျွမ်းကျင် တတ်
မြောက်သူဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချီ သိလိုက်ရသည်။

ဤသို့သောပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် ရန်ဖြစ်ခြင်းမှာ ကိုယ့်သေတွင်း
ကိုယ်တူးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သိအံ့ဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီ ငြိမ်၍
ရပ်နေလိုက်၏။

သိုင်းထုံပွင့်လှ ၁၀၉

တောတောင်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၊

အမှောင်ထူလည်း ကြီးစိုးလာချေပြီဟုသိသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် တဲစခန်းရှိရာသို့သွား'

'ဒီဆရာကြီးဟာ ထူးဆန်းစွာ သူ့
အရေးကိုပြောပြနိုင်ရင် နောင်ကြီး ထန်ရှင်
အကြောင်းသိမှာပဲ'

ဆန်ကွမ်းချီ ပြန်ရောက်လာသောအခါတဲတဲခါးဝဲ၌
ကို တွေ့ရသည်။

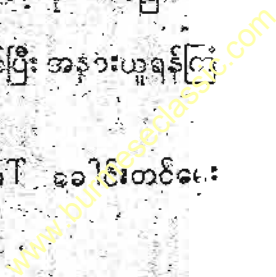
'ရန်ကွမ်းချီ ငါ့အစစ်ကိုကြီး နို့ပြီလား'

'သူ့စေတနာခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားပါလား၊ အိမ်ခနဲတန်း
ပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်ယဲတန်းမဖွင့်ရဲဘူး၊ အပြင်မှာအဆင်သင့်လုပ်ထား
တဲ့ အစားအသောက်တွေလဲ အားကုန်ပြီ'

'ကောင်းပြီ၊ ငါ့အစစ်ကိုကြီးနီးလာရင် ငါ့ကို လာပြောပါ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ့အခန်းထဲ၌ ပြန်ဝင်ပြီး အနားယူရန်ကြံ
သည်။

တို့အခန်းထဲ ဝင်သောအခါ စားပွဲပေါ် ခေါင်းတင်ပေး
နေသော ရွဲမေအား တွေ့လိုက်ရလေ၏။

၁။ ဣတ္ထသို့ထံ

သထွက်သွား၏။

မိမိကယ်ခင်ပျဉ်
စေတနာကမ္ဘာအောင်
အတိုးပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဖို့ မလှုပ်ချေ။

ငါ့နားက ခါးသံ

မတုတ်ဘူး ငါမသိဘူး
ကလေးက ငါမိန်းမ
ငါ့အားချာသည် ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူလိုက်ပြီး ချွဲမေ၏မျက်နှာ
ဆက်၏။

မေ အနည်းငယ် လူးလွန့်လာသည်။

သို့သော် အိပ်ရာမှထချေ။

ထိုအခါ ဆန်ကွမ်းချို ထိတ်လန့်သွားချေပြီ။

ဤမိန်းကလေးသည် ရှိုးရှိုးအိပ်ပျော်ခြင်းမဟုတ်ပေ။

ဆေးခတ်ခံရပြီး အိပ်ပျော်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်း
ချို နားလည်လိုက်လေပြီ။

သူသည် ထန်ရွှင်အိပ်နေသည့်စာကြည့်ခန်းသို့ ပြေးထွက်လာ
လေ၏။

စောစောက ရှန်းကျိုလည်း အိပ်ပျော်နေပြန်လေပြီ။

သူသည် ရှန်းကျိုကို မနှိုးစော့ပေ။

စာကြည့်ခန်းကို အသားအယာခေါက်သည်။

'နှောင်ကြီး၊ အိပ်လို့ ကောင်းရဲ့လား'

စာကြည့်ခန်းထဲ၌ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပေ။

ဆန်ကွမ်းချို ထကြိမ်ကြိမ်တံခါးခေါက်သော်လည်း အိမ်နေ
သည့် ထန်ရွှင်ထံမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ မကြားရပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တံခါးကို လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချရန်ကြံစည်
သေးသည်။

သို့သော် ထန်ရွှင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမည်ကိုလည်း
စိုးရိမ်သေးသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်သည်။

အိမ်ဖော်မလေးများကို လိုက်ရှာရာ ချွန်းလိန်နှင့် ရှုကုန်တို့
ပင် အိပ်ပျော်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အလွန်တရာအေးမြသည့် ရေတစ်ပုံးခပ်ယူ
ကာ အားလုံးကို လိုက်လောင်း၏။

ထိုအခါကျမှ အားလုံးနိုးလာသည်။

၁၂၂ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

'ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ'

အိမ်ပတ်ပတ်လေး လေးယောက်မှာ ပြုံးတူးပြဲတဲ့ ဖြစ်သွားကြသည်။

'ကျွန်...ကျွန်မတို့ ဒါ...ဘာမှမသိပါဘူးရှင်၊ အိပ်ချင်တာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားကြတာပါ။'

အားလုံး ပြိုင်စွာ ပြောကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အခြေအနေ မှမမှန်တော့သည်ကို ရိပ်မိသည်။

ဤမိန်းကလေးများထဲ၌ ရှန်းကျွံသည် အိပ်မပျော်သေး။

မထူးဆုံး၊ ထူးဆွေ့ရှိခဲ့ရသဖြင့် ရှန်းကျွံအပေါ် သံသယ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ရှန်းကျွံ၏ လက်ခောင်းဘစ်ဖက်ကို လျှပ်တစ်ပြက်ပြုတ်ချလိုက်သည်။

'အို...ကျွန်...ကျွန်မ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဆရာလေးရယ်၊ ကျွန်မ...ကျွန်မ...'

'နင် တိတ်တိတ်နေ၊ ငါ အားလုံးစုံစမ်းပြီးရင် ပြုစစ်ချ်ထားတဲ့ အဆစ်ကို ပြန်ဆက်ပေးမယ်'

ရှန်းကျွံမှာ မျက်ရည်များ ကျလာ၏။

'ဆရာလေးရယ်...ကျွန်မ ဘာမှမသိပါဘူး'

'သည်းခံဦး၊ ငါစုံစမ်းဦးမယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ရပ်နေကြသော မိန်းကလေးများကို ယေဘုယျာကြည့်ပြီး စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားခဲ့၏။

တံခါးကို လက်ဝါးဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းရိုက်ကာ...

'နေ့ခင်းကြီးထန်ရှင် ထပါဦး၊ ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့ပါ။'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အကြိမ်ကြိမ် နှိုးရှိုမရသောအခါ တံခါးကို လက်ဝါးဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

တံခါးကြီးပြုတ်ကျသွား၏။

စာကြည့် စားစွဲဘေး ကွပ်ပျစ် မေင်တိုင် ထန်ရှင်သည် တစောင်းလှ၍ အိပ်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အနည်းငယ်လှုပ်နှိုးသည်။

ထန်ရှင် အိပ်ရာမှ ထမလာချေ။

ထို့ကြောင့် သွေးခုန်နှုန်းနှင့် နှလုံးခုန်ပုံကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

၄. တက္ကသိုလ်နေ့တင်းအောင်

၂၅. စားလုံး ကောင်းမွန်နေသည်။

'ဘယ်ကြောင့်နိုးမရသည်ကိုမူ ဆန်ကွမ်းချီလည်းစဉ်းစား
မရပေ။

သူ့ ဝိုင်၍စဉ်းစားနေစဉ် အခန်းထောင့်မှ လူရိပ်တစ်ရိပ်
ကွက်လာသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီလည်း အရိပ်ပမမစွာ ကပ်လိုက်
သွားသည်။

ထိုလူရိပ်က ပြန်လှန်ခုခံသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီလည်း သတိ
ထား၍ ဖမ်းဆီးရတော့သည်။

ရန်သူသည် မျက်နှာကို ဇောပခါ အုပ်ကာပြီး ဓားမြှောင်
တစ်ချောင်းဖြင့် ခုခံ၏။

သို့သော် ရန်သူ၏သိုင်းပညာမှာ ဆန်ကွမ်းချီကို မည်သို့မျှ
မယှဉ်နိုင်သဖြင့် ဓားမြှောင် လွတ်ကျသွားပြီး ဆန်ကွမ်းချီ၏
ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက ရန်သူ၏ မျက်နှာပေါ်၌ အုပ်ထားသည့်
ဇောပခါကို ဆွဲချွတ်လိုက်လေ၏။

'ဟာ...မင်းက မိန်းကလေးပါလား။' ဟိထ

'ဟုတ်တယ်'

'ဘာဖြစ်လို့ ဆရာကြီးထန်ရွှင်ကို လာလှုပ်ကြံရတာလဲ၊ မ
ကို ကုန်လို့ဝမ်း လွတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။'

ထို မိန်းကလေးက အံ့ကြိတ်၍ဖြေ၏။

'ကျွန်မကို ပြန်ပြီး အကြောဖြေပေးပါ။ ကျွန်မက ကျန်လေး
ဂိုဏ်းသားပါ။ ဆရာကြီး ထန်ရွှင်ရဲ့ အသက်ကို လာကယ်တ
ပါ'

'ဟား...ဟား...ဟား။ ရယ်စရာပဲ၊ ညဘက်လဲလာတာ
ညှပ်လဲလာတယ်၊ ဓားမြှောင်လဲ ကိုင်လာတယ်၊ ခိုးကြေ
ဥက်လဲ ဝင်တယ်၊ ဒါ ကျန်လူဂိုဏ်းသားတဲ့လား၊ အ
နေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျန်လူတစ်ရိုဏ်းလုံးက ရှိသေလေ့ရှိ
တဲ့ ဆရာကြီးထန်ရွှင်ပဲ'

'ကျွန်မ သိတာပေါ့၊ ကျွန်မ ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေတယ်
ကြာပြီပဲ၊ ရွှင်မရောက်ခင် ပခေဝထီကတည်းက ရောက်နေတာ၊
ကျွန်မသတ်ချင်ရင် ဆရာကြီးထန်ရွှင်ဟာ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့
သေတယ်'

သည်တစ်ကြိမ်တောင် ဆန်ကွမ်းချီ စဉ်းစားခန်း ဝင်ရလေ၏။
မှန်သည်။

သူမသည် ဆရာကြီး ထန်ရွှင်အား သတိနှင့် ကြံပါလျက်
၂၅၇ ကံကဲ နေခဲ့ပေသည်။

မင်း... ဘာဖြစ်လို့ မသတ်တာလဲ'

'ကျွန်မက သတ်ဖို့လားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆရာကြီးကို ကျွန်
မကလွှဲ၊ ဆရာကြီးထန်ရွှင်ဟာ အနားမယူဘဲ အလုပ်လုပ်
ပေး၊ အနားမယူရင် မြန်မြန် သေမယ်၊ မြန်မြန် မသေ
နိုင်ဘဲ၊ အိပ်ရေးဝဝအိပ်နိုင်အောင် ကျွန်မက လာပြီးဆောင်
ရွက်ပေးရတာပဲ'

အယ်လ်... အမိနဲ့ အခုလိုလာလုပ်တာလဲ'
အားဖြင့်

ဒါမှအထက်က အမိနဲ့ သာတာပဲ၊ ကျွန်မကို သွေးကြော
ရန်သူက ကျွန်မပြုမယ်'

တစ်ချောင်း
ကမ်းချီသည် ထိုမိန်းကလေး၏ သိုင်းပညာကို ဂရုမစိုက်
သို့သော် သွေးကြောဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

မယူနိုင်ဘဲ
ပျက်စီးသွားမယ်တော့ မကြံနဲ့ တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်လိုက်
ဖမ်းဆီး

သွေးကြောဖွင့်ပေးရင်း ဆန်ကွမ်းချိုက ခြိမ်းခြောက်လိုက်
လေသည်။

'ကျွန်မကို ဒီလောက်ခြောက်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မက
ထွက်ပြေးမယ်လို့လဲ မဟုတ်ဘူး'

သူမသည် လက်များကွပ်ရွား၍ရသည်နှင့် အတွင်းအိတ်ထဲ
သို့ နှိတ်ယူပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ပြုလေ၏။

ထိုအရာကား ရွှေတံဆိပ်တစ်ခုပေတည်း။

ခွေးရွိုက်တုတ်ကို ကိုင်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦး၏
ထိုရွှေတံဆိပ်ပေါ်၌ ထွင်းထုထား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျန်လုဂိုဏ်းမှထုတ်ပေးသည့် ရွှေတံဆိပ်
ကို မြင်လည်း မမြင်ဖူးပေ။

ကြားလည်း မကြားဖူးပေ။

ထို့ကြောင့် အတုနှင့်အစစ်ကို မခွဲခြားတတ်ပေ။

'ငါက ကျန်လုဂိုဏ်းသားမဟုတ်တော့ ဒီတံဆိပ်ကို အတု
လား အစစ်လားဆိုတာ မခွဲခြားတတ်ဘူး၊ ကျန်လု ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးက ထုတ်ပေးတဲ့တံဆိပ် အစစ်အမှန်ဆိုရင်တော့ ငါ့အားနဲ့
မင်းကို ရန်ငြုစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး'

'မိဆိုင်'

'ငါ့အစစ်ကြီး သတိရလားတဲ့အထိတော့ စောင့်ရလိမ့်မယ်၊
ထိုတုတော့ ကျန်လုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ညှိရင်းအစ်ကိုလို နေကုလို့'

'ကျွန်မ စောင့်ရတော့မှာပေါ့'

'မင်းဆိုမှာ အခုချက်ချင်း သတိရလာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ဆေးမရှိဘူးလား'

'ဆရာကြီးထန်ရှင်က သတိမေ့နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နစ်နစ် နှိပ်နှိပ် အိပ်ပျော်နေတာရှင်၊ ကျွန်မက သူ့ကို အိပ်ပျော် စေဖို့ လုပ်ထားတာပါ။ မနက်ဖြန်မနက်လောက်မှ သူ့နီးလိမ့်

'ဒီလောက်အိပ်နေရင် သူ့ရုက္ခမရောက်ဘူးလား'

'ဆရာကြီးက မအိပ်တာကြာပြီရှင်၊ သူ ဗျားဗျားအိပ်မှ သူ့ ရောဂါ သက်သာမှ'

'ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် သူ့နီးတဲ့အထိ စောင့်ပေးတော့'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရှမ်းကျွဲ၏ လက်မောင်းအဆစ်ကို ပြန် လည် ဆက်ပေးလိုက်သည်။

အိမ်ဖေဖ်မလေး လေးယောက် စလုံး ဆန်ကွမ်းချိုကို ကြောက်လန့်နေပြီဖြစ်၍ ယခင်ကလို ရဲရဲတင်းတင်း မပြောဆို ခဲ့တော့ပေ။

ထရဲနားကပ်ပြီး ငြိမ်ကုပ်နေကြလေ၏။

'မင်းတို့ လေးယောက်စလုံး ကိုယ့်အရာကိုယ် ပြန်ကြပေ တော့၊ လိုအပ်ရင် ဝါခေါ်လိုက်မယ်'

အိမ်ဖေဖ်မလေး လေးယောက်တို့သည် ဦးညွှတ်ဂါရဝမြို့ နောက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဤသို့ ထွက်ခွာသွားခွင့်ရသည့်အတွက် သူ့တို့ အလွန်တရား ပါပါးသွားပုံရကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အခန်းထဲ၌ စကြံလျှောက်နေသည်။

ထိုစဉ် ဖျတ်ခနဲ မီးငြိမ်းသွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နောက်ပြန်လှည့်၍ လက်ဝါးပြင် ရှိတ် ဖြည့်သည်။

'အငိုခနဲ ဖြည့်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် လဲကျသွားသံ ကြားလိုက်ရ၏။

အခန်းထဲသို့ အခြားလူတစ်ယောက် ခုန်ဝင်လာကြောင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုသည် အမှောင်ထဲ၌ပင် ထိုက်ခိုက် သတော့သည်။

'ရှင် ကျွန်မညီမကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ'

နောက်ထပ် ဝင်လာသူမှာလည်း မိန်းကလေး ဖြစ်ကြောင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုသည် တူတိုက်ကွက်ကို လျှော့လိုက် သည်။

‘ဤမေ၊ မီးမြန်မြန်ထွန်းစမ်း’

ဆန်ကွမ်းချို၏ အော်သံကြောင့် အိမ်ဖော်မလေး လေးလေး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြပြီး မီးအိမ်လေးလုံးထဲ သို့လာကြ၏။

တို့ကြောင့် တဲတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားသည်။

‘ကွမ်းချိုသည် သူ့တိုက်ကွက်များကို ရုပ်သိမ်းပြီး ဆုတ်လိုက်လေ၏။’

ယပ်မံဝင်ရောက်လာသည့် မိန်းကလေးသည်လည်း အရောင်ဝတ်စုံကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူမသည် လဲကျနေသည့် မိန်းကလေးအား လှမ်းကြည့်ပြီး... ‘ဒါ...ကျွန်မညီမပဲ၊ အသက်ရွှိသေးရဲ့လား?’

သူမသည် ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး ဝှေ့ချိုလိုက်ရာ ကျောခွေးမြောင်တစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေကြောင်းတွေ့ရလေသည်။ ‘ဟင်...ခွေးမြောင် စိုက်ဝင်လို့ပါလား၊ ကျွန်မ ညီမအေးပေါ့ပြီ’

ဆန်ကွမ်းချိုလည်း စမ်းသပ်ကြည့်၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အမှန်တကယ် နှလုံးသွေးခွဲလေပြီ။

‘ကျုပ်လက်ဝါးနဲ့စော့စိုက်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိခင်က ဘယ်ကစားလဲ၊ မိအခန်းထဲမှာ ရန်သူကတော့ ရှိနေပြီ’

ဝင်လာသူ မိန်းကလေးက...

‘အခုအချိန်မှာ ဘယ်ရှိနိုင်တော့မလဲ၊ ရှင်တို့ မီးထွန်းအချိန်မှာ ပြေးထွက်သွားမှာပေါ့!’

‘ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ဖော်မလေး လေးယောက်ကို ညှဉ်းစန့်စန့်စားစားရင်တော့ သိလာနိုင်တယ်’

‘မသိနိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ဆိုလဲ နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ မှီမှာပါ’

‘မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့အတူတူ ဝင်မလာဘဲနဲ့ အခုမှ ဝင်လာတာလဲ’

‘ကျွန်မက အပြင်ခေါင်းပဲ’

‘ဒါဖြင့်ရင် ဒီကိစ္စပြီးအောင် ဆက်စောင့်ပေတော့’ သူ့တို့ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။

အရှက်ကျင်း၍ အလင်းရောင်များ တက်လာသဖြင့် တဲအောက်က မီးများကိုပင် ငြိမ်းသတ်လိုက်ကြရသည်။

၁၃၂ ကွမ်းစန်စင်သည် ခေါက်တုံ့ခေါက်မြန် လျှောက်ရင်း

လေး ဝေသည် ကျန်လှဂိုဏ်းအတွက် နှစ်ဆယ်လေးအဖွဲ့တစ်

ကျန်လှဂိုဏ်းကြီး ဖွဲ့ပြီးတိုးတက်ရေးအတွက် အကြံဉာဏ်

ဆုတ်လှ ဂိုဏ်းကြီး တစ်ဂိုဏ်းလုံးတပင် ထန်ရွှင်အား အံ့ယ

ကျိအတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အံ့ယန်ထုံ၌ မုလိလားသ

သို့သော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအံ့ယန်ထုံ၏ တည်ကြည်ခန့်ည

နောက်တစ်ယောက်၊

ကျန်လှဂိုဏ်း၏ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်၊

ကွမ်းစန်စင်သည်လည်း ထန်ရွှင်နှင့် သက်တူရွယ်တူလား

သိုင်းပညာလည်း အလွန်ကောင်းသည်၊

ထန်ရွှင်ကတော့ ကျန်လှဂိုဏ်း၏ တိုက်ခိုက်နည်း

လူလေးစားခံရသည့် နေရာတွင်လည်း ကွမ်း စန် စင် သည်

ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား

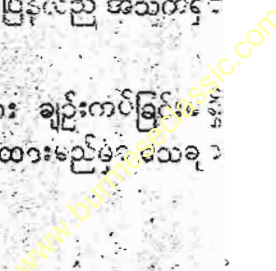
ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား

ထိုမိန်းကလေးက အိပ်ငွေ ပြေပေးမသင့် ထန်ရွှင် ပြန်နိုးလ

ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား

ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား

ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့အား

၂၆၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းဆောင်

သို့စဉ်လျက် ဤတဲအိမ်အတွင်း မည်သူက အလစ်ဝင်လာ နိုင်ခဲ့လေသနည်း။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဤတဲအိမ်အတွင်း၌ စားဖိုမှူးဆိုသူ တစ် ဘက်ရှိသေးကြောင်း သတိရလာ၏။

...စားဖိုမှူးဆိုတဲ့လူကို ခေါ်လာခဲ့စမ်း၊ ဝါ သူ့ကို

ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီးသည်နှင့် မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

သူမပြန်ထွက်လာသောအခါ အသက်လေးဆယ်ကျော်ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်သည် သူမနှင့် ပါလာ၏။

ရှုမေက....

'ဆရာလေး....စားဖိုမှူးကို ခေါ်လာပါပြီ' စားဖိုမှူးက လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဝါရဝပြုသည်။

'ကျွန်တော်နာမည် ကျန်းတယ်ဖါဆရာလေး၊ ဘာများ မိန့်ကြားချင်လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုလူ သိုင်းပညာတတ်မာတ် အကြွခတ် လိုက်သည်။

သိုင်းပညာ တတ်ကျွမ်းပုံတော့ရသည်။

ထက်မြက်မည့်ပုံတော့ မပေါ်ပေ။

ဗျက်လုံးများစာ လုံးဝ အရောင်မတောက်ပေ။

'ခင်ဗျား....ဆရာကြီး ထန်ရွှင်တို့ သိသလား'

'ဆရာကြီးထန်ရွှင်ကို မသိတဲ့လူ ဘယ်ရှိပါ့မလဲဗျာ၊ ကျွန် ရိုက်စားတိုင်းက ဆရာကြီးထန်ရွှင်ကို ရိုသေကြတာပဲ။

တော်ကတော့ သိုင်းပညာသိပ်မကျွမ်းကျင်ပါဘူး၊ ဖင်းလျာတော့ ချက်ပြုတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ကျွန်တော် ကို မရှိသလောက်ပါပဲ။ ခါကြောင်မို့ ရိုက်ချုပ်ကြီးက ကျွန်

တော်ကို ဒီကိုပိုပြီး ဓာဝန်စမ်းဆောင်စေတာပါ။

'ကောခင်းပြီ၊ ခင်ဗျားဒဏ်စောင့်ဦး၊ ဆရာကြီး ထန်ရွှင် အိပ် ရက နီးလာတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားပြောတာတော့ ဟုတ်မဟုတ် ပြန်မေးကြည့်မယ်'

'ဟုတ်တဲ့....ကျွန်တော် စောင့်ပါ့မယ်'

အိမ်ဖော်မလေး လေးယောက် တို့သည်လည်း စားဖိုမှူး ကျန်းတယ်ဖါနောက်နား၌ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံကလေး ရပ်နေ ကြပေသည်။

သူတို့သည် ဤသို့ဖြင့် အချိန်အာနိန္ဒာ ရပ်နေခဲ့ကြရ၏။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ စိတ်ထဲတွင်မူ သူသည် နှစ်ပေါင်း ရှား၍ စောင့်နေခဲ့ရသည်ဟု ထင်မိလေ၏။

၂၆ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအေး

ထိုစဉ် ထန်ရွှင်သည် စတင်လှုပ်ရှားစပြုလာလေ၏။
ဆန်ကွမ်းချိုသည် အနား၌ သွားရပ်၍ စောင့်ကြည့်သည်။
'နောင်ကြီး...နောင်ကြီး'

ထန်ရွှင်သည် တစ်ချက်မျှ ညည်းညူပြီး မျက်လုံးများဖွင့်
၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ စိတ်ထဲ၌ အလွန်တရာ ဝမ်းသာလှစွာဖြင့်
ကွပ်ပျစ်ဘေး၌ထိုင်ချပြီး ကုန်ယင်လှိုက်လှဲစွာ ပြောမိလေ၏။

'နောင်ကြီး ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်'
ထန်ရွှင်သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ထိုင်၏။

စာကြည့်ခန်းထဲ၌ လူစုလူဝေးနှင့်ဖြစ်နေသည်ကို သူသည်
ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

'ညီကလေး...ဒါတွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ'
ဆန်ကွမ်းချိုက အကျဉ်းချုပ်ပြောပြသည်။

'နောင်ကြီးစာ တိပ်ရာကထမလာရင်ဘော့ ဒီအခန်းထဲက
လူအားလုံး မသက်သာဘူး၊ အကုန်လုံး သထပ်စစ်မိမှာပဲ'

'ဟိုမိန်းကလေးက သေနေသလား'

'ဟုတ်ကဲ့...သေနေတာပါ။ ဘယ်သူ ဝင်လုပ်ကြံသွားမှန်း
စောင် မသိပါဘူး'

ထိုင်းထွန်းထွန်း ပထမပုဒ် (၉)

ထန်ရွှင်က လူအားလုံးကို အသေချာကြည့်ပြီး...

'ညီကလေး...သူတို့သွားပါစေ၊ သူတို့အားလုံး အပြစ်
စင်သူတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်'

ဆန်ကွမ်းချို ဖန်ကြဲသွား၏။

'နောင်ကြီး...နည်းနည်းပါးပါး မစစ်ဆေး...

'စစ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ သူတို့အားလုံးကာ လူရုံး...
ပဲဖြစ်အယ်၊ ကဲ...ကဲ...မင်းတို့လိုရာ သွားကြပါစော့'

ဗုဒ္ဓ၏ ဝတ်စုံနက်နှင့် မိန်းကလေး
သေဆုံးနေသည့် ညီမဖြစ်သူ၏ အလောင်းကို ပေ့ချီလျက်
ခွာသွားတော့၏။

စားဖိုမျှ ကျန်းတယ်၊ ရှန်းကျွံ၊ ချွန်းထန်း၊ ရှုကျွံနှင့်
ရွှံ့မေ့ဆိုသည်လည်း မီးဖိုခေဘင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထန်ရွှင်သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှထ၍ ဟိုဟိုသည်သည် လမ်း
လျှောက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ ထန်ရွှင် မသေဆုံးသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ အကောင်
ကလေး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

ထန်ရွှင်သည် အတန်ကြာ လမ်းလျှောက်ပြီးမှ ဆန်ကွမ်းချို
အား လှမ်းပြောလေ၏။

ညီကလေး...ညီကလေးဟာ ငါ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံးနဲ့ နောက်
 သစ္စာပြည့်အစ်ကိုပဲ။ စိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထံနဲ့ ငါဟာ
 ဂင်းနီးဘူးလား ဆိုတော့ထဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်းနီးပါတယ်။
 အမယ် ငါ့ကိုဟာ အလုပ်သင်္ဘောကလဲ့လို့ တခြား ကိုယ်
 ရူး ကိုယ်တာ တိုင်ပင်နီးနှောလေ မရှိကြပါဘူး။ ညီကလေးနဲ့
 အလုပ်သင်္ဘောပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲ ဖြစ်
 စိန် နေ့လယ် ကောင်းပါတယ်။ ကံ...နောက်ဘက်ဥယျာဉ်
 လေးထဲ ခုခမ်းလျှောက်ပြီး စကားပြောကြရအောင်

ကုပ်ရွှင်သည့် တစ်နေ့နှင့်တစ်ည ကောင်းကောင်းကြီး အိပ်
 ကိုရသဖြင့် အစတတ်ကလေး အားအင် ပြည့်ဝလာဟန်
 ပြည်။

သူ၏အတွင်းရောဂါ သတ်သာမသက်သာကိုမူ ဆန်ကွမ်းချို
 ခန့်မှန်းနိုင်တဲ့ ရှိနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထန်ရွှင်၏နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါလာ
 ပြည်။

ထန်ရွှင်သည် ဝန်းဥယျာဉ်ကလေးထဲသို့ ရှေ့မှဦးဆောင်၍
 ဝင်းသက်လာလေ၏။

နံနက်ပိုင်း အချိန်အခါဖြစ်၍ လေညင်းကလေးတသုန်သုန်
 နှိုက်ခတ်နေရာ လွန်စွာ အေးချမ်းလှတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ညဘက်က သူ့ရင်ထဲ အပူမီး တောက်
 လောင်ခဲ့ရပုံနှင့် ယခု အေးချမ်းနေပုံကို ပြန်လည်စဉ်းစားပြီး
 ပြုံးမိလေ၏။

ဩော်...ဝမ်းသာခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းဟူသည် ပစ္စု
 ဆရာ၏ မှတ်လှည့်ပစ္စည်းများကဲ့သို့ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာ
 မျိုး ပြောင်းလဲတတ်ချေတကားဟု သံဝေဂရမိသည်။

‘နောင်ကြီး...ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲဗျာ’
 ဆန်ကွမ်းချိုက ရင်ပေါင်တန်း ယှဉ်၍လမ်းလျှောက်ပြီး
 မြန်းလိုက်သည်။

‘ပြောစရာရှိတာပေါ့ ညီကလေး၊ တရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပြော
 မလို့ပါဘဲ’

ဆန်ကွမ်းချို ဆက်မမေးတော့ပေ။

အခန်းထဲ၌ စကားမပြောလိုခြင်းမှာ အခြား အကြောင်း
 တစ်ခုရှိ၍ ဖြစ်မည်မှန်း ဆန်ကွမ်းချို ရိပ်မိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ထန်ရွှင်ပြောမည့်စကားကိုသာ နားစွင့်နေလိုက်
 တော့သည်။

အခန်း (၁၂၄)

အနောက်အစိအစဉ်

ညီတလေး... ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ငါ့အနေနဲ့ ကုန်လုံဝမ်
ကို အနိုင်တိုက်နိုင်ဖို့ သေနင်္ဂဗျူဟာတစ်ခုကို ရေးဆွဲချင်ပါ
တယ်။ ငါ့မသေခင် ကုန်လုံဝမ်ကို ဖြိုခွင်းနိုင်ဖို့ အစီအစဉ်တစ်ခု
ကို ချမှတ်ဖူးတုန်းဆိုရင် ငါ့သေတဲ့အခါ ဘယ်လိုမှ အသေ
ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဆန်ရွှင်က သူ၏ ဝတ်စုံရှည်ကြီးအတွင်းရှိ အိတ်ခွန်ဖတ်ထဲ
သို့ လက်ကို ထိုးသွင်းပြီး ဖြည့်ညင်းစွာပြော၏။
ဆန်ကွမ်းချိုက....

၂၃၂ ကတ္တော့လှိုင်နောင်အောင်

'ဒီအစီအစဉ်ကို ဘယ်နှစ်ရက် ကြာအောင် ရေးဆွဲရမှာ ဖြစ်ကြီး'

'အစောဆုံး ဆယ်ရက်၊ အကြာဆုံး တစ်လ' ဆန်ကွမ်းချိုက အတန်ကြာ စဉ်းစားသည်း'

'...ဒီအစီအစဉ် ရေးဆွဲပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ ပြီးမယ် မဟုတ်လား'

'...ကလည်း စဉ်းစဉ်းစားစား ပြု၏။

'အင်း...တော့နိုင်ကောင်းပါလဲ့၊ တော့တဲ့အချိန်မှာ ငါ စိတ် ခန္ဓာ နှစ်ပါးစလုံး ညှိုးနွမ်းနေမှာ သေချာပါတယ်'

'နောင်ကြီးကို ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ပေးချင်ပါတယ် မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြတယ်လို့ မထင်စေချင်ပါဘူး'

'ပြောပါ ညီကလေး၊ လိုက်နာသင့်ရင် လိုက်နာရမှာပေါ့ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းဆိုတာ ဘယ်သူ့ဆီကမဆို ယူအပ် ပါတယ်'

'နောင်ကြီးရဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာကို ဆယ်ရက်နဲ့ ရေးဆွဲဖို့ အစား သုံးလလောက် အချိန်ယူပြီး ရေးဆွဲရင် နောင်ကြီးအ သက်သာရာ မဖြစ်ဘူးလား ခင်ဗျာ'

ထန်ရွှင်က ပြုံးလိုက်သည်။

'လူ့ဘဝဆိုတာ မျက်စိစာစိမိတ် လက်တစ်ဖျစ် အတွင်းမှ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲ၊ သေခြင်းတရားကို ဘယ်သူမှ အစိုးမရ ဘူး၊ သေဗျူဟာအားဖြင့် ဆယ်ရက်နဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာကို ရေးဆွဲ မယ် ဆိုပေမယ့် ဒီဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ငါ သေချင်သေသွား နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အချိန်များများ မယူတာပါ'

'ဒီလိုဆိုရင် နောင်ကြီး ခြားနားမှာ ကျွန်တော် ရွှေကန်နေမယ်မယ်'

'ငါ့ဘေးနားမှာ စောင့်ရှောက်ဖို့တော့ မလိုပါဘူး အပြင်က စောင့်ရှောက်ရင် ငါ့အတွက် လုံခြုံပါပြီ'

'အခန်းထဲမှာ စောင့်ရှောက်ရင် မကောင်းဘူးလား ခင်ဗျား စောစောက အဖြစ်အပျက်မျိုးကို ကာကွယ်နိုင်တာပေါ့'

'ဟင့်အင်း...မပြန်ဘူး၊ ဒီသေနင်္ဂဗျူဟာက ဦးနှောက် တော်တော် အလုပ်ပေးရမယ့် သေနင်္ဂဗျူဟာပါ၊ ငါ့နားမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေရင် ဘယ်လိုမှ အကြံကောင်း ဉာဏ် ကောင်း ထွက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဘေးမှာ လူရှိနေရင် တွေး ခေါ် စဉ်းစားရတဲ့ ငါ့အလုပ်ကို ထိခိုက်နိုင်တယ်'

'ဒီအတောအတွင်း နောင်ကြီးကို တော့ချင်တဲ့ညှော်သည်တော့ လာရင်ကောဗျာ'

'ဒီနေရာက အထူးရွေးချယ်ထားတဲ့နေရာပဲ၊ ဘယ်ညှော်သည် မှ မလာနိုင်ပါဘူး'

ဆန်ကွမ်းချီမှာ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။
ထန်ရွှင်က ဆက်ပြော၏။

‘နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောမယ် ညီကလေးရာ၊ အကယ်၍
မိမိကြီး အိုယန်ဆိုက ခါကိုတွေ့ချင်တယ် ဆိုတာတောင်
ပေးပါဒါ၊ အခမ်းကြီးတဲ့ သေနှင်ဗျူဟာ တစ်ရပ်ကို
ခန့်လို့ သည်းခံပါလို့ပဲ တောင်းမန်လိုက်ပါ’

‘ဟဲ့ဟဲ့... ကုန်လုံဝမ်းကို ဖြေဖျတ်ဖို့ပဲ မဟုတ်သေးဘဲ... မင်းဟာ
မုန်တယ်၊ ကုန်လုံဝမ်းကိုဖြေဖျက်တဲ့နေရာမှာ မင်း
အခမ်းဗျူဟာဟယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ဝါသရင်
မင်းယုမယ်လူကို မင်းရှာရှိန်ကြွေတာကို အသုံးပြုပြီး ဝါကြီးဆုံး
သေးတဲ့ဘဝဝန်ကို ရှေ့ဆက်ဆောင်ရွက်သွားနိုင်လို့’

‘မင်းဟာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့သိုင်းပညာကို အဓိလိုက်နိုင်သူ ဖြစ်
တယ်၊ ဝါပေမယ် ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ခက်ကပ်ကျစ်ယုတ်မာမှု၊ ဖြတ်သီး
ခက်ခက်ခက်ခက်မို့တွေ့တော့ မင်းဟာ အဓိလိုက်နိုင်ဘူး၊ မင်း
ဝမ်းယောက်ကည်းနဲ့ ကုန်လုံဝမ်းကိုယှဉ်ပြိုင်ရင် နွားတစ်ကောင်
ကည်းဆွဲတဲ့လည်းနဲ့ နွားနှစ်ကောင်ဆွဲတဲ့ လည်းနှစ်စီး ယှဉ်ပြိုင်
မလို့ ကူခြားသွားလိမ့်မယ်၊ ဝါကြောင်မို့ မင်းနဲ့အတူညီမိ
ညီညာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပြိုင်ပွဲထဲ ဆွဲခေါ်ရမယ်။’

ထန်ရွှင်သည် ဥယျာဉ်ကလေး၏ အပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။
သဘာဝ ထင်းရှူးတောကြီး၏ အစပ်အထိ ဖမ်းလျှောက်
ရန် အချက်ပြုပြီး ဆက်လက်လျှောက်သွား၏။
ဆန်ကွမ်းချီသည် ဆက်ပြောမကွာ ထိုက်ပါရလေတော့၏။

ထန်ရွှင်သည် ဇောစပ်တစ်ခုခု ရုပ်တန်လှိုက်ပြီး ဆန်
ကွမ်းချီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ဆိုက်သည်။

‘ညီကလေးကိုပြောမယ်၊ သေသေချာချာနွားထောင်ပါ’

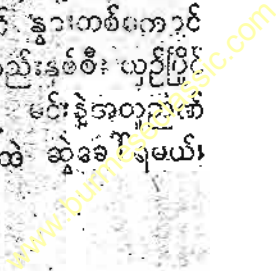
‘ဟဲ့ဟဲ့... နောင်ကြီးရဲ့စကားဆိုရင် အမြဲတမ်း သေသေ
ချာချာ နွားထောင်ခဲ့မိတယ်’

‘အင်း... ဝါလဲသိပါရဲ့၊ အခုဟာကလေးတော့ အခမ်းကြီးလှား
လို့ အလေးအနက်ပြောရတာပဲ၊ ကိစ္စကတော့ကုန်လုံဝမ်း
တည်တဲ့ဖို့နဲ့ ဆိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံး မုန်တိုင်းမထင်ရ

‘ဟဲ့ဟဲ့... ကုန်လုံဝမ်းကို ဖြေဖျတ်ဖို့ပဲ မဟုတ်သေးဘဲ... မင်းဟာ
မုန်တယ်၊ ကုန်လုံဝမ်းကိုဖြေဖျက်တဲ့နေရာမှာ မင်း
အခမ်းဗျူဟာဟယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ဝါသရင်
မင်းယုမယ်လူကို မင်းရှာရှိန်ကြွေတာကို အသုံးပြုပြီး ဝါကြီးဆုံး
သေးတဲ့ဘဝဝန်ကို ရှေ့ဆက်ဆောင်ရွက်သွားနိုင်လို့’

‘ခင်ဗျာ’
ဆန်ကွမ်းချီမှာ အကြီးအကျယ် အံ့ကြွသွားလေတော့သည်။
ထန်ရွှင်က ဆက်ရှိရှင်းပြု၏။

‘မင်းဟာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့သိုင်းပညာကို အဓိလိုက်နိုင်သူ ဖြစ်
တယ်၊ ဝါပေမယ် ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ခက်ကပ်ကျစ်ယုတ်မာမှု၊ ဖြတ်သီး
ခက်ခက်ခက်ခက်မို့တွေ့တော့ မင်းဟာ အဓိလိုက်နိုင်ဘူး၊ မင်း
ဝမ်းယောက်ကည်းနဲ့ ကုန်လုံဝမ်းကိုယှဉ်ပြိုင်ရင် နွားတစ်ကောင်
ကည်းဆွဲတဲ့လည်းနဲ့ နွားနှစ်ကောင်ဆွဲတဲ့ လည်းနှစ်စီး ယှဉ်ပြိုင်
မလို့ ကူခြားသွားလိမ့်မယ်၊ ဝါကြောင်မို့ မင်းနဲ့အတူညီမိ
ညီညာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပြိုင်ပွဲထဲ ဆွဲခေါ်ရမယ်။’

၆ ကြွေသိုလ်နေထင်းအောင်

ပီလိုခေါ်ရတဲ့အတွက် မင်းဟာ ကြီးမားတဲ့အဖိုးကို ပေးရ
တော့ အမှန်ပဲ

‘ဟဲ့’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထန်ရွှင်၏စကားကို နားလည်လိုက်၊ နား
လိုက် ပြစ်နေ၏။

ဘယ်ရုံ နားလည်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ နားမလည်ဘဲ

ဆန်ကွမ်းချိုက ကြောက်ရွံ့စွာ မေးလိုက်၏။

‘အဲဒီ ကျွန်တော် ဆွဲခဲါရမယ်ပညာရှိမှာ ဘယ်သူလဲ’

နိုင်ချစ်နော်’

ဆန်ကွမ်းချို၏ ငယ်ထိပ် ဘည့်ဘည့်သို့ မိုးကြိုး ပစ်ချလိုက်
သလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော်နဲ့ နိုင်ချစ်နော်ဟာ တကယ်အမ်းရင်းနှီးမှု မရှိပဲ
ဘူး နောင်ကြီး’

ထန်ရွှင်က သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

‘နိုင်ချစ်နော်ဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ သူဟာ
မကောင်းတဲ့ ရေမြေပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်း သန်စွမ်းခဲ့ရတဲ့
အဆိပ်ပင်လို့ သူကလေးဟာ ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ ထက်အောက်မှာ

ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်၊ ကွန်လုံဝမ်းကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်စွမ်းရှိပေ
မယ့် သူကလေးဟာ ကွန်လုံဝမ်းကို ကြောက်တဲ့အခြေခံနဲ့ မယှဉ်ရဘဲ
ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ သူကလေးယှဉ်ရအောင် ငါ့ညီက တွန်းအား
ပေးရလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော် အဖို့ သိပ်မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ’

‘အဲဒီအတွက်တော့ ငါ သိပ်မပူဘူး၊ အချိန်တန်ရှင် ဝမ်းဟာ
ဒီကိစ္စကို အလိုအလျောက်ဝင်ပြီး ဆောင်ရွက်ပြီးသား
ပါ၊ ငါစိုးရိမ်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးသွား
တဲ့အခါမှာ ငါ့ညီဘစ်ယောက်တည်း အသည်းနှလုံးပေးအဖို့ကြော
ကျန်ခဲ့မှာကိုပဲ....’

အရာရာကို သိနိုင်စွမ်းခေကာထန်ရွှင်အား ဆန်ကွမ်းချိုက တုံ့ပြန်
၍ မပြောနိုင်တော့ပါ။ ထက်ပြင်းချပြီး စပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘ကိစ္စပဲရှိပါဘူး၊ သိုင်းဝေးကကြီးတစ်ခုလုံးကလေးတွေ ဆိုရ
တော့ ကျွန်းဘတ်ဟာ သိုင်းဝေးကထဲပြန်မဝင်တော့ပါဘူး’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

‘ကံကြမ္မာဟာ အစွဲအရှင်ထဲဝင်ပဲ၊ မင်းဘယ်လိုလျှောက်
မယ်ဆိုတာ ကံကြမ္မာက လမ်းညွှန်လိမ့်မယ်၊ အခုကတည်းက
ဘာမှ ကြိုတင်စဉ်းစားထားလို့မရဘူး’

ဆန်ကွမ်းချို ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွား၏။

ထန်ရွှင်က ဆက်ပြောလေ၏။

မင်းမှာ သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ် ရှိနေတယ်။ သူရဲကောင်း စိတ်ဓာတ်ဆိုတာကိုကော နားလည်ရုံလား။ သူတစ်ပါးအကျိုး ဘာလက် ကိုယ်ကိုယ်ကို အနစ်နာခံနိုင်တာ သူတစ်ပါးကောင်းစား နှို ကိုယ်အကျိုးကိုစွန့်လွှတ်နိုင်တာဟာ သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ် ပါ။ သူရဲကောင်းတွေဟာ ကိုယ့်အနားကို မယှဉ်နိုင်တဲ့လူတွေကို မမြီးအသွေ့ ပေးတတ်ကြတယ်။ ဥပမာ မင်းလောက်အသိဉာဏ် ပါရင်၊ မင်းလောက် ရုပ်ရည်လဲမရှိတဲ့ ပျမ်းရွာကံကို မင်းက အသွေ့ ပေးသလုပ်ပေါ့။

နေ့ကြီး

ဆန်ကွမ်းချိုက ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်၏။

ဤမျှ အဆေးစိတ်ပြောကြားသည်ကိုတော့ သူ မကြားလို ပါ။

ညီကလေး၊ မင်းမကြားလိုအပ်မယ့် ငါကတော့ ဆက်ပြော ရဦးမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိမိကြိမ်တာ မင်းနဲ့ ငါ နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံဆွေးနွေးတဲ့အချိန် ကြီးကောင်းဖြစ်နိုင်လို့ပဲ နိုင်ချင်နေတာ။ ကျွန်ုပ်တို့ကလေး ဦးနှောက် ဖြစ်လာစေရမယ် ကာလီလိုဖြစ်လာအောင် ငါညီက ဟိုကတန်း ဆောင်ရွက်ရမယ် ပုဂ္ဂလိကခံစားချက်တွေကို တောဖယ်ထားရမယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရင်ထဲ၌ နာကျင်လာ၏။

ထန်ရွှင်၏ စကားများကိုလည်း မဖယ်ရှားနိုင်ပါ။

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် ကြီးစားပါ့မော်’

‘အေး...ငါက ကြိုတင်သိပြီးသားပါ။ မင်းသမီးအဲဒီလိုကလေး မပေးနိုင်တဲ့လူမျိုးဖြစ်ရင် အခုစကားတွေကို ငါအနေနဲ့ မပြောမှာဟေ့တစ်ပါးဦး။ ညီကလေးကို နောင်ဆုံးတစ်ခွဲပဲ မှာစရာရှိတော့တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မှာကြားပါ နောင်ကြီး’

‘ငါ့ဆွေဒဂံဗျူဟာကို လက်ခံရရှိပြီးရင် အတိအကျအတိအကျ ဆောင်ရွက်ဖို့’

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။

‘စိတ်ချပါ။ အတိအကျ ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ’

ထန်ရွှင်လည်း နှုတ်ပိတ်သွားတော့၏။

သူသည် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စကားပစ်ခွန်းမျှ တပ်မဟ တော့ဘဲ တောတောင်အတွင်း ပေါက်နေသည့် သစ်ပင် ပန်း မှာလာရမှာ အကြောင်းကိုသာ လျှောက်ပြောနေတော့၏။

ထန်ရွှင်၏ ဗဟုသုတမှာ အလွန်တရာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်း သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့သက်တမ်း၏ တစ်ဝက်ခန့်ကို တော တောင်အတွင်း ဖြုန်းတီးပစ်ခွင့်သက်လည်း မည်သည့်သစ်ပင်က

၂၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်၊စောပီ

မည်သို့ ဆေးဘက်ဝင်ပြီး မည်သည့်ပန်းမာလာက အဆိပ်ဘဝ
မည်သို့ကျရောက်နိုင်ပုံကို ထန်ရွှင်လောက်မသိဘဲ ရှိနေ၏။
...တို့နှစ်ယောက်သည် ဆိုင်းလောကအကြောင်းကို လုံးဝ
မပြောကြဘဲဘဲ သစ်မင်တောတောနှင့် အာကာသ ကောင်း
ကင်ကြီး အကြောင်းတို့ကိုသာ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြတော့သည်။
ထန်ရွှင်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဖုန်မှုန့်ကလေးများ ခါ
ချပြီး...

ညီ... တဲ့အိမ်ဆီကို ဖြန်ကြစို့၊ လူ့ဘဝဆိုတာ တစ်နေ့
တာပဲပါပဲကွာ၊ မှောင်မိုက်မယ်၊ လင်းစပြုမယ်၊ လင်းလာမယ်၊
ညနေဆည်းဆာရောက်မယ်၊ နောက်ဆုံး ပြန်မှောင်သွားမယ်၊
ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ'

ထန်ရွှင်သည် သူ၏ဘဝအပေါ် သုံးသပ်ချက်ကို ဖြည့်ညင်း
စွာ ပြောပြလာ၏။

ဤသို့နှင့် စာကြည့်ခန်း၏ တံခါးဝသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ
လာသည်။

'ညီကလေး... အခန်းထဲ မဝင်နဲ့တော့'

'အခုတစ်ခါတည်း သေနင်္ဂဗျူဟာကို ရေးဆွဲတော့မလို့လား'

'ဟုတ်တယ်'

'နောင်တို့ရဲ့ လုံခြုံရေးကို စောင့်ကြပ်ရတဲ့ တာဝန်ဟာ
မသေးပါဘူး၊ စောစောက တစ်ယောက်သာပြီး တစ်ယောက်

ထပ်ဝင်လာတဲ့ ဝတ်စုံအနက်ဝတ်တဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
ကြည့်ပါလား၊ သူတို့မြဲဇာတိကို ကျွန်တော် ခုထက်ထိ မ
သေးဘူး၊ တစ်ယောက်ဆီမှာတော့ ရှေ့ပြားတစ်ပြား ရှိတ
ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပေးထားတာလို့ ဆိုတာပဲ'

ထန်ရွှင်က သက်ပြင်းချကာ...

'အဲဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ လက်င
လူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ တပည့်တွေပဲ၊ လက်ပြန်
လူငယ်တွေဟာ ဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို သီးခြား
စေလွှတ်လိုက်ပုံရတယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိုအခါကျမှ တဝင်ကျသွားသည်။

'ဤ...ငါ စာကြည့်ခန်းထဲဝင်တော့မယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး ဝ
ကို ဘယ်သူမှ မနှာင့်ယှက်ကြစေနဲ့'

'နောင်ကြီးစားဖို့ ရိက္ခာတွေကေတုရဲ့'

'ငါအားလုံး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ၊ ကျန်းတာယိက
ရက်ရှည်စားနိုင်မယ် ရိက္ခာတွေ အခန်းထဲ ပို့ထားပြီးပြီ'

ထန်ရွှင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် စာကြည့်ခန်း၏တံခါးဝ
ပိတ်လိုက်လေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက ပိတ်သွားသည့်တံခါးကို ဦးညွှတ်ဂါရဝ
လေ၏။

ကလေးလေးနုလေးအောင်

အောင်ကြီး၊ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာရှိနှင့် ကျွန်တော့်ကို
အာရုံစိုက်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း အသင့်ရှိနေမှာပါ။

အားနီးထဲမှ မည်သည့်အသံမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပေ။
အပြာကြွေပါသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုဆွဲယူပြီး တံခါးနှင့်
ကပ်ကြီး အနား၌ ထိုင်၍ စောင့်နေသော့၏။

ရဲမေ၊ ရှမ်းကျွန်း၊ ချွန်းလန်နှင့် ရှုကျန်ထိုသည်
ချစ်သူအဖွဲ့အစည်းတို့က ယခင်ပွဲကြို၏။

အိုသည် ဆန်ကွမ်းချီအား ယခင်ကလို ရင်းနှီးစွာ မဆက်
စပ်ကြတော့ပေ။

ထန်ရွှင်၏အခန်းဆဲဌ်မှ နေ့ညမပြတ် မီးအိမ်၏အလင်းရောင်
ကို မြင်နေရ၏။

ဤသို့ဖြင့် သုံးရက်မျှ ကြာမြင့်သွားခဲ့ပေသည်။
စတုတ္ထမြောက်နေ့....

ထိုနေ့၌ ရှမ်းသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ရှေ့သို့ ပြုံးပြုံးပျာပျာ
ရောက်ရှိလာ၏။

‘ဆရာလေး’
‘ဘာတွေ အရေးကြီးလာပြန်ပြီလဲ’
‘ဆရာကြီးထန်ရွှင်ကို တွေ့ခွင့်တောင်းတဲ့ လူတွေရောက်လာ
ပါ’

‘ဘယ်သူတွေလဲ’

‘ကျွန်မ မသိပါဘူး ဆရာလေး’

‘ယောက်ျားတွေလား၊ မိန်းမတွေလား၊ ဂိုဏ်းက လေး’

‘ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်’

‘ကောင်းပြီ၊ ခေါ်ခဲ’

ရှမ်းသည် ဆန်ကွမ်းချီကို ဂါရဝပြုပြီး ပြေး ဝင်လာ
လေ၏။

မကြာမီ ရှမ်း ပြန်ရောက်လာ၏။

သူမ၏နောက်တွင် လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်နှင့် မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်တို့ ပါလာ၏။

လူငယ်ကလေးမှာ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်မျှသာရှိပြီး ကျော
တွင် ဓားရှည်တစ်စင်း ချိတ်ဆွဲထား၏။

မိန်းကလေးကမူ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီး ကြောတူးဖြူ
ဖြူတစ်လုံးကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထန်ရွှင်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြ
သည် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်သော မိန်းကလေး နှစ်ယောက်နှင့်

ဘုရားရှင်အား အာရုံစိုက်စေရန်

အနုပညာကြီး၊ နှစ်ရှင် သိမသိမေးမြန်းခဲ့ရာ ထန်ရှင်က လက်ဝဲရံ
ကပ်ခေါ်လိုက်မှ ပာရီလူငယ်နှစ်ယောက်၏ လက်အောက်ငယ်
အခန်းထဲမှ ဟူ ပြောကြားခဲ့ပေသည်။

အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်ဖြင့် ရောက်လာသူလူငယ်
ပြောကြား လက်ဝဲရံလူငယ် သို့မဟုတ် လက်ယာရံ လူငယ်
ကပ်ကြီးသည် ဆန်ကွမ်းချို တွေးလိုက်၏။

လူငယ်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် အကျထိုင်နေသော
ဆန်ကွမ်းချိုအား လက်သီးနှံဖက်ဆုပ်၍ ဝါရဝါပြုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာကြီးထန်ရှင်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ။

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးသေးဘဲ အကဲခတ်
နေ၏။

ထိုလူငယ်နှင့်ပါလာသည် မိန်းကလေးမှာ အခြားသူမဟုတ်
ဘဲ ပထမပိုင်းက ထန်ရှင်၏ အခန်းထဲသို့ စင်ရောက်ခဲ့သည်
မှတ်တမ်းရောက်လာသူ မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို
မှတ်မိသိရှိလိုက်ပေသည်။

ထိုလူငယ်သည် ဆန်ကွမ်းချိုထံမှ ရုတ်တရက် အဖြေစကား
သံကို မကြားရသည့်အခါ မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်မေး၏။

‘နှင်ပြောတာ ဓူပဲလား’

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြုလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

‘မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’

ကျွန်တော် နာမညို ကျန်းဖန်း၊ ကျန်လှူဂိုဏ်းက လာ
လူငယ် ကျန်းဖန်းဆိုရင် သိုင်းလောကသားတွေ သိ
တယ်။ နောင်ကြီးနာမည် ဘယ်သူလဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လက်ဝဲရံလူငယ် ကျန်းဖန်းအား
စွာ အကဲခတ်လိုက်၏။

ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ရုံမျှဖြင့် သိုင်းညာလွန်စွာ ကိုဖြူ
မည်ကို သိရှိလိုက်သည်။

‘ဝါနာမည် ဆန်ကွမ်းချိုပဲ၊ မင်းတို့ကျန်လှူဂိုဏ်းရဲ့ ဧည့်သည်
တော်တစ်ဦး ဆိုပါတော့ကွာ’

ကျွန်တော်တို့ကျန်လှူဂိုဏ်းရဲ့ဧည့်သည်ဘော်တဲ့၊ ဟုတ်ရဲ့လား
ဟား...ဟား’

ကျန်းဖန်းက ရယ်သံနှော၍ ပြော၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက စိတ်အချဉ်ပေါက်လာသဖြင့် ဘုကျကျပြော
လိုက်သည်။

‘မင်းဘယ်သိမလဲ၊ တစ်နေရာရာ၊ တစ်ချောင်းချောင်းမှ မင်
အိပ်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့’

...ကြီးဆီက ဆည်းပူးချက်မသေးရင် ခင်ဗျားကို
ကျွန်ုပ်တို့ကိုးရဲ့ ဧည့်သည်တော်လို့မပြောနိုင်သေးဘူး၊ မသတ်
နိုင်သေးဘူး

...ကမ်းချီသည့် လူတစ်ပါးကို တင်တင်စီးစီး မဆက်ဆံ
...
...ကလေးတစ်ဦးက သူ့အား တင်တင်စီးစီး ဆက်ဆံနေ
... သူလည်း ချီချီသာသာ မဆက်ဆံတော့ပေ။

...ငါ့ကို ကျန်လှူဂိုဏ်းရဲ့ ဧည့်သည်တော်လို့မသတ်မှတ်
နိုင်ဘူးဆိုရင်လဲ ခုပါတယ်၊ မင်းတို့ကျန်လှူဂိုဏ်းထဲက လက်ဝဲရံ
လူငယ်နဲ့ လက်ယာရံလူငယ်ဆိုတာကိုလဲ ငါက နာမည်သာကြား
ဖူးတာ၊ လူကိုတစ်ခါမှမမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းက
မင်းကိုယ်မင်း လက်ဝဲရံလူငယ် ကျန်းမန်းလို့ ပြောပေးမယ်လဲ
မယုံနိုင်သေးဘူး

လက်ဝဲရံလူငယ်သည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ တင်းမာသော စကား
သံကို ကြားရသည့်အခါ မခံချီခံသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

‘ကျုပ်တို့က တာဝန်နဲ့လာတာဗျ’
‘အေး...ငါကလဲ တာဝန်နဲ့စောင့်တာပဲ’

‘ဆရာကြီးထန်ရှင် အသက်ရှင်လျက် ရှိတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်
တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်မှ ကျုပ်ယုံမယ်ဗျာ’

‘ဟ...မင်းယုံတာ ယုံတာကို ငါက ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ မင်း
မပြောနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ယုန်ထု ထားပြီး တွေ့ခွင့်တောင်းခံ
ဆောင် ငါက ခွင့်မပြုဘူးဘူး’

လက်ဝဲရံ လူငယ်သည် ကျန်လှူဂိုဏ်း၌ ပိုဏ်းသားများ၏
အထူးလေးစားချစ်ခင်ခံရသော ရိုဏ်းသားဖြစ်၏။

ယခုကဲ့သို့အစောကားခံရသောအခါ ဒေါသနာ...
ခြောင်း ထွတ်လာလေတော့၏။

‘ခင်ဗျားခိတ်ကူးလဲ့နေပြီ၊ ဆရာကြီး ထန်ရှင်နဲ့ ကျုပ်
တွေ့ခွင့်မပေးရင် ခင်ဗျား အများကြီး နောင်တနဲ့နေလိမ့်မယ်
ဆန်ကွမ်းချီက အေးစက်စက်ရယ်လေသည်။’

‘ဘာလဲ...မင်းကများ...ငါ့ကို တိုက်ခိုက်ချင်သေးလို့လား’

လက်ဝဲရံလူငယ်က သူ့ နောက်ကျောမှစားကိုရွမ်းခနဲဆွဲထုတ်
လိုက်၏။

‘လက်နက်ထုတ်ဗျား၊ ကျုပ်တို့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းကြည့်
ကြတာပေါ့’

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ထဲထိမ်ချွေ့သို့ခုန်ဆင်း
သွား၏။

‘ကဲ...ဒီကိုဆင်းလာခဲ့ဟေ့’

လက်ဝဲရံလူငယ် ကျန်းဖန်းလဲ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်းလာ
ပြီး ဆန်ကွမ်းချိုကို တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်၏။

တဒင်္ဂဒေသနီ တိုက်ကွက် နှစ်ဆယ်ကျော်သွား၏။

သော် ကျန်းဖန်းသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို အထက်စီးမှတိုက်
ခိုက်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။

ပကြာကာ ကိုင်ထားသည့်မိန်းကလေးမှ ဤတိုက်ပွဲမှာ သူမနှင့်
တစ်ခါမျှမဆက်ဆိုင်သည့်အလား နောက်ဆုတ်၍ ရပ်နေသည်။

ငါ့အင်္ကျီအောက်ဖက်ခြင်း မရှိပေ။

ထိုစဉ် နောက်ထပ်လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ပျံ ရောက်ရှိလာ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျန်းဖန်း၏ တိုက်ကွက်များကို ခုခံရင်း
အကဲခတ်လိုက်၏။

လက်ဝဲရံလူငယ် ကျန်းဖန်းနှင့် အသက်အရွယ် မတိုင်းမယိုမ်း
ရှိသည့်လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျန်လူငယ်
သည် လက်ယာရံလူငယ် ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေ၏။

ထိုလူငယ်က တိုက်ပွဲကိုခဏခဏကြည့်ပြီး လှမ်းအော်မေး
လေ၏။

ကျွန်တော် ဝင်လာရမှာသား။

ကျန်းဖန်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ အော်သည်။

ဆရာကြီးထန်ရှင်ရဲ့ အသက်က ပိုအရေးကြီးတယ်။
လောကဓူရဇည်းကမ်းတွေကို မတူတန်တော့၊ ဝင်တိုက်

ထိုစကားသံကြားရသည်နှင့် နောက်ထပ် ရောက်လာသည့်
လူငယ်သည် ဓားရှည်ကိုဆွဲထုတ်ကာဆန်ကွမ်းချိုထား ဓားကြမ်း
တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

လက်ဝဲရံလူငယ်သည် ဓားရှည်ကို လက်ဝဲဘက်အင်္ကျီ
တိုက်ခိုက်သလို လက်ယာရံလူငယ်က ဓားကို လက်ယာဘက်
ကိုင်၍ တိုက်ခိုက်၏။

ထိုဓားနှစ်လက်သည် အကွက်စေ့လှသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုကို
စောစောကလို ပေါ့ပေါ့ဆဆခနဲရဲတော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ၏သိုင်းပညာကို အကုန်မထုတ်ပေ။

လက်ယာရံလူငယ်၏ဓားကို လွတ်ကျသွားအောင် ရိုက်ချွတ်
နိုင်သည့်တိုင် သူ့လက်ကောက်ဝတ်၌ ဓားတစ်ချောင်းခုတ်ချွတ်
ခဲ့ရ၏။

လက်ဝဲရံ လူငယ်နှင့် လက်ယာရံ လူငယ်တို့ နှစ်ဦးပေါင်း
တိုက်ခိုက်သည့် ပူးပေါင်း တိုက်ခိုက်မှုသည် အလွန်တရာထက်
မြတ်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကို သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်း၍ တိုက်လျှင် မအံ့
နိုင်ရမည်ဟု ထင်သည်။

ယခုမှ သူတို့ထင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ လက်ထဲမှဓားပင် လွတ်
ကျသွားခဲ့ရသည်။

ကိုကြောင့် ထိတ်လန့်ကြားဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားခဲ့ရ

ခင်ဗျား ထယ်စွမ်းပါသား၊
လက်ယာရံလူငယ်က ပြောလိုက်၏၊
ဆင်းတုန်းခါက ငယ်သည်-

မင်းတို့ထင်သလောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ ငါ့ကိုအဆင်
မပြေတာပါ။ အဲဒီကိစ္စကို ငါ ရှင်းပြချင်ပါတယ်'

ခင်ဗျား ထာတွေ့ ရှင်းမှာလဲ၊ ခင်ဗျား ပြောတာတွေကို
ကျွန်တို့ မယုံဘူး'

အဲဒါ မင်းတို့ မှားတာပေါ့ကွ၊ ဆရာကြီး ထန်ရွှင်ဟာ
လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်နေတယ်၊ မင်းတို့ကို ဘယ်
လိုလုပ် ထွက်ပြီးတွေ့နိုင်မှာလဲ'

ဆရာကြီး ထန်ရွှင်ကို ကျွန်တို့ ကိုယ်တွေ့မျှော်ခြင်တွေ့ရပြီးမှ
ခင်ဗျား စကားကို ကျွန်တို့ ယုံမယ်'

ခေါင်း...တယ်ခတ်ပါလား၊ မင်းတို့ ကျန်လှဂိုဏ်းသားတွေ
ဟာ ငါ့ပြီး အဆက်အသွယ် ကောင်းကြတယ်လို့ သတင်းကြီး
တယ်၊ မင်းတို့ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ နဲ့
အဖက်ပြတ်နေသလဲမသိဘူး၊ ဆရာကြီးထန်ရွှင်က ငါ့ကို အတိ
အကျ မှာဆေးတယ်ကွ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ထာရင်
တောင် တံခါး ဖွင့်မခပေးဘူးလို့'

'ခါက ခင်ဗျားအပြောပဲရှိတာပဲ'

'ဟ...ငါ့တို့ ဒီကိုရောက်အောင်လိုက်ပို့တာ လေ့ကျင့်ရေးမှူး
ကြီး ကွမ်းစန်စင်ကိုယ်တိုင်ကွ၊ မင်းတို့ ကွမ်းစန်စင်နဲ့ထဲ မထွေး
ကြဘူးလား'

'ခါလဲ ခင်ဗျားအပြောပဲ'

'မင်း...မင်းတို့က တယ်ပြီး အပြောရကျပ်ပါလား'

ဆန်ကွမ်းချီမှာ သက်ပြင်းချမိလေတော့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၊ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်
စင်နှင့် ကျွန်လူငယ်နှစ်ဦး အဆက်အသွယ် ပြတ်နေခြင်းကို သ
သံသယရှိသည်။

သို့သော် သေးငယ်သည့် ကိစ္စလေး တစ်ခုအတွက်ကြောင့်
ဆရာကြီးထန်ရွှင်အား အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် တောဝေခင်းမော့၍ စဉ်းစားနေ၏။

'ခင်ဗျား ဘာဝေးနေတာလဲ၊ ဆရာကြီးကို ခေါ်ပေးပါ'

လက်ယာရံလူငယ်က စူးစူးရှရှပြော၏။

ဆန်ကွမ်းချီ ထက်ပြင်းချမိပြန်သည်။

တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းခရီး

ဤလူငယ်ကလေးနှစ်ယောက်မှာဆိုင်းပညာထက်မြက်သည်
တော်သည်။

သို့သော် ငယ်လွန်းသည်။

မာကျိုးအကြောင်းနှင့် ရှင်းပြန်လျှင်လည်း ယုံမည့်သူများ
မရှိတော့ပေ။

ဆန်ကုမ္ပဏီချီသည် ဤလူငယ်နှင့် ထောက်၏ ကိစ္စကို မည်သို့
ပြောဆိုသောအခါမည်ကို ဦးခေါင်းကွဲမတတ် စဉ်းစားပြီးမှ လက်
ခန့် အကြံထစ်ခု ပေါ်လာလေ၏။

ကောင်းပြီ ငါတစ်ခုခုထုတ်ပြီ ဆရာကြီးထန်ရွှင်က ငါ့ကို
အမိန့်ပေးထားလို့ ဆရာကြီးနဲ့တော့ ယင်းတို့ကို ထွေခွင့်မပေး
နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ ဆရာကြီး ရှိနေကြောင်း မင်းတို့ကို
သက်သေပြမယ် ဒါဆိုရင်တော့ မင်းတို့ ယုံကြပါ။ မင်းတို့ထဲ
စိတ်ကောင်းကောင်း ငါ့ထံ ဆရာကြီးအမိန့်ကို နာခံရာကျအောင်
ပေး၊ တယ်နှယ်လဲ။ ငါပြောတာကို လက်ခံမလား။

‘ခင်ဗျားက ဘာညာဏ်များမလို့လဲ’

လက်ဝဲရံလူငယ်က ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

‘မင်းတို့က ရန်ကောားချည်းပဲ ပြောနေကြတာကိုးကွ။ ငါက
ပျားလဲစွဲသား၊ ရန်လဲလျှောက်သာအောင် ပြောတဲ့ စကားပါ။
မင်းတို့ လက်မခံရင် ငါကတော့ ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ ခေးနဲ့
ပဲ ပြောရင်းတော့မယ်’

ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ကြောက်မယ်လို့ ထင်နေ သစ်ရွက်
‘မထင်ပါဘူး။ သိုင်းသမားဆိုတာ သေရမှာ
လူစားမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ မင်းတို့ကို ငါ လုံးဝအ
ပါဘူး’

လက်ဝဲရံလူငယ်နှင့် လက်ယာရံ လူငယ်တို့သည်
ခေါင်းချင်း ရိုက်သွားကြလေ၏။
သူတို့ တိုင်ပင်ကြသည်။
ခဏမျှကြာသော်...

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ဘာသာကိုးသေပြမလဲ၊ ကျုပ်တို့ ယုံနို
အောင် သက်လေပြော’

ဆန်ကုမ္ပဏီချီက လက်ခုပ်တီးပြီးနောက် ရွှေမေဟု ကော်ခေ
လိုက်သည်။

ရွှေမေသည် အပြုအလွှား ရောက်ရှိလာလေ၏။
ဆန်ကုမ္ပဏီချီက...

‘ရွှေမေ နှင့်အဖေ သုံးယောက်ပါခေါ်နဲ့’
ရွှေမေ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားပြန်၏။

မကြာမီ ရွှေမေနှင့်အတူ ရှန်းကျွံ၊ ချွန်းထန်နှင့် ရှုကျန်တို့
လိုက်ပါလာကြသည်။

၉၂ ကတ္တုသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

ဤလူငယ်ချစ်က ထိုပန်းနာမည်များဖြင့် မှည့်ခေါ်ထားသော
တော်ား ဝေးယောက်အား လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြကာ...

သို့သော်လည်းကောင်း၊ ယောက်ဟာ ကျွန်လူရိုက်၊ ဂိုက်ချစ်ကြီး
က ပိုတော့ တစ်ဖော်မလေး လေးယောက်ပါ သူ
တို့ မမြင်ဖူးဘူးလား၊ သူတို့ဟာ ဆရာကြီးထန်ရွှင်ကို
ပြောနေရတဲ့ မိန်းကလေးတွေဖြစ်တယ်

လက်ဝဲရံလူငယ်နှင့် လက်ဝဲရံလူငယ်တို့သည် မိန်းကလေး
ခန့်ကို ဝေးချော့စွာကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းယမ်းပြကြလေ၏။

‘ဟင့်အင်း... မတော့ပူးပါဘူး’

ဆန်ကွမ်းချို စိတ်ညစ်သွားသည်။

သို့သော် သူသည် ချက်ချင်း အကြံတစ်ခု ရသွားပြန်သည်။

‘ရွှေမေ စားဖိုမှူး ကျန်းတယ်ကို သွားခေါ်ခမ်း’

ရွှေမေ ပြေးထွက်သွားပြန်၏။

ရွှေမေနောက်၌ စားဖိုမှူး ကျန်းတယ် ပါရှိလာ၏။

ကျန်းတယ်က ဆန်ကွမ်းချိုအား ချွေးဦးစွာ ဂါရဝပြုပြီးမှ
လူငယ်နှစ်ဦးကို နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြု၏။

လူငယ်နှစ်ဦး၏ မျက်နှာသည် ထိုအခါကျမှ ကြည်ကြည်
လင်လင် ရှင်ရှင်ပျံ့ ဖြစ်လာကြ၏။

ထိုင်းတုံပွင့်လျှော် မတော့သံ

‘အဘိုးကြီး ခင်ဗျား ဒီရောက်နေသလား’ ဟု
လက်ယာရံလူငယ်က မေးခြင်းဖြစ်၏။

ကျန်းတယ်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အမိန့်အရ ရောက်နေတာပဲ’

‘ဆရာကြီးထန်ရွှင် ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အခု အခန်းအောင်းနေတယ်’

လက်ဝဲရံလူငယ်က ဆန်ကွမ်းချိုကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

‘သူက ဆရာကြီးထန်ရွှင်ကို စောင့်ရှောက်နေတယ်လို့ ပြော
တယ်၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ရဲ့လား’

ကျန်းတယ်က...

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ဆရာကြီးထန်ရွှင်က အင်မတန် ယုံကြည်
စိတ်ချတာပဲ၊ ဆရာကြီးထန်ရွှင် ဒီရောက်ကတည်းက ဒီခေရာ
လေးထဲ ပါလာခဲ့တာပဲ’

လက်ဝဲရံလူငယ်နှင့် လက်ယာရံလူငယ်တို့သည် ကျန်းတယ်
နှင့် တွေ့ပြီးနောက် လုံးဝစိတ်ကျေနပ်မှု ရရှိသွားလေ၏။

သူတို့သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား လက်ဆီးနှစ်ဖက်ဆပ် ဂါရဝ
ပြုသည်။

၉၂ နှစ်သို့ရောက်သောအခါ

ဤလူငယ်ချစ်သူတို့ မှားသွားတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တို့ကို ခွင့်
တောင်း

သို့သော်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပြဿနာတစ်ခု ပြီး
နောက် က နှင့် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချစ်သည်။

ထိုအခါ သူတစ်စရာ မရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့က ဆရာကြီး
အဖေက စေတနာနှင့် လာခဲ့ကြသူတွေပဲ၊ နာမည်ရရှိရင် ပြီးတာပါပဲ။

လက်ဝဲရဲလူငယ်က...

သဘောထား ကြီးပါပေအယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်
တစ်ခေါက် သီးခြားလာပြီး တောင်းပန်ပါဦးမယ်၊ အခုတော့
သူ့ စရာရှိသလို့ ခွင့်ပြုပါဦး။

ကောင်းပါပြီ၊ သွားရော့ရှိသာ သွားကြပါ၊ ငါကတော့
ဆရာကြီးဟန်ရှင်ကို ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ရဦးမယ်။

ဘေးရန် ကင်းပါစေဗျာ။

လက်ယာရဲလူငယ်နှင့် လက်ဝဲရဲလူငယ်တို့သည် ကျန်းတယ်
နှင့် ဆန်ကွမ်းချီအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကိုယ်ဖောပညာသုံး
၍ ပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။

ကြေတူးကိုင်ထားသည့် မိန်းမပျိုလည်း ပြေးလိုက်သွား
တော့သည်။

ဆိုးလုံပိုင်လျှံ ပလေသံ(၉၂)

ဆန်ကွမ်းချီသည် အလွန်တရာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
သွားသူ သုံးယောက်ကိုကြည့်ပြီး ချီကျူးလိုက်မိ

ကျန်လက်ကမ်းမှာ သိပ်ပညာကောင်းတဲ့လူတွေ
ကြီး ရှိနေတာကိုး၊ ဒါကြောင့်လဲ ဒီလောက်နာမည်
ပေတာပဲ။

အခန်း (၁၂၅)

ငြိမ်းခါနီး ပယေခင်းတိုင်

ရွဲမေသည် ပိတ်ဖြူစတစ်စကိုင့်၍ ဆန်ကွမ်းချိုအဖို့
ရပီ၏။

ဆရာလေး၊ ဇာန်ရာကို ပတ်တီး စည်းပေးရမလား။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့လက်ကောက်စတံမှ ဓားဇာန်ရာကို
မြန်ကြည့်၏။

ဇာန်ရာမကြီးလှပ၊

သွေးမထွက်စေရန် အချို့ အကြောများကို ပိတ်လိုက်သည်။

ကိစ္စမရှိဘူး။ ဇာန်ရာမကြီးကျယ်ပါကူး။ မင်းတို့လိုကိုယ်
ဆာဆာ အနားယူကြပေတော့။

၉၂ နွေထိုက်နေ့ထင်းတောင်

ဤလူကမ်း၊ နွေထိုက်နေ့ထင်းတောင်၊
တော်၊ နွေထိုက်နေ့ထင်းတောင်၊
ထို့သော်လည်းကောင်း၊ နွေထိုက်နေ့ထင်းတောင်၊

ဝန်းကျင်၌ လှည့်ပတ် စောင့်ရှောက်နေတော့

တစ်ခု ထင်းရှူးတောထဲသို့လည်းကောင်း၊ တစ်ခု
ညောင်ကလေး၏ အနောက်ဘက်သို့ လည်းကောင်း
လှည့်ပတ်စောင့်ရှောက်သည်။

ထို့ကြောင့် ခြွေမေ့တို့ အိမ်ဖော်မလေး လေးယောက်နှင့်
ကျန်းကျန်းတယ်တို့မှာ ရန်သူများနှင့် ဧည့်သည်များ
ကို စောင့်ကြည့်ရမည့်ကားဝန်မှ လွတ်ကင်းသွားကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် သစ်ရက်တိတိကြာမြင့်သွားသည်။

ဝန်းကျင်သည် အစားအသောက် စားခြင်း၊ အပေါ့အပါး
သွားခြင်း အလုပ်များကို အခြား တံခါးတစ်ဖက်မှ အဝင်
အထွက်လုပ်ကောင်းလုပ်နိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် အခြား လူများသည်
ထန်ရှင်အား လုံးဝမတွေ့မြင်ခဲ့ကြရပေ။

ဆယ်တစ်ရက်ခြောက်သောနေ့တွင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထင်း
ရှူးတော၏အစပ်၌ ရပ်လျက်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို အကဲ
ခတ်နေသည်။

လေပြည်လေညင်းတသုန်သုန် မြူးနေသဖြင့် သစ်ရွက်
ကိုင်းများလှုပ်သွားသံသည် သဘာဝဂီဇာသံများအဖြစ် ဖော်
ထွက်နေ၏။

ထိုစဉ် ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်လုံးများသည် အောက်
အောက်မှ လူရိပ်ထစ်ရိပ် ခုန်ပျံ ပြေးလွှားသော ကျောက်
လိုက်ရသဖြင့် လုံးပတ်ကြီးမားသည့် ထင်းရှူးပင်ကြီး
နောက်ကျော၌ ပုန်းကွယ်လိုက်သည်။

တဲအိမ်ရှေ့မှစင်မည်ဆိုလျှင် ဤထင်းရှူးပင်ကြီး ဆန်
ဦးထည်လာရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုက မလှုပ်
စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။

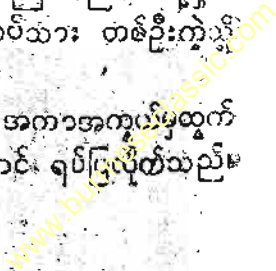
ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်း ဆိုလူရိပ်သည် ထ
ရှူးတောကြီးဆီသို့ပင် ကန်းတန်းဖတ်မတ် ပြေးသွားနေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ အသက်မရှူဘဲ ချောင်းကြည့်နေခဲ့ရသည့်

တဖြည်းဖြည်းနီးလာသောအခါ ထိုလူရိပ်သည် ကျန်းချုပ်
ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ဟန်ပန် အသွင်သဏ္ဍာန် တူညီကြောင်း နေ့
မှန်း၍ ရလေသည်။

သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သန်ရှင်း
သစ်ရပ်မနေဘဲ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲလာသည့် တပ်သား တစ်ဦးကဲ့သို့
ညစ်ပေစွန်းထင်းနေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထင်းရှူးပင်ကြီး၏ အကာအကွယ်မှထွက်
လိုက်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံမြင်အောင် ရပ်ပြုလိုက်သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၅ ခုနှစ်

အိုယုန်ထုသည် ဆန်ကွမ်းချို ရှိရာသို့ ခေါ်ပါးစွာ ပြောလာ

ဆန်ကွမ်းချိုက ဆီးကြို၍ ဝါရံပြုလိုက်သည်။

အိုယုန်ထုမှာ တန်ခဏ်ရပ်သွား၏။

သုန္ဒကေမင်းကလေး ဆန်ကွမ်းချို ပါလား၊ နောင်ကြီး နှစ်ရပ်ကော၊ မောင်ရင်ကဒီမှာ အာလာလုပ်နေတာလို့

ဆရာကြီး ထန်ရွှင်၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေပါ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယုန်ထုမှာ ဖင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ သူ့ကို ဒီကိုပို့ထား အလုပ်လုပ်ဖို့မှမဟုတ်ဘဲ၊ အနားယူဖို့ပိုထားတာပဲ၊ မောင် ရင်ကကော မတားဘူးလား

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယုန်ထု လိပ်ပတ်လည် အောင် ခနဲသီးရှင်းပြန်လေ၏။

ကျွန်တော်လဲ တားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးက တား လို့မရဘူး၊ သူ့ဟာ လူ့ပြည်မှာ ကြာကြာ အသက်ရှင်နေရတော့ မှာမဟုတ်ဘဲ အတွက် မသေခင် အလုပ် လုပ်သွားရမယ်လို့ပြော ပါတယ်

အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ၊ ကျုပ် သူ့နဲ့တွေ့ချင်လို့ ခရီးပြင်း နှင် လာခဲ့တာပဲ

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယုန်ထု၏ ရုပ်ဝါကိုတွေ့လိုက်ကတည်းက အရေးကြီးနေကြော့ သည်။

ထန်ရွှင်ကလည်း တားမြစ်ထားသဖြင့် မည့်သို့ ခေါ် မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မောင်ရင်၊ ဘာတွေ့စဉ်းစားနေတာလဲ၊ နောင်ကြီး ဒီရာကို ကျုပ်ကို ခေါ် သွားစမ်းပါ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအရေးကြီးနေတစက်လို့ ရှိပိမိပါ ငါ ကြီးထန်ရွှင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝင်ခွင့်မပေးရဘူးလို့ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်လဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဘာပြောရမှန်းတော့ အာရုံမပါဘူးဗျာ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယုန်ထုက သတ်ပြင်းရှည်ကြီးချလှိုက်ပြီး...

ဟင်း... ကျုပ်ကတော့ ဝင်မစေ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ကျန်လှဂိုဏ်းဟာ ဒီဆယ်ရက်လောက် ချိန် တာလအတွင်းမှာ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်

ဆန်ကွမ်းချို ထိတ်လန့်သွား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကွန်လုံဝမ်ရွှေလက်ချက်လား

ကွန်လုံဝမ်မှတစ်ပါး ဘယ်သူရှိမလဲ

ဘယ်လောက် ထိခိုက်သွားသလဲ

www.burmeseclassic.com

အိုယုန်းနှစ်နာတာရှည် အတိုင်းအဆ အင်မတန် ကြီးမားပါ
နံလူဂိုဏ်းရဲ့နှစ်ဆယ့်လေးအဖွဲ့က တပ်သား ရှစ်ဦး
ဆန်ကွမ်းခဲရတယ်

အိုယုန်း
သွန်ကောင်းချီ အမှန်ပင် ထိတ်လန့်သွားသည်။
ယ့်လေးအဖွဲ့ဆိုသည်မှာ ထန်ရှင် အထူးလေးကျင့်ပေး
သောကြောင့်သမားများ၏ အဖွဲ့ဖြစ်သည်။

ဝမ်းများသည် မြက်ရှိုင်းလွင်ပြင်၌ ကွန်လုံဝမ်၏
ဂိုဏ်းချုပ်ပြင်ပျံဟာကို ကြံကြံခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော အဖွဲ့
ပေးသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက...
'ဒါက...လေးဆယ့်ရှစ် အဖွဲ့ကကော'

ဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ထဲက တပ်သားတွေထဲကတော့ သေတဲ့လူ
မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထက်ဝက်ကျော်ကျော်လောက် ခဏ်ရာ
အနာတရဖြစ်နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အဖို့ သူ့တို့သိပ်
တွေ့မို့ လိုအပ်နေတာပေါ့'

'ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...ကွန်လုံဝမ်က အဘော်၊ ခုကွေးပေး
လိုက်တာပဲ'

'နောက်ထပ် အဆုံးရှုံး ရှိသေးသလား'

'ရှိတာပေါ့၊ သာမန် သိုင်းသမား လေးဆယ် လောက်ထဲ
ကျဆုံးသွားတယ်။ သူတို့က ကျွန်တို့ကို ဝိုင်းတိုက်ရုံထင်မကမသေး
ဘူး။ ဘေးက ထောင်ချောက်တွေပါဆင်ထားတော့ ကျွန်တို့
အခြေအနေ ဆိုးကုန်တာပေါ့။ အခုဆိုရင် ကွန်လုံဝမ် ဆက်
မတိုက်ခင် ဘယ်လို နည်းဗျူဟာ သုံးရမလဲဆိုတဲ့ အခက်အခဲ
ကြုံနေရတယ်။ နောင်ကြီးထန်ရှင်ဆီက အကြံပြုပါ။ အထက်
မယ်၊ ကျန်လူဂိုဏ်းရဲ့ဌာနချုပ်ကံလဲ ပြန်ပြီး တည်ဆောက်
မယ်။ အဲဒီအတွက်လဲ နောင်ကြီးထန်ရှင်ဆီက အကြံပြုရမယ်
တာပဲ'

စင်စစ် အိုယုန်ထိုက်သည် ဆန်ကွမ်းချီအား လျှို့ဝှက်
ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျန်လူဂိုဏ်း၏ အဆုံးအရှုံးကား သူပြောသည်ထက် ပိုမို
ကြီးကျယ်သည်။

အိုယုန်ထိုက်လည်း ဆန်ကွမ်းချီ၏ အခက်အခဲကို သိသည်။
သူကဲ့သို့သော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ဦးက ဆန်ကွမ်းချီ ခွင့်ပြု
ချက်မရဘဲ ထန်ရှင်အား ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံပါက ကိုယ့်အဖို့ကို
ကိုယ်က ခြေနှင့်ဖျက်ရာကျလေမိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို တချို့ တစ်ဝက်သာ
ရှင်းပြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ ဤသို့ရှင်းပြသည်တိုင် ဆန်ကွမ်းချီတွေဝေခနဲဆဲ ရှိသေး
သည်ကို တွေ့ရသေးအခါ အိုယုန်ထိုက်သည် ကျန်လူဂိုဏ်း၏အဖြစ်
ဆိုးကို မခြင်းမချန် လုံးဝစွာမျှ ပြောပြလိုက်ရလေသေး၏။

မောင်ရင်၊ ကျုပ်ရဲ့အခက်အခဲ တစ်ယောက် ကြီးမားနေ
တယ်ဆိုတာ အာအဆုံးပြောပြတာပဲ။ ကျုပ်နဲ့ နောင်ကြီး
ဆန့်ကျင် တွေ့ဆုံ မှီ တယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို
မောင်ရင်ကသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပေးတော့

ကျုပ်နဲ့ထုံသည် ကျန်လူဂိုဏ်း၏ အပြစ်ဆိုးကို အသေးစိတ်
ပြောပေးတာသည်။

ကျုပ်ကလေးမောင်ရင်ရဲ့ ကျုပ်တို့ကြောင့် ကုန်လုံ့ခမိရဲ့ တက်
လာရုံ ကျုပ်နဲ့အတူ နှစ်ကြိမ်နောက်ဆုတ်သွားကြတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲ
မလုံ့ခမိဟာ အင်အားတွေ ပြန်စုမယ်၊ အဲဒီလို ပြန်စုဖို့
ဂိုဏ်းချွတ်တော်ယူရမယ်လို့ တွက်ချက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကျုပ်ရဲ့

သို့ ကုမ်းချီက ငြိမ့်သက်စွာ နားဆောင်သည်။
အို ယန်ထု က ဆက်၍ပြော၏။

ကျန်လုံ့ခမိဟာ အင်အား အတော်ကြီးမားနေတယ်။ နှစ်
ကြိမ်အိုင်တိုင် နောက်ဆုတ်ခဲ့ရပေမယ့် သူ့အင်အားဟာမသေး
ဘူး။ ပဲတိုနဲ့ တန်းတူရည်တူ ရှိနေသေးတယ်။ ကျုပ်တို့ကို
အထာထပ်ပိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ကပေါ့ဆနေတော့
သူတို့အဖို့ တိုက်ရခိုက်ရဟာ ပိုလွယ်သွားတာပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့... ကုန်လုံ့ခမိက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ပေါ့ဆနေလိမ့်
မယ်လို့ အသေအချာတွက်ချက် တိုက်ခိုက်တာပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

သေချာပါတယ်။ ကုန်လုံ့ခမိတို့ ဝိုင်းတိုက်တော့ ကျုပ်တို့
တက်က နှုတ်ဆယ်လေးတပ်ပွဲဟာ မကြောက်မရွံ့ ခုခံကြပါ
တယ်။ သူတို့ရဲ့ရဲစွမ်းသတ္တိကတော့ အံ့မခန်းပါပဲ။ သူတို့လက်ထဲ

ပြီး ဆယ်နှစ်နားရီတိုင်းအပြတ်ခခဲကြတယ်။ ပင့် နိုးလှ
စွမ်းယောက် နှုတ်ဆယ်ပြီး ဆယ်ခြောက်ယောက် ခုတ်
ကျက်... ကျက်... ကျက်... ဒီအဖွဲ့ ဆုံးရှုံးရတာ သိမ်
ရောကောင်းတယ်နော်။

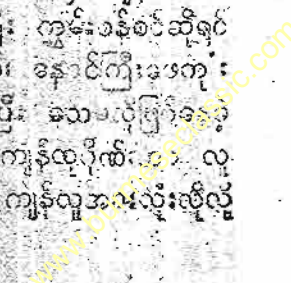
ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့ ကျန်လူဂိုဏ်းအဖို့ ဆိမ်
ပေါ့။ ဒီအဖွဲ့နဲ့ လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ကို နောင်ကြီး
ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ခေလကျင့်ပျိုးထောင်ပေးခဲ့တယ်။
နောက်တော့တာဖြစ်သွားမလဲ။

ဝန်ကတော့ လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့နဲ့အတူ ရှိခဲ့ရမယ့်
တွေ စုပေါင်းခုခံရတာပေါ့။ အဲဒီ လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့
ကျုပ်တို့အားလုံး ကုန်လုံ့ခမိရဲ့တပ်ကို ဖောက်သွက်ရတာ
အားလျော်စွာပဲ ကျုပ်တို့ ဖောက်သွက် လုတ်ခြောက်
တယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထု ၏အသံမှာ နှစ်ဝင်သွား
ဆန်ကုမ်းချီက ထောက်၍မေးလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲခင်ဗျာ။
ဒါပေမယ့် လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ထဲက တပ်သား လေးဆယ်

ရှစ်ယောက်ထဲမှာ လူကောင်းဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမကျန်တော့
ခက်ရာခဲ့ပါဘယ်။ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကုမ်းခင်စစ်ဆီရင်
တက်ကောင်းတစ်ဖက် ပြတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ နောင်ကြီးမေးကု
ချွန်ကတော့ ကုန်လုံ့ခမိရဲ့လက်ဝါးစာမိပြီး ဆယ့်ပုံပြန်ခေခ
ပါပြီ။ အသက်ခေ့ ငွေပဲကျန်တော့တယ်။ ကျန်လူဂိုဏ်းဟာ လူ
ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် သေဆုံးခဲ့ရပြီး ကျန်လူအားလုံးလိလို့

မောရစွဲကြပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့နောက်ကို ဆက်တိုက်လာနေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျန်လှိုင်းကြီးရဲ့ ပင်မအင်အား ဆန့်ကျင်ဘက် ငြိမ် နှိပ် ကျုပ်လဲ ခြေမကိုင်မီ ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ မောင်ချို၏ အချစ်ကြီးအိုယန်ထံမှာ ပြောရင်း မျက်ရည်များ ထွက်၏။

အိုယန်ထံက ကြောက်စွာ ဆက်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဆီရင် ကျွန်ုပ်တို့က ကျုပ်အခန်း တွေကို ပြိုင်နိုင်ရန် အတွက် အစား ချီသမျှအင်အားနဲ့ ပြန်ပြီး ခုခံရမှာလား။ မောင်ချိုကလေးက ဝမ်းပေးစေ ကို ပြန်ပြီး ကိုယ်ရောင်ပေးရိုက်ချစ် ဖတ်မိပေးလား။ ကျုပ်လဲ မောင်ချိုတက်တော့ပါဘူး။ ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ကျန်လှိုင်းက အထက် အလွန်ထရုတ်ထိသွား၏။

အိုယန်ထံ... နောင်ကြီးထန်ရှင်က ကျွန်တော်ကို ဘယ်လိုပဲ ကျွန်ုပ်လဲ ယင်း အကြောင်းဟောစာတို့မှာ ကျွန်တော် နေကြိမ်-တိလိကစေပါ။ နောင်ကြီးထန်ရှင်ရဲ့အခန်းတံခါးကိုတော့ ဝိဘူး။ နောင်ကြီးပဲခေါက်ပါလို့ ခေတ္တရပ်ခဲပါတယ်။ က... ကြာအထက်ကျန်တော် လမ်းပြပါမယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စာကြည့်ခန်း တံခါးဝထိ ရောက်တိုင်အောင် လမ်းပြလေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဟောဒီ အခန်းထဲမှာ နောင်ကြီးထန်ရှင်နေပါဘယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုက ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး အသာအယာ နေဆုတ်သွား၏။

အိုယန်ထံသည် စာကြည့်ခန်း တံခါးရှေ့၌ ခေါင်းငုံ့၍ နေသည်။

သို့သော် တံခါးကို လုံးဝမခေါက်နိုင်ပေ။ ဆန်ကွမ်းချိုသည် အိုယန်ထံ တံခါး ခေါက်မည်လောဟု တံခါးခေါက်တော့မည်လောဟု စောင့်ကြည့်နေ၏။

ကွမ်းတစ်ယခုလက်ခန်း ကြာသည့်တိုင် အိုယန်ထံ မခေါက်ဖြစ်ပေ။

ကြည့်ရသည်မှာ အိုယန်ထံသည် သူတံခါးခေါက်မည် ဆန်ရှင် အကြီးအကျယ် ဖိတ်အနှောင်အယှက် ပြုလုပ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ဆန့်ရပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုတော် သူ့ဖူးနှင် လည်း ဝိသေသချစ်များ တစ်ဝိုက် ကျလာနေသလို ဆန်ကွမ်းချိုက သောကြောင့်တယ်။

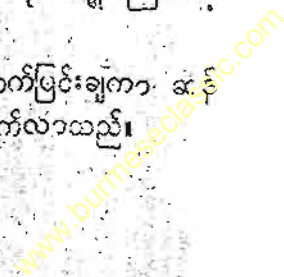
‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံမှာ နေရာမှာ ဝိသေသချစ် ရင်ဝါလ် အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့ပဲ။’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံကို ဖိတ်အနှောင်ကို ဝေမျှခံစားနေသည်။

ဤမျှ ကြာမြင့်စွာ စောင့်နေပြီးနောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ ယွန်ထံသည် သူ၏လက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။

တံခါး မခေါက်တော့ဘဲ ဟင်းခနဲ သက်ဖြင်းချကာ ဆန်ကွမ်းချိုရှိရာသို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်လာသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဘာဖြစ်လို့...’

ဆန်ကွမ်းချီ၏ စကားမဆုံးမီ အိုယန်ထုံက ပြက်၍ ပြောလှိုက်၏။

‘နော်၊ အတော်ကွမ်း၊ ကျုပ်က သူ့အနားယူရအောင် ဒီကို ခြံတယ်။ တကယ်တမ်း သူ့မ နောင်ယူကံ့ကလေးကို အမိန့်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအမိန့်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဖျက်ရင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် နှိပ် ခံရတော့တာပေါ့။’

ကွမ်းချီသည် နှမ်းလျှော့နေသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံထံသို့ ရောက်လာပြီး ကုသားထိုင်တစ်လုံးကို တိုးပေးလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အခတ်စတစ်စကို ပုံချလိုက်သည့်အလား နှမ်းလျှော့ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ဟိုလောက် တိုးညှင်းစွာ ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒီတစ်သက်မှာ ဒီလောက် ဆုံးရှုံးမှုမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခံစားရသေးဘူး။ ဒီတစ်ကြိမ် ခံစားရတဲ့အတွက် အတော် မဆက်မသွားဖြစ်ရတာလဲ။ အမှန်ပိုမို မောင်ရင်ရယ် ဆန်ကွမ်းချီမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား မည်သို့အားပေးရမည်မှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။’

‘အစ်မခေတ်တစ်ယောက် ပေါ်ထွန်းသည့် အိုယန်ထုံသည်လည်း မိတ်ဆက်ကုရတေပါပဲလား။ ခု ဆန်ကွမ်းချီ စွေးနေသည်။’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခေတ္တ အနားယူပါခင်ဗျာ။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တံခါးခေါက်ကြတာပေါ့။’

ဆန်ကွမ်းချီ၏ ပြောစကားကို ကြားရသောအခါ အိုယန်ထုံက ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြလေ၏။

ထိုစဉ် ပြေးလွှားလာသော ခြင်္သေ့များကို ကြားလိုက်ရင်း တာသည်။

ပြေးလွှဲသကား ရွှေမတည်း။

‘ရွှေမ... တာဖြစ်တာလဲ’

ရွှေမသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ဆန်ကွမ်းချီအား အလျှော်အမြန် ဂါရဝပြုသည်။

‘ဆရာမေး... ဆရာကြီး မူး... မူးလဲသွားပြီ’
‘ဟေ...’

‘ဆန်ကွမ်းချီ ထိတ်လန့်သွားသည်။’

အိုယန်ထုံလည်း ခုန်ထလိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချီက...

‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆရာကြီး မူးလဲတာကို ခြင်္သေ့ကလေး မြန်မြန်ပြောစမ်း။’

ဆန်ကွမ်းချီ၏အသံမှာ မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ဟိန်းထွက်လာ၏။

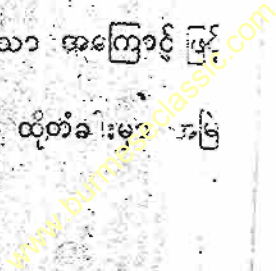
ရွှေမ ကြောက်လန့်သွားသည်။

‘ကျွန်မ... ကျွန်မ နောက်တက်တံခါး ပွင့်နေလို့ ဝင်ကြည့်တာပေါ့။’

ဆန်ကွမ်းချီ နားလည်သွားသည်။

ဆရာကြီး ထန်ရွှင်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင့် ဖြင့် ထိုတံခါးကို ပွင့်ထားမိပေလိမ့်မည်။

သူ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးသည့်အခါ တိုင်း၌ ထိုတံခါးမှာ အမြဲပိတ်ထား ဖိတ်နေလေ့ရှိသည်။

ရွှေမက တုန်တုန်ယစ်ယင်ဖြင့် ဆက်ပြော၏။
 'တံခါးပွင့်နေတာနဲ့ ကျွန်မလွဲ တံခါးပေါက်ထဲကို ခေါင်း
 ပြုကြည့်မိပါတယ်။ ဆရာကြီးဟာ ကျွန်မကို မြင်တာနဲ့ မူးလွဲ
 လှားတာပဲ။ ကျွန်မလဲ အခုချက်ချင်း ပြေးလာခဲ့တာပဲ'
 အိုယန်ထုံ နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် တံခါးပေါက် ရှိသည့်
 ကိုယ်တိုင် ဝေးထွက်သွားကြ၏။
 တံခါးပွင့် ပွင့်လျက်ရှိနေသည်။
 တံခါးပွင့်၍ အထဲသို့ ဝင်သောအခါ စာရောစားပွဲ၌
 ချိန်နုအပဲ၍ မောက်နေသော ထန်ရွှင်ကို တွေ့ရလေ၏။
 ထန်ရွှင်ထဲသို့ သွေးစွန်းသွေးစများကိုပါ တွေ့သည်။
 ထန်ရွှင်ထဲသို့ တက်ထန်ထူး၏။
 ထန်ရွှင်ထဲသို့ ချိန်နုနှင့် အိုယန်ထုံတို့သည် ပြိုင်တူပင် ထန်ရွှင်အနီး
 ရောက်ခဲ့သဖြင့်ကြ၏။
 ဆန်ကွမ်းချိုက...
 'နောင်ကြီး... ကယ်လိုဖြစ်တာလဲ'
 ထန်ရွှင်မှာ လုံးဝမလှုပ်ရှားပေ။
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်၏လက်ကောက်ဝတ်
 သွေးကြောကို စမ်းသပ်လိုက်၏။
 အသက်စွေစွေသာ ရှိအော့ကြောင်း သွေး ခုန် ခုန်နှင့်
 သွေးကြောများ လှည့်ပတ်ပုံက ပြာလျက်ရှိနေသည်။
 'ဆန်ကွမ်းချို၊ အခြေအနေ ဆိပ်မကောင်းဘူး၊ အားအစော်
 ဆုတ်ယုတ်နေတာပဲ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏စကားကို ကြားရသောအခါ
 ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဆန်ရွှင်၏ သွေးလှည့်ပတ်ပုံကို စမ်းသပ် စမ်း
 ဆေးစော့သည်။
 အိုယန်ထုံ ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကန်ကြောင်း သိကွန်
 သည်နှင့် သူသည် ထန်ရွှင်၏ကျောရိုးမကြီးကို လက်ဖက်
 ကာ ကျင်းချဲ့အတွင်းအားကို ပီသွင်းပေး၏။ ထန်ရွှင်
 သွေးကြောကို လှုပ်ရှားစေရန် ကျွန်ုပ်တို့ပုံခြင်း ပြု
 ထန်ရွှင်၏ အေးစက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်သည်
 ပူနေလာသည်။ မကြာမီ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းခဲသံ ကြားလျှင်
 ရပြီး ထန်ရွှင် လှုပ်ရှားလာ၏။
 'နောင်ကြီး... သတိရပြီလား'
 ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် အိုယန်ထုံတို့က ပြိုင်တူမေးလိုက်ပြန်ပြန်
 ထန်ရွှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အပြည်းပြည်း ခေါင်းပတ်
 သည်။ သူသည် မထိဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်၏။ သူ၏ချက်
 များ ရှိစေနေသဖြင့် မထိဝန်းကျင်ကို မြင်ဟန်မရှိပေ။
 'ဘယ်သူတွေလဲ'
 ဆန်ကွမ်းချိုက အိုယန်ထုံပါ အိုဩသွား၏။ သူ့၏အသံ
 ကိုလည်း မထိမိဟန် မရှိပြန်ပေတကား။
 'နောင်ကြီး... ကျုပ် အိုယန်ထုံ လေ'
 'ကျွန်တော်က ဆန်ကွမ်းချိုပါ နောင်ကြီး'
 အိုယန်ထုံနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ မျက်လုံးအိမ်များ၌ မျက်
 ရည်များ သီဝေလာသည်။
 'ဟင်...'

ထန်ရှင်ထံမှ အာမေဒိုတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ထိုယန်ထုံက ကြောက်စွာ ပြော၏။
 နောင်ကြီး သာမဗပုပါနဲ့၊ နောင်ကြီးမလွက် အသက်ဆက်
 ကျုပ်လှိုက်ရှာပါမယ်၊ စကြဝဠာအပြင်အက်ရောက်ချင်
 တို့ပေါ့မယ်။
 နောင်ကြီး အာမေဒိုတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့အတူခင်ဗျား
 လူပြည်မှာ ကောင်းကောင်း မနေရတော့ပါဘူး၊
 နောင်ကြီးကိုရော ညီကလေး ဆန်ကွမ်းချိုကိုပါ
 ကောင်းကောင်းပြင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ မှာ သိုင်းအေးအရင့်အမာကြီး
 တစ်ပါး ဖြစ်ပါလျက် မျက်ရှည်များ ကျဆင်းလာရရှာသည့်
 ဖြစ်ရက ဆက်ပြော၏။
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လာတာနဲ့ ကျုပ်သေရမယ့်အချိန်နဲ့ အကိုက်
 နေတော့ ကျုပ်တို့အတွက် အင်မတန် ကံကောင်းတယ်လို့
 ခေါ်ရမှာပါ။ မှာစရာရှိတာကို ကောင်းကောင်းမှာကြားနိုင်ပြီ
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ မှာ ရင်ထဲဆီ နှစ်သွား၏။
 ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်ထားပါမယ်၊ နောင်ကြီး
 ထန်ရှင်
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကုန်လုံဝမ်းဟာ သိုင်းလောဏကို ခေတ္တခဏ
 တော့ လွမ်းမိုးအုပ်စိုးလိမ့်မယ်
 ဟင်
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရဲ့ လေသံက အံ့သြသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာ
 ဖြစ်သလဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရှုံးနိုင်ခဲ့ပြီလား။

ဆန်ကွမ်းချိုသား ဘလွန်တရာ အံ့သြသည်။ ထန်ရှင်သည်
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အာမေဒိုတ်သံတစ်ချက်ကို လေခက်၍ သေနေ
 တရားကို ပေးထုတ်လေ၏။
 ကျုပ် မညာချင်ပါဘူး၊ ဒီဆယ်ရက် အရတာတကဲ့
 ကျုပ်တို့ ကျန်လှဂိုဏ်းကြီးဟာ ကုန်လုံဝမ်းကို ရှုံးခဲ့ပါ
 အဖွဲ့သား လေးဆယ်ကျော် သေဆုံးခဲ့ပြီ၊ ခက်ရတာတွေ
 ခဲတယ်
 'ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အကျအဆုံးတကော'
 'သူ့ဘက်က အကျအဆုံးက ကျုပ်တို့ထက် ပိုများစွာပါ၊
 ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံက ဝမ်းဂိုဏ်းဟာ သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း
 အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့နဲ့တူနေတယ်၊ သူ့နောက်မှအတင်အ
 မယ့် အရ သိုင်းသမားတွေ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်
 ရတယ်'
 အိုယန်ထုံကပင် ဆက်ပြော၏။
 ကျုပ်ရဲ့ ကုန်လှ ဂိုဏ်းသားတွေကို ပြန်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်
 ဖြစ်ခက်လေးလား၊ ရှိရှိသမျှအဖွဲ့သားတွေ ဖြုတ်ပြတ် ဆိုပြီး
 အပြတ်တိုက်ခိုက်ရမှာလား၊ ကျုပ် မခင်ခင်တတ်တော့ဘူး။
 ထန်ရှင်က နှစ်နယ်စွာ ပြော၏။
 'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခဏသည်းခံပါ၊ ကျွန်တော်အားလုံး နား
 လည်ပြီဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားတွေကိုပဲ နားထောင်
 စေချင်ပါတော့တယ်၊ တော်ကြာ ကျွန်တော် ပြန်နေနဲ့
 လွှားရင် မှာစရာရှိတာကို မမှာနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်'

တက္ကသိုလ်နေထိုင်ရေး

ထန်ရွှင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဝေခါနဲ့ တစ်ချက်ထိုးအန်
ကည်၊ သွေးများအန်ခြင်းပေတည်း။ ဆန်ကွမ်းချိုက ချင်တတ်
နှင့် ကျောက် အသားပေး၏။

နောက်ကြီး... ကျွန်တော် အာလုပ်ပေးရမလဲ
အန်ကွမ်း ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ ငါ့ကိုမလုပ်မိစေနဲ့နော်၊ ငါ
မလုပ်ဘူးဘူး

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ လန်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားမိလေ၏။ ဂိုဏ်း
ပုံကြီးဆုံးမှာ... သည် လုံးစေကားမပြောတော့ဘဲ ထန်ရွှင်
အညှိစေသော များကိုသာ နားစိုက် ထောင်နေခိုတော့သည်။
ညှိကလေးဆန်ကွမ်းချို၊ ငါအန်တဲ့အထက် ဘာမှမစားရိမိ
နဲ့၊ ရာရှိထောက်တော့ ငါ ပြောနိုင်ခဲ့မှာပါ။ မသေခင်
...ပင်သာ...

...အောင်ကြီး... ကျွန်တော် မြေငယ်မကျ
...ထောင်...

...ရိုဏ်း... ကျွန်တော် သေသွားရင် ကျန်လှဂိုဏ်းနဲ့သိုင်း
...ထောက်ကြီး... အထက်လူနှစ်ယောက်ကိုဖိတ်ခေါ်ပြီး အသုံးပြုပါ။

...တယ်သူတွေကို ခေါ်ပြီး အသုံးပြုရမှာလဲ
...နိုင်ချစ်နော်နဲ့ ဆန်ကွမ်းချိုလေ။

ထန်ရွှင်သည် ထိုနှစ်ယောက်၏ နာမည်များကို ပြောပြီး
နောက် ဆက်တိုက် ချောင်းဆိုးနေလေတော့၏။

အခန်း (၁၂၆)

ပညာရှိကြီး၏ နောက်ဆုံး အချိန်

ထန်ရွှင်သည် အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးသို့
ရင်အုံမှာ ဖားဖိုကြီးထိုးသကဲ့သို့ နိမ့်ချည်ခြင်ချည်
တော့၏။

အတန်ကြာမှ...

အဲဒီနှစ်ယောက်ပေါင်းဖာ ကုန်လုပ်တဲ့ ဘုန်းတူ ဖား
အချင်းရှိတယ်။ တစ်ယောက်က ကုန်လုပ်မိရဲ့ ဘုန်းတူက
မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး၊ တစ်ယောက်က ကုန်လုပ်မိလို့သို့၊ ပု

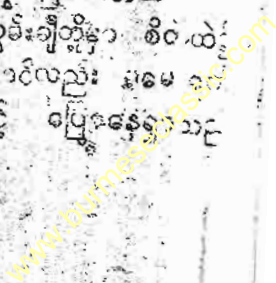
ထက်မြက်တဲ့ လူငယ်ကလေးဖြစ်တယ်။ နိုင်ချစ်နော်ဟာ ဘယ်
ကတည်းက ကုန်လုပ်မိရဲ့ကြော့ခံဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကုန်လုပ်

ထိပ်တိုက်ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါမှာ ကြောက်ရွံ့ကောင်းကြောက်
လိမ့်မယ်။ အဲဒီမိန်းကလေး ရဲဝံ့လာအောင်၊ သတ္တိရှိလာအောင်

လုပ်ပေးဖို့ လိုလာပါတယ်။

ထန်ရှင်သည် စကားကြီးအောင်ကြီးစားပါမယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်
 သည်း၊ သွေးများအောင်ထဲမိန်းကလေး၊ အပေါ် အလေးပေးဆက်
 နှင် ကျောက် အိမ်အရံ ရှိကောင်းရှိမိမယ်၊ အဲဒီအတွက်...'
 'အောင်ဂိုဏ်းက ကြားဖြတ်၍ ပြောလမ်း၊
 'အဲဒီအတွက် ပြောနဲ့၊ ဒီမိန်းကလေးကို ကျုပ်က သေးလေး
 ပြောကတိတ်ပါမယ်၊ ကုန်လုံခမိကို တယ်လို့ တိုက်ရခိုက်ရ
 လိုက်ကတိတ်...
 'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...အချို့ အစီအစဉ်အတွက် ဆန်ကုမ်းချိုကို
 အစီအစဉ်ပြု၊ ဒီသံစွယ်မှာ ပါဝင်လာတဲ့ လူတွေဟာ ဆန်
 ညှိကအားကို နားထောင်ဖို့လဲ လိုအပ်ပါတယ်'
 'ဟုတ်ပါ၊ ကျန်လူဂိုဏ်းသားတွေအားလုံး ဆန်ကုမ်းချို
 ခံစေပါမယ်'
 'ကျွန်တော်အတွက် ဂူသင်္ချိုင်းကြီးတစ်ခု ဆောက်လုပ်
 ရမယ်'
 'အဲဒီအကြောင်းပြောလဲ ကျုပ်ကဆောက်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး
 သားပါ'
 'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဒီသင်္ချိုင်းဂူက တကယ်စော့ မဟာ
 သင်္ချိုင်းဂူပါ၊ ဧည့်တွေကတော့ အောတိုက်အောင်ကုန်မိမယ်၊
 ဒီသင်္ချိုင်းဂူဆောက်ဖို့ဧည့်ကော အသင်ရှိခဲ့လား'
 'ရှိအယ်၊ ကျန်လူဂိုဏ်းဟာ တရားသဖြင့် ရှာဖွေရရှိထားတဲ့
 ဧည့်ပေါင်းမြောက်မြားစွာရှိတယ်၊ ဒီဧည့်တွေကိုအညှိုးပြပါမယ်'
 'ကောင်းတယ်၊ အဲဒီ သင်္ချိုင်းဂူ ဆောက်လုပ်တဲ့ အခါမှာ
 တက်နိုင်သမျှ ကျန်လူဂိုဏ်းသားတွေ ပေါ်ပေါင်းနဲ့'

'သာဖြန်ခဲလဲ'
 'အကြောင်းရှိလို့ပေါ့၊ ပြင်ပလောကထဲကလဲ နှိပ်စားခံရ
 ငါးဆယ်၊ ပန်းရံသရာ တစ်ရာနဲ့ ယကယ်ဆီးခွင့်၊ က
 ငါးဆယ်လောက် ရှားဖွယ်ပါမယ်
 'အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏၊
 'ဒါလဲ မဆက်ပါဘူး၊ ရှာနိုင်ပါတယ်၊ ဧည့်တွေ
 လိုက်လုပ်မယ့်လူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ကျုပ်
 တာက...
 'ထန်ရှင်က ဖြတ်ပြောလိုက်၏၊
 'ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်ဟော့ ဒီဟော့သင်္ချိုင်း
 ပြီးစီးသွားတာနဲ့ ဒီလူတွေ အဆက်ရှင်လျက် ရှိဧ
 လို့တဲ'
 'အိုယန်ထုံ ထိတ်သန့်သွား၏၊
 'ဗျာ...ကျုပ်တို့က သတ်ပစ်လိုက်ပါမယ်
 'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က သတ်ပစ်... မဟုတ်ပါဘူး
 ပိုးချည်မျှင်အန်ထုတ်ပေးတဲ့ ပိုးကောင်ကလေးထဲလိုပေ များ
 ဒီလူတွေဟာ သူတို့တည်ဆောက်ပေးတဲ့ မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီး
 က ဖြန်ခဲထွက်နိုင်တဲ့ သေဆုံးရမယ့်လူတွေ ဖြစ်ပါတယ်
 'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ဆန်ကုမ်းချိုတို့မှာ စိတ်ထဲ
 ရှုပ်ထွေးသော ကြသည်၊ ဒီထက် ရှင်းအောင်လည်း မပေ
 ပေး ထန်ရွန်သည် မောမောပန်းပန်းနှင့် ပြောနေရုံသာ
 မဟုတ်ပါလား၊
 'ထန်ရှင်အ ဆက်ရှိပြော၏၊

'ဒီမဟာသင်္ချိုင်းဂူထဲမှာ သုံးနှစ်စာ စားရေး ရိက္ခာတွေကို ထားပေးရမယ် ဆန်ကွမ်း ချိုက....

ဒီလူနှစ်ရာ စားသောက်ဖို့မဟုတ်လား၊ သုံးနှစ်ကျော်ထဲမှာ ဘယ်ပြီး သေတော့မယ့် သဘောပေါ့၊ ဟုတ်ပါသလား

မဟာသင်္ချိုင်း၊ ဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာ ကုန်လုံဝမ်းကော မဟာသင်္ချိုင်းဂူထဲ လာပြီ ဖျက်ဆီးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဖျက်ဆီးမှုအောက်မှာ ဒီလူနှစ်ရာ သေဆုံးလိမ့်မယ်

ထိုစကားကို ပြောဆိုပြီးနောက် ထန်ရွှင် မိန်းမေမေသွား၏။ ထန်ရွှင်သည် စကားများမှာ အလွန်များပြားခဲ့သည်မဟုတ်

ဆန်ကွမ်းချိုက အိုယန်ထုံအား လှမ်းကြည့်၏။ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ သော့ လိုင်ပင်သည် အကြည့်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ အိုယန်ထုံက ဆန်ကွမ်းချိုအား နောက်ဆုတ်ရန် အချက်ပြ

ပြီး ထန်ရွှင်၏ နောက်ကျောက် လက်ဖြင့် အသာ ဖိထောက်ပြီး အတွင်းအား ဖြည့်သွင်းပေးပြန်လေ၏။ အိုယန်ထုံသည် ဆန်ကွမ်းချိုထက် အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ

များဆုံးဖြစ်၍ သူ့အတွင်းအားကို အရမ်းကစားစေ ဖြည့်သွင်းခြင်းမပြုပေ။ တဖြည်းဖြည်းချင်း မျဉ်း၍သွင်းပေးသည်။ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် ကြာသောအခါ ထန်ရွှင်ထံမှ ညည်း

ညာသံသံသံ ထွက်လာလေ၏။ အိုယန်ထုံလည်း အတွင်းအား ဖြည့်သွင်းခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်သည်။

ထန်ရွှင် ပြန်လည်သတိလော့ပြန်လေပြီ။ ယခုတစ်ခါ သတိရ လာသောအခါ မျက်စိအမြင်ပါ ပြန်ကောင်းလာသည်။ ငြိမ်းခါနီး မီးတောက်သည် ပို၍တောင့်တလာ သည်။ သဘာဝ

ရှိသည် မဟုတ်မိလေ။ ထန်ရွှင်က.... အခု အရေးအကြီးဆုံး အခြေအနေတွေ ထပ်ပြန်

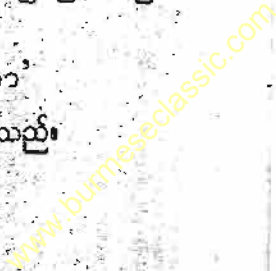
ပါဦးမယ်။ နိုင်ချစ်နော်နဲ့ ကုန်လုံဝမ်းကော အားအဖတွေ ယခင်ကရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အခုထက် အလွန်များပြားတဲ့ ကုန်လုံဝမ်းက နိုင်ချစ်နော်ကို သတ်ချင် ပြန်ချင် စိတ်ရှိပေမယ့်

နိုင်ချစ်နော်ကတော့ သူ့မွေးစားဖခင်က ရတနာရောင် မှာ မဟုတ်ဘူး။ သတ်ချင်စိတ်လဲ ရှိမှ မဟုတ်ဘူး။ အိုယန်ထုံက....

'စိတ်ချပါ၊ အဲဒီမိန်းကလေးက သူ့မွေးစားဖခင်က ကုန်လုံ ဝမ်းက သတ်ချင်စိတ်ရှိအောင်၊ သတ်ရင်အောင် ကျုပ်က ဖန်ထီး ပေးပါမယ်။ တိုက်တွန်းလို့ ဆော်ပေးပါမယ်။

ကျုပ်ရဲ့ မဟာသင်္ချိုင်းဂူ ထည့်ဆောက်တဲ့ လုပ်ငန်းမှာ အနည်းဆုံး ခြောက်လလောက် ကြာခြင်လိမ့်မယ်။ ဒီတစ် တောင် ပိုပြီး ကြာသွားနိုင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြောက်လ

အတွင်း ပြီးပြတ်ရင် အကေ့ခင်းဆုံးပါပဲ။ 'တကယ်လို့ ခြောက်လနဲ့ မပြီးရင်ကော' ဆန်ကွမ်းချိုက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထန်ရွှင်က....

ခြောက်လထက်ကြာရင် ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ အနာဟယ်ပိုကြီးလာ
လို့ပေါ့။ ဒီဘာသာချိုင်းဂူ မပြီးသေးခင် ကုန်လုံဝမ်း လာတိုက်
ရင် ပါးမိတဲ့စစ်ကြီးအားလုံး ပျက်စီးတယ်။ အဲဒီလိုသာ ဖြစ်
တယ်။ အဲဒီလိုအထပ် နှစ်ပေါင်း နှစ်သယ်အတွင်းမှာ ကုန်လုံ
ဝမ်းနဲ့ အနာဟယ် တို့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မျှရှိတော့မှာ မဟုတ်

အဲဒီလိုအထပ် ဝမ်းနဲ့ အကြံပြု၏။
လုံဝမ်းက ကျွတ်ပာ ရှိခဲ့သမျှ အင်အားနဲ့ ဒီသင်္ချိုင်းဂူကို
အိမ်ထဲ စောင့်ရှောက်ရင် အောင်းဘူးလား။

ထင်ရှင်က ပြည်ညှင်းစွာ ခေါင်းခါ၏။
လုံဝမ်းလို့လဲရင် အကြီးအကျယ် မှားသွားမှာပေါ့။
အဲဒီလို လူတွေ ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ စုနေသလဲဆိုတာ
ကုန်လုံဝမ်း အနာဟယ်နဲ့ နောက်ပြီး ခြောက်လ မကြာခင်
တိုက်မယ်။ အားလုံး ပျက်စီးရမယ် အခြေအနေပဲ။

‘ဒီလိုဆိုရင် ချုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’
‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြောခဲ့သလိုပဲ။ ကုန်လုံဝမ်းဟာ အင်မတန်
အကြံကြီးတဲ့သူဖြစ်တယ်။ သိုင်းလောကမှာ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေ
ရှိတယ်။ ဂဗ္ဘင်လင်၊ ဟာဘန်း၊ ခွန်းလွန်း၊ ချင်းချန်၊ ဝါမေ အစ
ရှိသဖြင့် ရှိကြတယ်။ ဘယ်သိုင်းဂိုဏ်းမှ အခုပေါ်လာတဲ့ ဝမ်း
ဂိုဏ်းရဲ့ အင်အားကို မမီဘူး။ သိုင်းလောကမှာ အင်အားအများ
ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကုန်လုံဂိုဏ်းတောင် ဝမ်းဂိုဏ်းတို့ မမီဘူး။ ဘာဖြစ်
လို့ မမီတာလဲဆိုတော့ ကုန်လုံဝမ်းဟာ သူ့သိုင်းသမားတွေကို

အဖွဲ့ကြီးတွေ ပြုလုပ်ပေးတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့တာပဲ။
ကုန်လုံဝမ်းက နှစ်သိန်းခန့်ပေးအဖွဲ့နဲ့ လေးထောင်ချီဖြည့်သည့်
ခေ ကျင့်ပေးတာကလဲ ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ စစ်တပ်ဖွဲ့စည်းကာလောင်း
ခုခံနိုင်အောင်လို့ပါပဲ။ ဒီလူဟာ ကေလ်ပေါ်လဲ
တောင် ဗုဒ္ဓကုမ္ပဏီမယ်လူ ဖြစ်တယ်။ ကုန်လုံဝမ်း
ထင်ရှင်မှာ ရှည်လျားစွာ ပြောတယ်။ ကုန်လုံဝမ်း

ပြန်သည်။ ဆန်ကွမ်းချိုက တွေ့နားမလတ် တာ
သည်။ ဆန်ရှင်က လက်ကာပြုပြီး ဆက်လုပ်ပြီး စီးက
‘ဒီတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ ကျန်လူ ဂိုဏ်းဟာ
ပြောတာများအဖွဲ့ကလေးတွေဖွဲ့ပြီး မကာသင်္ချိုင်းဂူနဲ့ ဆန်
အက်အရပ်မှနေပြီး စိန်ခေါ်ပါ။ ချောင်းမြောင်းတိုက်
မကာသင်္ချိုင်းဂူ တည်ဆောက်တဲ့ဘက်ကို ကုန်လုံဂိုဏ်း
တစ်ယောက်တလေတောင်မှ ခြေဦးမလှည့်ပါစေနဲ့’
‘အိုယန်ထု က ခေါင်းညိတ်၏။
‘စိတ်ချပါ။ နောင်ကြီးပြောသလို စီမံပါမယ်’

‘နောက်တစ်ချက်က သိုင်းလောကရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေနဲ့
ဆက်သွယ်ဖို့ပါပဲ။ တချို့ကို အကြောင်းကြားစာပေးပေး။ တချို့
ကို လှူကံထံတိုင်တွေ့ဆုံပါ။ ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ အခြေအနေကို ရှင်းပြ
ပါ။ တခြား သိုင်းဂိုဏ်းတွေရဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုဟာ
တကယ်တော့ လိုအပ်လာပါပြီ’

ထင်ရှင်လည်း မျက်လုံးများ မှိတ်လျက် မှိန်းနေသည်။ အိုယန်
ထုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကလည်း နားလည်သိသာစွာ ငြိမ်နေ
ကြသည်။

တက္ကသိုလ် နေ့လင်းခင်း

မြို့ပေါ် မိမိတို့ နေထိုင်ရာ အနီးရှိ မျက်လုံးများ ပြန်ပွင့်လာပေ၏။ ရင်ပေါ်ရှိ နေရောင်များ ထပ်နေသကဲ့သို့ လက်ဝဲရံ လူငယ်နှင့် မျက်လုံးများ နှစ်ယောက်ကတော့ အခြေအနေအတောဝင်း မျက်လုံးများ တွေ့ရ၏။

မိမိတို့၏ နေရာကြီး၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် အိမ်ထဲမှ ဝင်၍ အပြုအမူတောင်းပေးသည်။

မိမိတို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို အတည်အကျ အတည်အကျ စေလိုသည်။

တက္ကသိုလ် ကျုပ်လေး အနီးရှိ မျက်လုံးများ ပြန်ပွင့်လာ သို့မဟုတ် တက္ကသိုလ် ကျုပ်လေး အနီးရှိ မျက်လုံးများ ပြန်ပွင့်လာသည်ကို ကောင်းကောင်းစုစု မြင်နိုင်သည်။ သူတို့အား အတည်အကျ စေလိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို အတည်အကျ စေလိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို အတည်အကျ စေလိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို အတည်အကျ စေလိုသည်။

နေရာကြီး... ကျွန်တော် နည်းနည်း ကူညီပါရ။ ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတံ၏။

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတံ၏။ ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတံ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို အတည်အကျ စေလိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို အတည်အကျ စေလိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို အတည်အကျ စေလိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို အတည်အကျ စေလိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို အတည်အကျ စေလိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို အတည်အကျ စေလိုသည်။

ထိုအခါ ချစ်သည့် ထန်ရွှင်အား ပုဗ္ဗရီလိက်ပြီး ခုတင်ပေ
ရင် ပါးစပ်... ကောင်းကောင်း အနားယူပါအောင်

ပျော်ရွှင် ခေါင်းညိုတမ်း
အိမ်အိမ် အိမ်အိမ် အိမ်အိမ် အိမ်အိမ် အိမ်အိမ်

ကျွန်ုပ်တို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ ညီကလေး
တစ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဝါလ် သိပ်ပင်ပန်းခဲ့ပါပြီ၊ အနား
ကောင်းကောင်း အနားယူပါအောင်

အနားဆုံးသောအခါ ထန်ရွှင်သည် မျက်လုံးများ မှိတ်ဆက်
ရန်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ် အသားအသားယွက်တင်
ထိုင်နေကာ ငြိမ်သက်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထန်ရွှင်၏ နားခေါင်း ဝဋ်ပက်ကို တော်ကြည့်
၏။ လေရှူထုတ်ပြီး လုံးဝမရှိတော့ချေကကား။ ထန်ရွှင်သည်
ထာဝရအနားယူပြီး ပြည့် အနားယူသွားခဲ့လေပြီကား။

‘နောင်ကြီး... နောင်ကြီး’
အိုယန်ထု နှင့် ဆန်ကွမ်း ချိုတို့ ပြောသော အော်တစ်သံသည်
ထဲခေါင်းခိုးတို့ ဖောက်ထွက်၍ ပေါ်လာလေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဆူဖိတ်ကို ဆိန်းနိုင်သေး၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အိုယန်ထု မှာ ဆူဖိတ်ကို မထိန်းနိုင်ရှာတော့ပေ။ ရင်ထဲ၌ပါ
တက်လာပြီး ခေါ်နေ ထိုးအန်ချလိုက်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထန်ရွှင်၏ အလောင်းကို ဂရုစိုက်စိုက်ပျိုးထား
ရိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုကို ဂရုစိုက်ရလေးတော့သည်။ ဝို
ယန်ထုသည် ထန်ကွမ်းချိုထံထပ်ထပ် ထန်ရွှင်၏ ရုပ်တုလာပုံ နှိ
သို့ လျှောက်လာပြန်၏။

‘ဆန်ကွမ်းချို... နောင်ကြီးယန်ထု... နောင်ကြီး
လား’

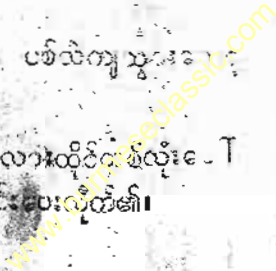
‘တစ်လောကလုံးမှာ ရှိတဲ့ ဇာလ်ခေတ်... ဝါလ်...
ထန်ရွှင်ကို အသက်ပြန်... နောင်ကြီး... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
နောင်ကြီး ဆန်ရွှင် အမှန်ထက်ပင် သေဆုံးလွှားပါပြီ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု သည် ခေါင်မိုးကို
နေသည်။ မျက်ရည်များလည်း တစ်ဖန် သွင်း စီးကျနေ
သည် တစ်ခွန်းချင်း ပြောနေမိ၏။

‘ကျုပ်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေကြီးဟော ဆုံးရှုံး
သောကကြီးအတွက် တန်ဖိုးအရှိဆုံး ပညာရပ်နှီး ဆုံးရှုံး
အပြီးဝတ်ကျတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကျန်လှိုင်းကြီးရဲ့ ဆုံးရှုံးမှု
ကံကြမ္မာက ကျုပ်ရဲ့ ကျန်လှိုင်းကြီး ပျက်စီးစေဖို့ ယုံကြည်
လိုက်ပြန်တူပါရဲ့’

ထိုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဝန်ခန့် ဖန်ထဲကျသွားပေ
သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အိုယန်ထုကို ကုလားထိုင်ထမ်းလုံး
ပုဗ္ဗရီလိက်ပြီး အတွင်းအားဖြည့်သွင်းပေးလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... အခါ အပြင်မှာအရက်နဲ့ သတိထားပါ

အို့ယန်ထုံသည် တပြည်းပြည်းသာပေါ့ ပြည်းညှင်းစွာ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ဘဲ အခန်းထဲမှစီးအိမ်ထွန်းထား ဘန်ကုမ်းချီသည် ဆက်လက် သည်း တူသည် မှောင်လာခြင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဝမ်း ခြေပုံများ၌ စိတ်ဝင်စားခဲ့မိရပေ

သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆိုယန်ထုံအား အလွန်တရာပင် အားနာသွား၏။ စားဖို့ပေးမှု ခြေပုံများကို သိမ်းဆည်းပြီး ဦးညွတ် ဂါရဝပြုသည်။

ကျွန်တော် အားနာလိုက်တာခင်ဗျာ ကျွန်တော်ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အတော် အရွှုပ်များသွားခဲ့ရတာပဲ အို့ယန်ထုံက ပြုံး၍ပြောလေသည်။

ဒါတွေက အသေးအဖွဲ့တွေပါ မောင်ရင်ရယ်၊ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ရေးပစ်ခဲ့တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို အပြည့်အစုံကြည့် ပြီးပြီလား

အကုန်လုံးဟော့ မကြည့်ရသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဟာဂူသံချိုင်း ဝိသုကာဝံစံကဟော့ တကယ့်ကို ထူးခြားဆန်း ဩယ်ပါဘယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

အဲဒီဂူသံချိုင်းကို ဘယ်တော့လောက် စတင် အကောင် ခံထည့်ဖော်ရင် ကောင်းမလို့

ဒါတော့ ရင်းပါဘယ်၊ ဒီဟာဂူသံချိုင်းက ကုန်ထုဝင် အထွက်ထောင်ချောက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းဆွယ် ကော ဆောက်ဆင်တာပဲ၊ မြန်မြန် ထည့်ဆောက်ပြီးပေး ဒီဂူသံချိုင်း ရှိလို့ရှိမှက ပိုကောင်းပေးဖတ်လား

အို့ယန်ထုံက ဒေါင်းညိုတံဆိပ်က က...ဒါတွေထားလိုက်ဦး၊ အ... ခြေပုံများကို ထုလုပ် ရအောင် ကျုပ် အားလုံး ပြင်ဆင်ခိုင်းပေးပြီးပြီ

ဆန်ကုမ်းချီသည် ထန်ရွှင်၏အသေး... အို့ယန်ထုံနှင့်အတူ အခန်းထဲ... ယွက်လာခဲ့လေသည်။ အခန်းတံခါးကို အို့ယန်ထုံက ဝေဖျာစွာ ပြန်ပိတ်၏။

အခန်းအပြင်၌ ရှေ့ခေတ္တိက အရက်နှင့် ဖမ်းယူချမှတ် စားဖွဲ့ကြီးတစ်ခုဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးထား၏။ စားဖွဲ့တော်... တို့ အိမ်ဖော်မလေး လေးယောက်၊ စားဖွဲ့မှူး ကျန်းထူး... လက်ဝဲရံနှင့် လက်ယာရံတို့ ရပ်နေကြသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို့ယန်ထုံနှင့် ဆန်ကုမ်းချီတို့ ထွက်လာခဲ့... ကိုဖြင့်သောအခါ အားလုံးက ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုကြလေသည်။ အို့ယန်ထုံက လက်ဖြင့်အချက်ပြလိုက်သဖြင့် အားလုံး... ဆုတ်သွားကြ၏။

အို့ယန်ထုံသည် ဆန်ကုမ်းချီ၏ ခွက်ထဲသို့ အရက်များ... လေဝင်ထည့်ပေးသည်။ ဆန်ကုမ်းချီလည်း ငြင်းမနေ... သုံးခွက်တိတ် မေ့သောက်ပစ်လိုက်လေသည်။ အို့ယန်ထုံက ဆန်ကုမ်းချီ ကြားလျှောက်သည့် အသံဖြင့် တီးတိုးပြောသည်။

မောင်ရင်... မောင်ရင်မြေပုံတွေ၊ ဗိသုကာပုံစံတွေ လေလာ
နတ်တန်း အလုပ်သမားတွေစုစည်းဖို့ ကျုပ် အဖိနှိပ်ပေးပြီးပြီ၊
နတ်ရက်အတွင်း စတင်အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှာပါ'

အိုယန်ထုံ၊ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်....
'ဒီအလုပ်သမားတွေကို ကြိုက်စက်လမ်းညွှန်ဖို့တော့ မောင်
ကောင်စီယူပါလို့ ကြားရပါ့မယ်ဟယ်'
'ကုန်လုပ်က ခေတ္တညိတ်အိ'

ဟုတ်က... ဂိုဏ်းကြီး ခေတ္တတို့ တာဝန် မှန်သမျှကို
ညွှန်ပေးတဲ့ လမ်းဆောင်ရဲ့ အသစ်ပါပဲခင်ဗျား'

... ပိုမိုကြိုက်တိုက် ယန်ထုံ သည် ခြေထောက်ပုဆိုး မြေစွယ်ကြီး
... ကောင်လေးပဲ ဆန်ကုမ်းချီစီစဉ်ကား ကို ကြား
... သရော် ခေတ်တို့ ခုန် မြေ သွားအီး ကုန်လုပ်ဝမ်းစင်လုပ်မိ
... ပြီးရဲ့ သို့ အခြေခံ အား အားအိမ်မျှ တွက်ပေါ်သာ
... ဝေးသွား

အိုယန်ထုံက...
'ဗိသုကာပုံစံတွေနဲ့ အခြေအခေ တယ်လိုရှိသလဲ'

'ဟာ... ခုနက ကြည့်လိုက်ရတဲ့ ပုံစံတွေအရတော့ နောင်ကြီး
ဆန်ရွှင်ခေတ်က မကတိတာ မရှိသလောက်ပဲလို့ ဆိုရတော့မှာ
ပါပဲ၊ သို့ပညာပါရမီကတော့ အံ့ဩစရာ ကောင်းသောက်
အောင် ပြည့်ဝလှပါမယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ'

'ကုန်လုပ်ဝမ်းကို ချေမှုန်းနိုင်မှာကိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ သိသေး
မရှိပါဘူး၊ သူ့ကုန်ချိန်း တယ်လောက် ဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတာ
တော့ နောက်မှ ပုံစံတွေ ကြည့်ရတော့မှာပဲ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒီမဟာကုန်ချိန်းမှာတော့ နောင်ကြီး က
ရွှင်ဟာ လူ့ဆတ်တဲ့အလုပ်ကို ချုပ်ကားပြီး ပုံစံနဲ့
ပါပဲဗျာ၊ ငါစစ်ခဲ့တော့ ရှိတာပေါ့ဧည့်၊ သူက ဒီလိုသတ်
ရင် ကုန်လုပ်ဝမ်းက ဒီထက် ဆပင်... ဟာ လူတွေကို
တော့မယ် မထုတ်လား'

'ဟင်း... နောင်ကြီးထန်ရွှင်သာ အဲဒီစိတ်မျိုး စောစောင့်စီ
မွေးနိုင်ခဲ့ရင် ကုန်လုပ်ဝမ်းဟာ အခုအထိ ခေါင်းကစား ခဲလ
မှာ ဟုတ်ပါဘူး'

ဆန်ကုမ်းချီကလည်း ဆောက်ခံလာပြန်၏။

'ဟုတ်ပါကယ်၊ ဒီသဘောပါပဲ၊ တစ်ခုခုစေ့စိုက်ယ်၊ နောင်
ကြီးထန်ရွှင်ဟာ သူတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးကို ကုန်လုပ်
ကိုယ်တိုင် သတ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ဆရာကြီးရဲ့ ဗုဒ္ဓိ ပြောပြပြီးတဲ့
အခါမှာ ကုန်လုပ်ဝမ်းကို တကယ်နာကြည်းခဲ့ပါကယ်'

ဆန်ကုမ်းချီနှင့်အိုယန်ထုံ သည် အရက်နှင့်အစားအသောက်
များကို အနည်းငယ်စီ စားသောက်ကြသည်။

အိုယန်ထုံက...

'ဒီက ကိုစွဲတွေကိုတော့ မောင်ရင် တာဝန်ယူပါ၊ ကျုပ်က
ကုန်လုပ်ဂိုဏ်းသွားတေ့မို့ ပြန်သွားပြီး ကုန်လုပ်ဝမ်းကို စွယ်ယောင်

ပြတိုက်ခိုက်ပါမယ်၊ ဒီရက်တွေ အတွင်းမှာတော့ မကြာခဏ ကျွန်ုပ်တို့လည်း လာတွေ့ပါမယ်

စိတ်ချပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးကို စားစန့်ယူပါအယ်

အို ယန်ထု သည် ထိုက်ကမ ထလိုက်၏။

ဒီနေ့ညီရင် ကျွန်ုပ်တို့ အလားအမျှ သွားတော့မယ်

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးလည်း နေ့စဉ် ကယာထ၍ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်

တို့ချုပ်... စိတ်အေးလက်အေးသာသွားပါ

နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကိုထို...'

ကျွန်ုပ်တို့ ထိုက်၏ စကားမဆုံးမီ ဆန်ကွမ်းချီက ဖြတ်၍ပြော

ခါလဲ စိတ်ချပါ၊ မသိသင့်တဲ့လူတွေ လုံးဝမသိစေရပါဘူး'

ဂိုက်ချုပ်ကြီး အို ယန်ထု သည် ဆန်ကွမ်းချီအား ကျေးဇူး တင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၍ ထွက်ခွာ သွားလေတော့၏။ ထက်ဝဲရဲလူငယ်နှင့် လက်ယာရဲ လူငယ်နှစ်ယောက်လည်း ဆန် ကွမ်းချီကို ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး အို ယန်ထု နောက်မှ ပြေးလိုက် သွားကြလေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် စားပွဲမှထလာပြီးနောက် ထန်ရွှင်၏ ရုပ် ကလာပ်... အားရာအနီးထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး စားပွဲပေါ်၌ ပြန် ထိုင်ပြန်သည်။ မူလက စစ်ဆေးခဲ့သည့် ပုံစံစာရွက်များကို ပြန် ဆုတ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် လူ့စေ့ကုဋ် မနေအပ်၊ မနေသို့... လူ့ဆိုးနှစ်ရာအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသောအခါ သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်မိသည်။

အလုပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူဆိုးနှစ်ရာကို ပြီးဆုံးသော... မလွယ်လှဘူး။ ဒီအထဲမှာ လူ့စေ့ကုဋ်... နိုင်ကယ်

ဆန်ကွမ်းချီမှာ အလွန်တရာ... ကောင်းတစ်ယောက် အဆက်သေ... လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဟင်း...တကယ်တော့ ဒီလူဆိုးနှစ်ရာဟာ... မကောင်းဆိုးဝါးဝါးကြီးကို မင်းမို့တပ်ထားတဲ့ ဝါးစားကု ပဲ့ကလား'

ဆန်ကွမ်းချီသည် သက်ပြင်းချပြီး စာရွက်များပေါ်သို့ အ စိုက်လိုက်မိလေ၏။

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ကယ်သူလဲ

ကျွန်မပါ၊ ရွှေမေပါ'

ဘာကိုဝံ့လဲ'

'အရက်အိုးနဲ့ စားစရာတချို့ လာပို့မလို့ပါ'

'ကောင်းပြီ၊ အဲဒါတွေ အပြင်မှာပဲ ထားခဲ့ပါ။ နောက်... ဒီအခန်းထဲ လုံးဝမဝင်ပါနဲ့၊ ဝင်ရင် မင်းအသက်အန္တရာယ် သူ့မှ တာဝန်ယူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါပြောတာ နားမလည်ဘယ် နော်'

၃၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဆင်းစောင့်

ရွှေမ တုန်လှုပ်သွားဟန် ဟူ၏။ တုန်တုန်ယင်ယင် အသံ
ကလေး ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ကျွန်...ကျွန်မ ငင်မ... ခံတော့ပါဘူး’

ရဲဒေမ၏အသံသည် အသံဖြည်း ဝေးကွာသွား၏။ ဆန်
ချိုသည် ဝေးကွာသွား၏။ ဟစ်ရွက်ချင်း ပြန်စီလိုက်သော
အသံလေးလေးများ ပြင့် ဝေးတစ်စောင်တို့ ထိုစာရွက်များ
ပြား၌ ပျံ့လွင့်နေလေတော့သည်။

စာစဉ် ၉ ပြီး၏။

(စာစဉ် ၃၀ ဆက်ထက်မဟိရန်)

